

ಹಂಕೂರಿದು ವೆಲೆಗಳು

ಉದಿಪ್ರತ್ಯಾಗ ನೆಲೆ

ಅಸುಮತಿತ್ಯಾಗ
ನೆಲೆ

ಪರಿಗ್ರಹತ್ಯಾಗ ನೆಲೆ

ಆರಂಭತ್ಯಾಗ ನೆಲೆ

ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯೆ ನೆಲೆ

ರಾತ್ರಿಭೋಜನತ್ಯಾಗ
ನೆಲೆ

ಸಚಿತತ್ಯಾಗ ನೆಲೆ

ಕ್ಷೇತ್ರಾಧ ನೆಲೆ

ಶಾಮಾಯಿಕ ನೆಲೆ

ವೃತ ನೆಲೆ

ದರ್ಶನ ನೆಲೆ

ದಿಗಂಬರ ಜ್ಯೇಣ ಟ್ರಿಪ್ತಿ

ಹನ್ನೊಂದು ನೆಲೆಗಳು

● ರಚನಾಕಾರರು ●

ಸೌ. ಧವಲಶ್ರೀ ಅ. ಪಾಟೀಲ

‘ಶುದ್ಧಾತ್ಮಸದನ’ ಶಹಾಪುರ, ಬೆಳಗಾವಿ.

● ಪ್ರಕಾಶಕರು ●

ದಿಗಂಬರ ಜ್ಯೇನ ಟ್ರಿಸ್ಟ್-ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಪ್ರಕಾಶನ ಸಂಸ್ಥೆ,
ಬೆಂಗಳೂರು.

- ಮೊದಲನೇ ಆವೃತ್ತಿ - ೧೦೦೦ ಪ್ರತಿಗಳು
ಕುಂಡಾದಿ ಶಿಬಿರದ ಮುಖ ಸಂದರ್ಭ

(ಸಂಪೂರ್ಣ ಹಕ್ಕು ಸುರಕ್ಷಿತ)

- ಬೆಲೆ : ಕೇವಲ ಐದು ರೂಪಾಯಿ

- ದೂರಕುವ ಸ್ಥಳ
ದಿಗಂಬರ ಜ್ಯೇಂದ್ರ ಟ್ರಿಸ್ಟ್ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಪ್ರಕಾಶನ ಸಂಸ್ಥೆ
ನಿಂದಿ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ನುಡಿ ಬೀದಿ, ಬೆಂಗಳೂರು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಜಿ. ಬಬೇದಿ,
'ಮಾತಾಪಿತಾ ಸದನ'
ಎಸ್.ಪಿ.ಎಮ್.ರೋಚ್, ಶಹಾಪುರ, ಬೆಳಗಾವಿ.

- ಮುದ್ರಕರು :
ಇಮೇಜ ಪ್ರಿಂಟ್,
ಅಷ್ಟಿ, ರಚೇರಿಗಲ್ಲಿ, ಶಹಾಪುರ, ಬೆಳಗಾವಿ.
ದೂರವಾಣಿ : ೨೫೨೨೧೩೨

ಪ್ರಕಾಶಕೇಯ

ಶ್ರಾವಕನ ಹನೆರ್ಬಂದು ನೆಲೆಗಳ ಯಥಾರ್ಥ ಸ್ವರೂಪದ ನಿರೂಪಕೆ ಮಾಡುವಂಥ ಈ ಕಿರು ಕೃತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೇತ ಮೂಲಕ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಲು ನಮಗೆ ತುಂಬ ಸಂಶೋಧನಾಸ್ತಿತ್ವದೆ. ವಿಕಿರಂದರೆ ಅನಂತಾನುಭಂಧೀ ಕಷಾಯ ಚೂಕಡಿಯ ಅಭಾವದ ಮೂಲಕ ಅಂತರ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಂಶಂದಿಯ ಆಸಂದದ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಸಮ್ಮುಗ್ಧರ್ಥನವಾಗುತ್ತದೆ ಆಗ ಜೀವದ ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ಧ್ಾನಗಳಿರದೂ ಸಮ್ಮುಕ್ತ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಂಶಿಕ ಸ್ಥಿರತಯೆ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊಳ್ಳೆಮಾರ್ಗದ ಅರಂಭಭಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಅಂಶಿಕ ಸ್ಥಿರತಯೆ ಚಾರಿತ್ವವಂಬಿ ಹಸರಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಯಥಾರ್ಥ ಚಾರಿತ್ವದಿಂದಲೇ ಮೊಳ್ಳೆದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದೇ ಸಮ್ಮುಗ್ಧಿಯು ಅಂತರ್ಯಾದ ಪ್ರಯೋಧದ ಮೂಲಕ ಸ್ವರೂಪ ಸ್ಥಿರತಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಅಪ್ರತ್ಯಾಖ್ಯಾನವರಣೆಯ ಕಷಾಯದ ಅಭಾವದ ಮೂಲಕ ಪಂಚಮಂಜುಸ್ವಾಸವನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಶ್ರಾವಕಾರ ಸ್ವರೂಪ ಸ್ಥಿರತಯ ಪ್ರಾಧಿಕಾರಿ ಹಾಗೂ ರಾಗಾಂಧರ ಹಾನಿಯಾಗುವುದನ್ನೇ ನೆಲೆಯಿದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ನೆಲೆಗಳು ಹನೆರ್ಬಂದು ಇದ್ದ ಅವು ಅಂತರ್ಯಾದ ಶುದ್ಧಿಯ ಪ್ರಾಧಿಕಾರಿ ಅನುಸಾರ ಕ್ರಮದಿಂದ ಹಷ್ಟುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅಂತರ್ಯಾದ ಶುದ್ಧಿಯ ಅನುಸಾರ ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಪಂಚಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಅಂತರ್ಯಾದ ಶುದ್ಧಿಯ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿದೆಯಿಂದುದರ ಸುಂದರ ವಣಿಕೆಯನ್ನು ಆಗಮ ಹಾಗೂ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಅನುಸಾರ ಮಾಡಲಾಗಿದ್ದು ಇದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಧ್ಯಯನಯೋಗ್ಯವಿದೆ.

ಇದನ್ನು ಬೆಳಗಾವಿಯ ಸೌ. ಧವಲಶ್ರೀ ಲಾಜ್ಞಾಸಾಹೇಬ ಪಾಟೀಲ್ ಇವರು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಅನೇಕ ಧನ್ಯವಾದಗಳು ಅದರಂತೆ ಈ ಪ್ರಥಮ ಪ್ರಕಾಶನದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಖಚಣನ್ನು ತಾವುಬ್ಲರೇ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಹೆಸರಿನ ಮೋಹದಿಂದ ರಹಿತರಾದ ಅಂಶಿಯ ಸೋದರರಿಗೆ ಅನೇಕ ಧನ್ಯವಾದಗಳು.

ಕೊನೆಯಾಗಿ ಇದನ್ನು ಸುಂದರವಾಗಿ ಮುದ್ರಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಇಮೇಜ ಪ್ರಿಂಟ್ ಪ್ರೇಸ್‌ನ ಮಾಲಿಕರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಅಲ್ಲಿನ ಕರ್ಮಚಾರಿಗಳಿಗೆ ಅನೇಕ ಧನ್ಯವಾದಗಳು.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಬಿ. ಭಂಡಾರಿ
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು - ದಿಗಂಬರ ಜ್ಯೇಂದ್ರ ಟ್ರಿಸ್ಟ್
ಬೆಂಗಳೂರು.

ಮುನ್ನಡಿ

ಜೀನ ದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಲ್ಕು ಅನುಯೋಗಗಳು ಜೀವದ ಉದ್ದೂರುನ್ನಿಗೆ ಆಧಾರವಿದ್ದರೆ ಚರಣಾಸುಯೋಗದಿಂದ ಜೀವದ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಜ್ಯಾನಾಕಾರದ ವ್ಯಕ್ತ ಶೋಭೆಯಿದೆ. ದ್ವಾರಾನುಯೋಗವು (ಅಧ್ಯಾತ್ಮ) ಜೀವನಿಗೆ ತನ್ನ ಶರ್ವನದ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸಲು ಸಹಕಾರಿಯಿದ್ದರೆ ಚರಣಾಸುಯೋಗವು ಜೀವನಿಗೆ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ತಾನು ಸ್ಥಿರಗೊಳ್ಳಲು ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿದೆ.

ಖ್ಯಾತಾದರೂವ ಪರಮಾಗಮದ ಕೃಂಬದಿಂದ ಸ್ವ-ಪರಾಗ ಭೀಢಾಳಾಸಪ್ತಾವರ್ಚ ಅತಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ಜೀವನು (ಸಮ್ಮಗ್ರಹಿತ್ಯಾ) ಸಮಸ್ಯೆಗಳೇ ಜನರ ಉತ್ತಮ ಗುಣಗಳ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ತನ್ನನ್ನು ತೀರೆ ಚಕ್ರವರ್ಣಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೆ, ಬಾಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಸುತ್ತಿರುವ ತನ್ನ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ನಿಜ ಸ್ಥಾವರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸುವ ಅಭ್ಯಾಸರೂಪವಾಗಿ ಭಗವಾನ ಸರ್ವಜ್ಞದೇವರು ಶ್ರಾವಕ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಧಾನ ಮಾಡಿದ ಹನ್ನೊಂದು ನೆಲಿಗಳ ಅರೋಪನೆಯನ್ನು ಕ್ರಮಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಜ್ಯೇಂದ್ರ ದರ್ಶನವು ಆತ್ಮದರ್ಶನವಿರುವಂತೆ ಜ್ಯಾನಾಕಾರವು ಅತ್ಯ ಸ್ಥಿರತಯೇ ಆಗಿದೆಯಂಬುದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಚರಣಾಸುಯೋಗದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಚೀನ ಕೇಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಅಭ್ಯಾಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಆ ಅತ್ಯಾಧಿಕಾರತಯೆ ಮೂಲಕವೇ ವ್ಯಕ್ತಕ್ರಮಾಕ್ರದ ಪ್ರಾಣಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂಥ ಅತ್ಯಾಧಿಕಾರತಯನ್ನು ಸರ್ವಾಂಗ ಪ್ರಾಣಿಯಾಗಿ ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರುವವನು ಸಾಧುವಿದ್ದರೆ ಆ ಸಾಧುತ್ವದ ಸಾಧನ (ಅಭ್ಯಾಸ) ಮಾಡುತ್ತಿರುವವನೇ ಶ್ರಾವಕನಿಧ್ಯಾನ. ಆ ಶ್ರಾವಕನು ಹಂತಕಂತವಾಗಿ ತನ್ನ ಪರಿಣಾಮದ ಮಲಿನತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲುವುದರ ಹೆಸರೇ ನೆಲಿಗಳ ಅರೋಪನೆಯಿದೆ.

ಯಾವ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಅಷ್ಟಕ್ಕೆಗಳ ಹಾಗೂದೇಪದಂಬಂಧ ಸಾಧುವು ಸಿದ್ಧಸಂಧರ ಭಾವ ಏಕೆಂದಿಂದ ಸಂಭರಿಸುವ ಸಿದ್ಧನನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸುತ್ತಿರುವಂಥ ಮತ್ತು ಪಸ್ತಸಹಿತನಿರುವಂಥ ಈ ಶ್ರಾವಕನು ಯಥಾರ್ಥ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾರ ಹಾಗೂ ನಿರ್ಮಲ ಆಜಾರದ ಮುಖ್ಯತಯಿಂದ ಪೋಕುವುಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರತಿಯಂದು ದ್ವಾರಾದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಗುಣಗಳು ಅನುತ್ಪಿದ್ಧರೂ ಪ್ರಯೋಜನದ ಸಿದ್ಧಿಗೊಸ್ತರ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಮೆದಲಾದ ಜೀವಲ ಅರು ಸುಳಗಳ ಕಥನವನ್ನು ಆಗಮ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಂತೆ ಗ್ರಹಾನ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವ ಈ ಸಾಧಕ ಜೀವದ ಪರಿಣಾಮವು ಪ್ರತಿ ಸಮಯ ಉತ್ಪಾದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಜೀವಲ ಹನ್ನೊಂದು ನೆಲಿಗಳ ರೂಪದಿಂದ ಆ ಉತ್ಪಾದಕ್ಕೆ ನಿರ್ಮಲತಯ ಕಥನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ನೆಲಿಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ನೆಲಿಗೆ ವಿರಚಿತಾದರೆ ಆ ಜೀವದ ಪರಿಣಾಮದ ನಿರ್ಮಲತೆ ಹಾಗೂ ಜಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಜರಣಯ ದ್ವಾರಾತೆಯನ್ನು ನಾವು ಭಾನನೇತ್ತುದಿಂದ ಮೋಡಿರೆ ನಮಗೆ ಆ ಜೀವದ ನಿರಂತರ ಪ್ರರೂಪದ ಅರಿವು ಮೂಡಿ ಬರಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಾವ್ಚ ಪೀಠಿಕೆ

ಚತುರ್ಗತಿರೂಪದ ಸಂಶಾರದಲ್ಲಿ ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದ ಅಭ್ಯಾಸದ ಪರವರ್ತಿಯಾಗಿ ತಿರುಗುತ್ತಿರುವ ಜೀವನು ತನ್ನ ಜೀವನದ ಬಹಳಷ್ಟು ಭಾಗವನ್ನು (ಅನಂತಕಾಲವನ್ನು) ನಿಗೊಂದದಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದಿದ್ದಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಆಕ್ಷರದ ಅನಂತನೆಯ ಒಂದು ಭಾಗದಷ್ಟು ಜ್ಞಾನವು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಒಂದು ಶಾಸ್ತ್ರದ ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಒಂದು ಭಾಗದಷ್ಟು ಜ್ಞಾನವು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುತ್ತದೆ ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುವ ಕಾಲವು ಅನಂತವಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ತತಂತ್ರವಾದ-ತನ್ನದೇ ಆದ ಶರೀರವು ಕೂಡ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ನಿಗೊಂದ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವನು ಭೋಗಿಸುವ ದುಃಖದ ಕಥನವನ್ನಂತೂ ಕೇವಲೀ ಭಗವಂತರು ಕೂಡ ಸಂಪೂರ್ಣ ರೂಪದಿಂದ ಮಾಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ; ಕೇವಲಜ್ಞಾನದಿಂದ ತಿಳಿಯುವುದು ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರ ಹೊರಟ ಜೀವನು ಪಂಚಸಾಘಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯಾ ಪ್ರದಲ ಪುರಾವತ್ತನಗಳ ಕಾಲ ಉಳಿಯುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಪ್ರದಲ ಪರಾವತ್ತನದಲ್ಲಿ ಅನಂತ ಸಾಗರಗಳಿವೆ. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಸರ್ವಾಂಗಂದಿಂದ ಪರಪದಾರ್ಥಗಳ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವಷ್ಟು ಜ್ಞಾನದ ವಿಕಾಸವಿದೆ. ದುಃಖವು ಅನಂತವಿದೆ. ಸ್ತತಂತ್ರವಾದ ಶರೀರವಿದೆ; ಇಷ್ಟುಮಾತ್ರ ಪ್ರಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿರಚೇಕಾದ ಕಾಲವನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮಾಡಿ ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವನೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳುವ ರೂಪದ ಪ್ರರೂಪಾರ್ಥವನ್ನು ಆ ಜೀವನು ಸ್ಥರ್ಯಂ ಮಾಡಿದರೆ ಚಿಂತಾಮನೆಗೆ ಸಮನಾದ ತ್ರೈ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ ಎಂದರೆ ದ್ವಿಂದಿಯ ಶರೀರ ಪ್ರಾಪ್ತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ನಂತರ ತ್ರೀಂದಿಯ ಶರೀರ, ಅದರನಂತರ ಚತುರಂದಿಯ ಶರೀರದ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಕೊನೆಗೆ ಅಸಂಖ್ಯೆ ಪಂಚಂದಿಯನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಯಾವ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಪಂಚ ಸಾಧರ (ಪ್ರಾಣಿ ಜಲ, ವಾಯು, ಆಗ್ನಿ ಮತ್ತು ವಸನ್ಸ್ತ್ರಿಕಾಯ) ದಲ್ಲಿ ಅನಂತಕಾಲ ಉಳಿಯುತ್ತಾನೆ ಅದೇ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ವರದು, ಮೂರು, ನಾಲ್ಕು ಮತ್ತು ಮನರಹಿತ ಐದು ಇಂದಿಯಿದ ಶರೀರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯಾ ಕಾಲವಿರುತ್ತ ಅಸಂಖ್ಯಾ ಅಂತರಾಂತಿಕಾರ್ಥಿಕಾರ್ಯಾಲಯ 1 ಅಂತರಾಂತಿಕಾರ್ಯಾಲಯ

ಜನ್ಮ-ಮರಣಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲನಂತಹ ದುಖಿಯನ್ನಾನೆ. ನಿಗೋದದಿಂದ ಹೊರಟ ಜೀವನು ಕ್ರಮದಿಂದ ಈ ಅವಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತಾನ್ನೆಂಬುದು ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾಧರ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿರುವೇಕಾದ ಕಾಲವನ್ನು ಘೋಣಮಾಡಿ ಪುನಃ ನಿಗೋದಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದು. ತ್ರಿಪ್ತ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಬಂದು ಕೇವಲ ಒಂದು ಅಂತರ್ಮುರ್ಹೂರ್ ಕಳಿದು ಪುನಃ ನಿಗೋದಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದು. ಕ್ರಮದಿಂದ ಘೂಗತಿ ಹೊಂದುತ್ತೇವಿಕಲೀಂದ್ರಿಯ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಬಂದು ಮತ್ತೆ ನಿಗೋದಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದು. ಇತರ ವಿಕಲೀಂದ್ರಿಯ, ಪಂಚೀಂದ್ರಿಯಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಜೀವನು ವಾಸ ಮಾಡುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಏಕೆಂಬಿದೆ ಅದರೇ ಆ ನಿಗೋದದಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುವ ಕಾಲವು ಅವರಿಮಿತವಿದೆ - ಅನಂತವಿದೆ.

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಇಂಥ ಸಂಸಾರರೂಪದ ಫೋರ್ ಕಾನ್ಸದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ರೂಪ ಜೀವನು ಎಂದೋ ಒಮ್ಮೆ ಭಾಗವಶದಿಂದ ಮನಸ್ಸಿತ (ಸಂಷ್ಟಿ) ಪಂಚೀಂದ್ರಿಯ ಪರುವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅದರೇ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾಪ್ತಪರೀಕರದ ಪೂರ್ವಜನ್ಯಯಂದಲೇ ಹಿತವಿದೆಯನ್ನು ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ತೂಡಿಸಿ ನಿರ್ಬಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಸಾಯಿಸಿ ತಿಂದು ತಿಂದು ಸಂಕ್ಷೇಪ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಹಾವಡ ಭಾರವನ್ನೇ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ನರಕಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿಯುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ವ್ಯತರಣಿಸಿದೆ, ಹಾಲ್ಲಿ ವಕ್ಷ ದುರ್ಗಂಧಯತವಾದ ಮನ್ಸು ಅಸಹ್ಯವಾದ ಹಸಿವು, ತಾಳಲಾರದ ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಶರೀರವು ಲಿನ್-ಬಿನ್ಸ್-ಬಿನ್ಸ್‌ವಾಗಿ ಹೋದರೂ ಕ್ಷಾಧ-ದಲ್ಲಿ ಪಾರಬದಂತ ಮತ್ತೆ ಕೂಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಪರಸ್ಪರರಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ಕಾದಾಟಿ, ಕಕ್ಕರ ಶಬ್ದ ಕೂಗಾಟಿ, ಜೀತ್ಯಾರ ಇವಲ್ಲವುಗಳಿಂದ ಸೋತು ಕಂಗಾಲಾಗಿ ಹೋದ ನಾರಕೀ ಜೀವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಸತ್ಯಯೋಗಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಅದರೇನು ಮಾಡುವುದು ಅಲ್ಲಿಯ ಅಯ್ಯ ಪ್ರಾಣವಾಗದೆ ಮರಣವೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ: (ಯಾವ ಗಿರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಯ್ಯ ಪ್ರಾಣವಾದಲ್ಲದೆ ದೇಹವಿಯೋಗರೂಪದ ಮರಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ) ಆಗ ನಿರೂಪಾಯನಾಗಿ ಪ್ರಾಪ್ತದು: ವಿವನ್ನು ಭೋಗಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಅದರೇ ತೇವ್ಯ ಪಾರಬರೂಪದ ಪರಿಣಾಮ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಅಂಥಾಗೆ ಅಂಥಾಗೆ.

ಅಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಮನುಷ್ಯಗಿರಿಯ ಬಂಧವಾಗಬಹುದು. ಹಾಗೆ ಮನುಷ್ಯ ಅಯ್ಯವಿನೊಂದಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಮಂಟಪತ್ತಾನೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಅವಾರ-ವರ್ಣನಾತ್ಮಕವಾದ ಮತ್ತಿವನ್ನು ಅನಂತ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಭೋಗಿಸಿದ್ದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಮರೆತು ಬಿಡುತ್ತಾನೆ.

ತೇವ್ಯ ಪಾರಬರೂಪದ ಪರಿಣಾಮಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗುವುದರ ಫಲಫಲವಾಗಿಯೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಈ ಮನುಷ್ಯ ಭವ, ಉತ್ತಮ ಕುಲ, ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆ, ರೋಗರಹಿತ ಕರೀರ, ಕ್ಷೇತರಣಿತ ಜೀವನ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸಂಖಾರದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವ ಸಲುವಾಗಿಯೇ, ಅನಂತ ದು:ಖಿ ಪರಂಪರೆಗೆ ಅಂತ್ಯ ವುಂಗಲ ಹಾಡುವ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡುವಂಥವನ ಸಂಜ್ಞಿತವು (ಮನಸು) ಸೆಫಲಿವಿದೆ. ಅಂಥ ಜೀವನು ಸ್ವರೂಪ ಆಂತರ್ಮುರ್ಹೂರ್ ಸಂಯೋಗಗಳಿಂದ ಮುಖಿದ ಸ್ವರೂಪವು ಬೇರೆಯೇ ಇರಬೇಕಿಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಈ ನಿರೋಗ ಶರೀರ, ಪತ್ತಿ, ಪ್ರತ್ಯ, ಪರಿದಾರ, ಧನಾದಿಗಳ ವೈಭವಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನದೇನೂ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲಿಂಬುದು ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅವನು ಉತ್ತಮ ಕುಲದ ಮುಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಾನೆ.

ವೀತರಾಗ ದೇವರ ದರ್ಶನದ ಮೂಲಕ ರಾಗ ಮೊದಲಾದ ತನ್ನ ವಿಕಾರಗಳ ಹರಿಚಯವ ಯಾವಾಗ ಅವನಿಗೆ ವಿಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ ಆಗ ವೀತರಾಗತೆಯ ಪೂರ್ವಕವೂ ಹಾಗೂ ರಾಗ ಮೊದಲಾದ ಮಲನ ಭಾವಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವುದರಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿಯೂ ಅದ ಜನಾಗಮಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ಪಾರಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರಯೋಜನಭೂತ ಹೋಕ್ಕೆದೂರ್ವಾದ, ದೇವ-ಸುರು-ಧರ್ಮದ ಹಾಗೂ ಜೀವ-ಅಜೀವ ಮೊದಲಾದ ತತ್ತ್ವಗಳ, ಸ್ವಾಮತ್ತು ಪರಿಗಳ, ತನಗೆ ಹಿತರೂಪ ಹಾಗೂ ಅಹಿತರೂಪ ಭಾವಗಳ ಪರಿಚಯರೂಪದ ಉಪದೇಶದಿಂದ ಶಾವಧಾನವಾಗಿ ಬೇರೆಯೇ! ನನಗಂತೂ ಈ ಮಾತುಗಳ ಅರಿವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ, ನಾನು ಭಾಂತಿಯಿಂದ ಅಂತರೂಪದ ಹೋಕ್ಕೆದೂರ್ವಾದ, ದೇವ-ಸುರು-ಧರ್ಮದ ಹಾಗೂ ಜೀವ-ಅಜೀವ ಮೊದಲಾದ ತತ್ತ್ವಗಳ, ಸ್ವಾಮತ್ತು ಪರಿಗಳ, ತನಗೆ ಹಿತರೂಪ ಹಾಗೂ ಅಹಿತರೂಪ ಭಾವಗಳ ಪರಿಚಯರೂಪದ ಉಪದೇಶದಿಂದ ಶಾವಧಾನವಾಗಿ ಬೇರೆಯೇ!

ನನ್ನನ್ನೇ ಮರೆತು ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಪಯ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನಯನಾಗಿ ಮೋಗಿರುವೆ. ಈ ಪಯ್ಯಾಯದ ಸ್ಥಿರ್ಯ ಅಲ್ಲಿ ಸಮಯದ್ದೇ ಇದೆ. ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಎಲ್ಲ ನಿಮಿತ್ತಗಳು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿವೆ. ಈ ಉಪದೇಶದ ಮೂಲಕ ನಾನು ನನ್ನ ಹಿತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾನೆ.

ಸಮಸ್ತ ಸಂಖಾರದಿಂದ ಎಂದರೆ ಸಂಯೋಗಳಿಂದ ಉದಾಹಿಸಿನ ನಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಬಾಷ್ಯದ ಅಭಿರುಚಿಯ ಕರ್ಮಿಯಾದಷ್ಟು ಅಂತರ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನದ ಕಾರ್ಯವು ಚುರುಕುಗೊಳ್ಳತ್ತದೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸಮಯ-ಸಮಯಕ್ಕೆ ಉತ್ಸ್ವಾಗುವ ಅರುದ್ದ ಭಾವಗಳು ಮತ್ತು ಅಂಗಳಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವ ಅಕುಲತೆಯ ಪರಿಚಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಜ್ಞಾನವು ಪರದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ - ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಿರಂತರ ಭೇದಜ್ಞಾನದ ವಿಭಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಅದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಉತ್ಸಾಹವೇ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುತ್ತದೆ. ಅಗ ಬಾಷ್ಯದ ವ್ಯೇಭವಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ಅಗುತ್ತಿರುವ ಪರದ್ವಿಷ್ಯದ ಕಾರ್ಯಗಳ ಕುರಿತು ಅತನ ಅಹಂಬುದ್ದಿಯು ಹೋರಬು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಪರಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಅಗುತ್ತಿರುವ ಪ್ರತಿ ಸರ್ವಯಾದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಸ್ಥಿರತ್ವವಾಗಿರುವುದು ಸ್ವಷ್ಟಿರೂಪದಿಂದ ತಿಳಿಯಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗೆ ವಿಕಲ್ಪಗಳ ಶಿಫ್ರತೆಯು ಮಂದವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿರಂತರ ಪರಿಣಾಮದ ಮಲಿನತೆಯನ್ನು ದೂರಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಎಂದರೆ ಅವನು ಕೇವಲ ತಿಳಿಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ - ಎಂದರೆ ಕರ್ತವ್ಯದ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ, ಅಗ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯು ಅಂತಮೂರ್ಖವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೀಗ ನಿರಂತರದ ವ್ಯರುಧಾರ್ಥದಿಂದ ಜೀವನು (ಮನುಷ್ಯನು) ಅನಾದಿಯಿಂದ ಆಪ್ರಾಪ್ತಪೂರ್ವ, ಅನಂತ ದುಃಖದ ದಾಹವನ್ನು ತಣುಮಂಧರೂ, ಮೋಕ್ಷರೂಪ ಮಹಲಿನ ಪ್ರಥಮ ಮೆಟ್ಟಿಲೂ ಆದ ಸಮೃದ್ಧರ್ವನವನ್ನು (ಅತ್ಯಾನುಭೂತಿಯನ್ನು) ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಮೂರು ಲೋಕ ಮೂರು ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಜೀವನಿಗೆ ಏತ್ತಸ್ವರೂಪವಿರುವಂಥ ಸಮೃದ್ಧರ್ವನವನ್ನು ಪಡೆದು ಅವನು

ಧನ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅಗ ಆ ಮಾತ್ರವಿಗೆ ಈ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವವು (ಅನಂತ ಜೀವ, ಅನಂತಾನಂತ ಪ್ರದ್ವಲ, ಧರ್ಮ, ಅಧರ್ಮ, ಆಕಾಶ, ಕಾಲ, ಅದರಂತೆ ಅವಂತಿ ಅರಂತಪು, ಅರಂತಪು, ಉಪಾಧಾಯರು, ಸಾಧುಗಳು ಅಲ್ಲದೆ ಅನಂತ ಸಿದ್ಧರೂಪಳಿಂದ ಯುಕ್ತವಾದುದು) ತನ್ನಿಂದ ಭಿನ್ನವಿದೆ, ಈ ವಿಶ್ವದ ಯಾವ ಚಮ್ಮೆದ್ದು ತನ್ನ ಸುಖಿದ ಕಾರಣವಿಲ್ಲಬೇಂಬ ಮಾತಿನದು ಆನುಭವಪೂರ್ವಕ ನಿರ್ಣಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನ ಅಂತರ್ಯಾದ ದರೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಜೀನ ಹಲ್ಲೋತನ್ನನಾದ ಜೀವನು ಸಮೃದ್ಧರ್ವನದ ನಂತರವೇ ನಿಜವಾಗಿ ಜ್ಯೇಸನಕ್ಕದ ಅಂಶದಿಂದ ಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಸಮೃದ್ಧತ್ವನದ ಮಹಿಮೆ

ಆ ಸಮೃದ್ಧರ್ವನವು ಎಂಥ ಮಹಿಮೆಯೂ ದ್ವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಆಗಮಗಳ ಅವಲೋಕನ ಮಾಡಿ ತಿಳಿಯೋಣ.

ಕಲಿಕಾಲದ ಸರ್ವಜ್ಞರೆಸಿಹಿದ ಭಗವಾನ ಶ್ರೀ ಕುಂದಕುಂದ ಪ್ರಭುಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. -

ದಂಬಣಮೂರ್ಚೋಧವೋ ಉವಳಿಟೋ ಜಣವರೇಹಿಂ ಸಿಸಾಣಂ ।
ತೋ ಸೋಣೋ ಸಕಣ್ಣೋ ದಂಬಣಹಿಂನೋ ನ ವಂದಿಷ್ವೋ ॥

ಅಷ್ಟಪಾಠದ - 2

ಎಂದರೆ ಆ ಜನವರರುಗಳಾದ ಸರ್ವಜ್ಞದೇವರು ಆ ಗಣಧರ ಮೊದಲಾದ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ದರ್ಶನವು ಮೂಲವಿರುವಂಥ ಧರ್ಮದ ಉಪದೇಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಮಂದಿರದ ಅಡಿಪಾಯ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತದ ತಳಹದಿಯು ಮೂಲವಿರುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಧರ್ಮದ ಮೂಲವು ದರ್ಶನವಿದೆ. ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಮೂಲವಿಲ್ಲದ ವ್ಯಕ್ತದಿಂದ ಸ್ವಂಧ, ಹಾಟೆ, ಘಲ, ಪುಷ್ಟಿಗಳ ಶಾಸನಾಳಿಕೆಗಳನ್ನು

ಪ್ರಾತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಸಮೃಗ್ರರ್ಥನರೂಪ ಧರ್ಮದ ಮೂಲದಿಲ್ಲದ ಸಮೃಗ್ರಾಣ, ಸಮೃಕ್ಷಾರ್ಥಿವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಹ್ರಾವಕಧರ್ಮ, ಮನಿಧರ್ಮಗಳಾಗಲಿ ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಧರ್ಮದಿಲ್ಲದ ಸುಖ ಎಂದರೆ ಬಂಧನದ ಬಿಡುಗಡೆ (ಮುಕ್ತ) ಯಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ.

ಅಂತಹೇ ಶ್ರೀ ಉಮಾಶಾಮಿ ಭಗವಂತರು ತತ್ತ್ವಧರ್ಮಸೂತ್ರದ ಮೊದಲನೆಯ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ “ ಸಮೃಗ್ರರ್ಥನಜ್ಞಾನಚಾರಿತ್ರಾಣಿ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗಃ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸಮೃಗ್ರರ್ಥನ ಸಹಿತವಾದ ಜ್ಞಾನ-ಚಾರಿತ್ರಗಳೇ ಮೋಕ್ಷದ ಮಾರ್ಗವಿದೆಯಿಂದು ಫಂಟಾಫೋಂಡಾಗಿ ಸಾರಿದ್ದಾರೆ.

ಈಾಮಿ ಸಮಂತಭದ್ರಾಚಾರ್ಯರೇವರು ರತ್ನಕರಂಡ ಹ್ರಾವಕಾಚಾರದ ಏರಡನೇ ಶೋಲ್ಕದಲ್ಲಿ ಸಮೀಚಿಸ ಧರ್ಮ ಹೇಳುವ ವ್ಯತಿಜ್ಞಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಮೂರನೆಯ ಶೋಲ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಹೀಗ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ -

ಸದ್ಗ್ರಿಜಾನವೃತ್ತಾನಿ ಧರ್ಮಂ ಧರ್ಮೇಶಶ್ವರಾ ವಿದುಃ ।

ಯದೀಯವೃತ್ಯನೇಕಾನಿ ಭವಂತಿ ಭವ ಪದ್ಧತಿ ॥

ಸದ್ಗ್ರಿ - ಸಮೃಗ್ರರ್ಥನ, ಎಂದರೆ ಸಮೃಗ್ರರ್ಥನದಿಂದ ಯುಕ್ತವಾದ ಜ್ಞಾನ ವುತ್ತು ವೃತ್ತ ಅಧಾರತ್ ಚಾರಿತ್ರಗಳೇ ಧರ್ಮರೂಪವಿದ್ವ ಸಮೃಗ್ರರ್ಥನವಿಲ್ಲದ ಜ್ಞಾನವಾಗಲಿ, ಸಮೃಗ್ರರ್ಥನವಿಲ್ಲದ ಚಾರಿತ್ರವಾಗಲಿ ಅವು ಭವವದ್ವತ್ತಿಗೆ ಎಂದರೆ ಸಂಸಾರ ಪರಿಪಾಟಿಗೆ, ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡುವುದಕ್ಕೇನೇ ಭವಂತಿ ಎಂದರೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಸಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕೇಯ ಮನಿಗಳು ಕಾರ್ತಿಕೇಯಾನುಪ್ರೇಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ -

ರಯಿಕಾಣವಹಾರಯಣಂ, ಸರ್ವಜ್ಞೋಯಾಣಉತ್ಪಂ ಜೋಯಂ ।
ರಿದ್ವೀಣ ವಹಾರಿದ್ವ ಸಮೃತಂ ಸವ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಯರಂ ||325||

ತತ್ತ್ವಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾ **6** **ತತ್ತ್ವಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾ**

ಎಂದರೆ ಸಮೃಗ್ರರ್ಥನ, ಸಮೃಗ್ರಾಣ ವುತ್ತು ಸಮೃಕ್ಷಾರ್ಥಿತ್ರಗಳ ಅಭೇದರೂಪವಾದ ಸಮೃಕ್ಷಾಪ್ಯ ಸಮಸ್ತ ರತ್ನಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಾರತ್ಯವಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಯೋಗಾಗಳಲ್ಲಿ (ಪಶ್ಚಿಮಸಿದ್ಧಿ ಮಾಡುವ ಉಪಾಯ, ಮಂತ್ರ, ಧ್ಯಾನ ಮೊದಲಾದವಗಳಲ್ಲಿ) ಉತ್ತಮ ಯೋಗವಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಸಮೃಕ್ಷದಿಂದ ಮೋಕ್ಷದ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹೂ, ಮಹಿಮಾ ಮೊದಲಾದ ಮುದ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಕ್ಕಂತ ದೂಡು ಮಿದ್ದಿಯಿದೆ. ಹಚ್ಚೇನು ಹೇಳುವುದು ಸಮಸ್ತ ಸಿದ್ಧಿಗೆ ಸಮೃಕ್ಷಪೇ ಕಾರಣವಿದೆ.

ಆಭಾಯ್ ಶ್ರೀ ಯೋಗೀಂದುದೇವರು ಸಮೃಗ್ರರ್ಥನದ ಮಹಿಮೆ ಹೇಳುತ್ತ ಯೋಗಾರ ಗುಂಫದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವದೇನೇಂದರೆ -

ಕಾಲ ಅನಾದಿ, ಜೀವ ಅನಾದಿ ಭವಿತವರ ತಾನಂತವಿದೆ ।
ಸಲೆ ಮಿಥ್ಯಾಮೋಹದಿ ತಾ ಸುಖವಿನ ದುಃಖವ ಪದೆದಿಹುದು ॥

ಎಂದರೆ ಜೀವನು ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದ ಅನಂತವೂ ತಪಾರವೂ ಇರುವ ಈ ಭವವನುದ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಮೃಗ್ರರ್ಥನದ ಅಭಾವದಿಂದಲೇ ಭ್ರಮಿಸುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಕೀವಲ ದುಃಖವನ್ನೇ ಪಡೆದಿದ್ದಾನೆಂಬುದು ಸತ್ಯವಿದೆ. ಸ್ತತತ್ತ್ವದ ಪರಿಚಯ - ಅನುಭವರೂಪದ ಯಾವ ಸಮೃಗ್ರರ್ಥನವಿದೆ ಅದರಿಂದ ಬಾಧ್ಯವಿರುವ ಜೀವನು ದುಃಖವನ್ನಲ್ಲದ ಇನ್ನೇನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಸುಖದ ನಿಧಿಯಾದ ನಿಜಾತ್ವನ ಅನುಭವರೂಪದ ಸಮೃಗ್ರರ್ಥನವಿಲ್ಲದೆ ಅವನು ವಿಶದ್ಧ ಸಮಸ್ತ ಜಡವೈಭವವನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸುವ ಮಿಥ್ಯಾ ಮೋಹದಿಂದ ಸುಖಿಯಾಗುವುದು ಅಂಭಫವವಿದೆ. ಪರಿಣಮಸರ್ವೀಲವಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಅರ್ಥಯದಿಂದ ಸಂಸಾರದ ಸುತ್ತಾಟಪೆಂದೂ ನಿಲ್ಲದು. ಸಮೃಗ್ರರ್ಥನ ಎಂದರೆ ತ್ರಿಕಾಲಿ ರಾತ್ರಾತ್ಮಕ ಅತ್ಯಂತರದ್ವಾರ್ತೆ-ಅನುಭೂತಿಯು ನಿರಾಕುಲ ಸುಖಿಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ರಾತ್ರಾ ಅವಸ್ಥೆಗೆ (ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ) ಕಾರಣವಿದೆ.

ಇನ್ನು ಶ್ರೀ ಪದ್ಮನಂದಿ ಪ್ರಭುಗಳು ಪದ್ಮನಂದಿ-ಪಂಚವಿಂತತಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ
ಹೇಳುತ್ತಾರೆ -

ಜಯತಿ ಸುಖಿನಿಧಾನಂ ಮೋಕ್ಷ ವಕ್ಕೆ ಕ ಬೀಜಂ
ಸಕಲ ಮೂಲ ವಿಮುಕ್ತಂ ದರ್ಶನಂ ಯದ್ವಿನಾ ಸ್ಯಾತ್ |
ಮತಿರತಿ ಕುಮಾತಿನುರ್ ದುಷ್ಪರಿತ್ರಂ ಚರಿತ್ರಂ
ಭವತಿ ದುನುಜಜನ್ ಪ್ರಾಪ್ತಮಾಪ್ತಮೇವ ||77||

ಧರ್ಮಾರ್ಥದೇಶಾವೃತ್ತ

ಅಧ್ಯ :- ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನವಿಲ್ಲದೆ ಜ್ಞಾನವು ಮಿಥ್ಯಾಜ್ಞಾನವಿದೆ ಮತ್ತು
ಚಾರಿತರ್ವ ಮಿಥ್ಯಾಚಾರಿತ್ರವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸುಖಿನಿ
ಸ್ವಾನಭೂತವೂ, ಮೋಕ್ಷರೂಪ ವಕ್ಕದ ಅದ್ವಿತೀಯ ಬೀಜಸ್ವರೂಪವೂ ಮತ್ತು
ಸಮಸ್ತ ದೋಷಗಳಿಂದ ರಹಿತವೂ ಆದ ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನವು ಜಯವಂತವಾಗಿ
ವರ್ತಿಸುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನ ಸಹಿತ ಜೀವದ ಪರಿಸಾಮಧನ್ಯ ಯಾವುದೇ
ಸಂಯೋಗವಾಗಲಿ ಎಂತಹುದೇ ಉದಯವಾಗಲಿ ಏಪರೀತವನ್ನಾಗಿ
ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ (ಪರಾಜಿತಗೊಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ) ಇಂಥ ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನವನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತ
ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮಿಸ್ತೇ ಪ್ರಾಪ್ತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸಮಾನವಿದೆ.
ಏಕೆಂದರೆ ಒಂದು ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಿಂದಲೇ ನಿಜವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮಿಸ್ತೇ ಸಾಧಕತಯಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ.

ಇಷ್ಟೇ ಏಕೆ ಲಘು ಸಮಯಕಾರವೆಂದು ಖ್ಯಾತಿಪಡ್ತ ಆರುಗುರಾಣಿಯಲ್ಲಿ
ಪಂ. ದೌಲತರಾಮರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ -

ಮೂರುಲೋಕದಿ ಮೂರುಕಾಲದಿ ಸಾರ ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನಕ ಸಮು |
ಚೇರೆ ಯಾವುದು ಸುಖಿ ಕೊಡುವಂತಹುದು ತಾನಿಲ್ ||

ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಾರ್ಥಿಗಳು

ಪಂ. ಟೋಡರಮಲ್ಲರು ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗ ಪ್ರಕಾಶಕದಲ್ಲಿ “ಇಸ
ಭವತರು ಕಾ ಮೂಲ ಏಕ ಜಾನಹೂ ಮಿಥ್ಯಾ ಭಾವ”
ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಎಂದರೆ ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದ್ದಂತೆಯೇ ಈ ಭವರೂಪದ
ವಕ್ಕವು ಮೂಲ ರಹಿತವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಉರುಳಿ ಬೀಳುತ್ತದೆ ಅಲ್ಲದೆ ಸ್ವಲ್ಪ
ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಣಿಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆಯೆಂಬ ಭಾವವು.

ರತ್ನಾಕರವರ್ಣಯಂತೂ ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನಯುಕ್ತ ನಿಜಾತ್ಮನನ್ನು
“ಸುಗುಣರದೇವ” ನೆಂದಿದ್ದಾನೆ.

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಸಮಸ್ತ ಜನಾಗಮಗಳು ಒಂದು ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನದ
ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ತುಂಬಿ ಹೋಗಿವೆ. ಸಂಪಾರೀ ಜೀವರುಗಳ ದುಃಖವನ್ನು ನೋಡಿ
ಕರ್ತಾಕಾರುಯಾದ ಅಚಾರ್ಯ ಭಗವಂತರುಗಳು ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನೀ
ಮಹಾತ್ಮರುಗಳು ಸುಖಿದ ಸಲುವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ (ನಮಗೆ) ಒಂದು ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನ
ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಪ್ರೇರಣೆಯನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಏಕಂದರೆ ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನವಿಲ್ಲದೆ ಧರ್ಮದ
ಆರಂಭವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಧರ್ಮವಿಲ್ಲದೆ ಸುಖವು ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ.

ಬುಹದ್ವಷ್ಟಸಂಗ್ರಹಕಾರಾದ ಶ್ರೀ ನೇಮಿಕಂದ ಸಿದ್ಧಾಂತಿದೇವರು ಆ
ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನದ (ಅಭೇದರತ್ತಯಿದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಸಲುವಾಗಿ) ನಿಜಾತ್ಮನ ಆಶ್ರಯ
ಮಾಡುವ ಮಾತನ್ನು ಆಶ್ರಯ ಸುಂದರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ -

“ರಯಣತಯಂ ನಿ ಪಟ್ಟಿಯಿ ಅಪ್ಪಾಗಿಂ ಮುಯಿತ್ತು
ಅಣ್ಣದವಿಯಮ್ಮೆ” ಬ್ಬು ನಿಜಾತ್ಮನನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿ ರತ್ತಯಿವು ಅನ್ನ
ಯಾವುದೇ ದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ
ಸಲುವಾಗಿ, ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯ ಸಲುವಾಗಿ ಅಧವಾ ದುಃಖ ಮುಕ್ತಿಯ ಸಲುವಾಗಿ
ಬಾಹ್ಯ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಆಶ್ರಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ದುಃಖ ಜೀವರುಗಳ ಕುರಿತು
ನೀನು ಬಾಹ್ಯ ವ್ಯಾಧವಿಂದಾಗಲಿ, ಬಾಹ್ಯ ಭಗವಂತನ ಆಶ್ರಯಿಂದಾಗಲಿ
ರತ್ತಯಿವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಾಹ್ಯ ಭಗವಂತನ ಆದರ್ಥ
ನೋಡಿ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನೀನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳು ಎಂದಿದ್ದಾರೆ.

ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಾರ್ಥಿಗಳು

ವೀತರಾಗದೇವ, ವೀತರಾಗತೆಯ ಪ್ರೋಫೆಕ್ಟಾದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ವೀತರಾಗದ ಸಾಕಾರ ಮೂರ್ತಿಗಳಾದ ಗುರುಗಳು ಆದರ್ಥ ಮಾತ್ರವಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಸುಖಿದ - ರತ್ನಯುಧಮೂರ್ತಿ ಅಶ್ವಯಥಾನಂತೂ ನಿಜ ಮುದ್ಧನೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಆವನ ಅಶ್ವಯ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಇವರುಗಳು ನಿಮಿತ್ತ ಕಾರಣಿರುವುದರಿಂದ ಶ್ರೀ ನಿಯಮಸಾರಗ್ರಂಥದ ಹೇಳಾಕಾರರಾದ ಶ್ರೀ ಪದ್ಮಪೂಭ ಮಲಧಾರಿದೇವರು ಹಿಂಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ -

“ಲಲಿತ ಲಲಿತಂ ಶುದ್ಧಂ ನಿವಾರಣಾ ಕಾರಣ ಕಾರಣಂ”
ಎಂದು ಜನವಾಣಿ ಮಾತೆಯ ಮಹಿಮೆ ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಿವಾರಣರೂಪದ ಕಾರ್ಯವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಸ್ತುತ್ಯಾತ್ಮನ ಅಶ್ವಯರೂಪದ ಕಾರಣವೇ ಆಗತ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಆ ನಿವಾರಣಾದ ಕಾರಣನು ಸ್ವರ್ಯಂ ನಾನೇ ಇದ್ದೇನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಕಾರ್ಯದ ಕಾರಣವಂತೂ ಜನಪ್ರತಮೇ ಇದೆ; ಬೇರೆ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ:

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಸಮ್ಮಗ್ರಹನದ ಮಹಿಮೆಯು ಮೂರು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಮೌಜ್ಞವಿದೆಯಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ನಾವು ನಮಗೆ ವ್ರಾಪ್ತವಾದ ಈ ಮನುಷ್ಯರು, ಉತ್ತಮ ಕುಲ, ಜನಾಗಮದ ಅಶ್ವಯರೂಪ ಪ್ರಪೃತಿ ಇವರು ಸಾಧಕತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದೇ.

ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಅಪಾರ ಸಮುದ್ರದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೃತಪ್ರಿಯಿದ್ದು ಹೋದ ವುಹಾಮಣಿಯು ಪ್ರಸಾ: ಬ್ರಾಹ್ಮವಾಗುವುದು, ಜನ್ಮಾಂಧನಿಗೆ ನಿಧಿಯು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದು ದುರ್ಲಭವಿದೆಯೋ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ನಿರಂತರ ದುಃಖಿದಾಯಕವಾದ ಈ ಸಂಸಾರ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ಪರ್ಯಾಯವನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ದುರ್ಲಭವಿದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಎಂದಾದರೂ ಮನುಷ್ಯ ಎಂದರೆ ಕೋಟ್ಯಂತರ ಕಲ್ಪಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಲ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ವಾಸುಷ್ಯ ಪರ್ಯಾಯವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ ಹೋದರೂ ಕೂಡ ಅದು ಮಿಥಾದೇವಗಳ ಉಪಾಸನೆ, ಮಿಥಾಗುರುಗಳ ಉಪದೇಶ, ವಿಷಯಗಳ ಕುರಿತಾದ ತೀವ್ರ ಅಸಚ್ಚಿ ಮತ್ತು ನೀಡಕ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವುದು ಇವೇ ಅನ್ನಾಂತರ್ಜಾತಿಕ್ಕು ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ಕು ಇತ್ತಾದೆ.

ಮೊದಲಾದಪುಗಳ ಮೂಲಕ ವಿಫಲತೆಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಉತ್ತಮ ಕುಲದ ಸಂಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮತ್ತು ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ತೊಡಗಿಸುವುದು ಇವಂತೂ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಪರಮ ದುರ್ಲಭವಿತೆ.

ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಧನಾಧ್ಯನು ಕರ್ಮೋದಯದಿಂದ ಕ್ಷಣಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ದರಿದ್ರನಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ, ಸುಂದರ ಪರಿಪುಷ್ಟ ಶರೀರಧಾರಿಯು ಕ್ಷಣಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ ಕೆಲ್ಲಾ ಮುಚ್ಚಿ ಕೆಲ್ಲಾ ಬಿಡುವುದರೊಳಗೆ ನಂಬಿಲಾಧ್ಯವಾದ ಘಟನೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಯಾವ ಸಂಯೋಗದ ಕುರಿತು ಎಷ್ಟು ವಿಶಾಸವಿದುವುದು ಎಷ್ಟು ಅಭಿಮಾನ ಪಡುವುದು? ಅತ್ಯಾನುಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಗಂಭೀರ ಧರ್ಮಾಚಾರ್ಯದೇವರು “ತಳ ತಪಿವಲಪ್ಪಟಿ ಈ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಯಾವೂಂದು ಪರಸ್ತವೂ ಸ್ವಿರವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಸಮಸ್ತ ಸಾಧು ಪುರಾಣರು, ಭಾನೀ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಈ ನಿಕ್ಷೇಪ ಸಂಸಾರದ ಸ್ಥರೂಪವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಕಣಣಿ ಈ ಸಂಸಾರದ ಅನಿತ್ಯತೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಆದರೂ ನಮ್ಮ ಹಿತದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ!

ಜನಾಗಮಗಳ ಅಧ್ಯಯನದ ಮೂಲಕ ತತ್ವ ನಿರ್ಣಯ, ಸ್ವ-ಪರಿಗಳ ಯಥಾರ್ಥ ವರಿಷಯರೂಪದ ಸಮ್ಮಗ್ರಹನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಅನಂತ ಪುರುಷಾರ್ಥವೆಲ್ಲವೂ ನಿಷ್ಪಲವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು. ನಿಗೋದದಿಂದ ಹೋರಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ಅದರಲ್ಲಾ ಸಂಜ್ಞಿತ್ಯ ಅಲ್ಲದೆ ಮನುಷ್ಯ ಪರ್ಯಾಯ, ಪರಿತ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞನ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಪಡೆಯೆಬೇಕಾದರೆ ನಾವು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನ ಅಷ್ಟಪ್ಪಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಭವವು ಭೋಗದ ಅಸತ್ತಿ ಮತ್ತು ಕಷಾಯ ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದು ಹೋಯಿತೆಂದರೆ ಆ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನವು ವ್ಯಧವಾಗಿ ಬಿಡುವುದು. ನಿಗೋದದಿಂದ ಮೇಲಿ ಬರುವಾಗ ನಾವು ಮಾಡಿದ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಈಗ ಮನುಷ್ಯ ಪರ್ಯಾಯದ ಪ್ರಪೃತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಮೇಲೆ ಮರೆತು ಬಿಡುವುದು ಅನ್ನಾಂತರ್ಜಾತಿಕ್ಕು ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಇತ್ತಾದೆ.

ನಿಂದನೀಯವಾದ ಕಾರ್ಯವಿದೆ. ನಾವು ನಿಗೋಡದಿಂದ ಪ್ರಯಾಣ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತು ಪ್ರಾನಿಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗುವುದಕ್ಕಲ್ಲ; ಅದರೆ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟಪ್ರದಕ್ಷೇಂಬುದನ್ನು ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿದಬೇಕು ಮತ್ತು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದ್ದೇವಯೋ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಸ್ವರೂಪ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾರ್ಥಿತೆಯನ್ನೂ ಶಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿದೆ. ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಿಂತಿರುವ ಸ್ಥಾನವು ಸರ್ವೋಚ್ಛವಿದೆ. ಚಕ್ರವರ್ತಿತ್ವ ಮೊದಲಾದಪುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಅದೇನು ಮಹತ್ವಾಯಿವಲ್ಲ ಅಲ್ಲದೆ ಅವು ಎತ್ತರದ ಸ್ಥಾನಗಳೂ ಅಲ್ಲ. ಅದರೆ ಸ್ಥಾ-ಸ್ಥರೂಪದ ನಿರಾಯ ಮಾಡುವ ವಿಜಾರ, ದುಃಖದಿಂದ ಬಿಡುಗಳೆ ಹೋಂದುವ ಉಪಾಯದ ಪರಿಚಯವಾಗುವುದು ಮತ್ತು ಸ್ವಿಕಾರವಾಗುವುದೇ ಜೀವನಿಗೆ ಎತ್ತರದ ಸ್ಥಾನವಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇಂಥ ವಿಚಾರ ಪ್ರಾರ್ಥಕ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೇ ಈ ಜೀವನು ಲೋಕಾಗ್ರದ ತುದಿಗೆ ಎಂದರೆ ಸಿದ್ಧಾಲಯವನ್ನು ತಲುಪುತ್ತಾನೆ. ಸಂಯೋಗಗಳ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಿಂದ ಜೀವದ ದುಃಖವು ದೂರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಅತ್ಯಕ್ಳಾಣದ ಬುದ್ಧಿಯು ಜಾಗ್ರತ್ವಾದಾಗ ಅಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮಾಡದೆ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದನ್ನೇ ಪಂ. ದೌಲತರಾಮರು ಆರುಗುರಾಣೆಯಲ್ಲ - “ರೋಗ ಜರೆಗಳು ಒರುವ ವರುನ್ನವೇ ಜಾಗರೂಕತೆ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬೇಗ ನಿನ್ನ ಯು ಅತ್ಯಧಿತವನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ”- ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀ ಸಮಯಸಾರಗ್ರಂಥವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಪಂ. ಜಯಚಂದರು - “ಎನಿತು ಪ್ರತಿಕೂಲತೆಗಳ ಸಹಿಸಿ ಮರಣವನ್ನೆದಿಯೂ ತತ್ತ್ವ ಕುಶಾಹಲನಾಗು ” ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಕರೀರದ ಸಲುವಾಗಿ, ಬಾಹ್ಯ ಸಂಯೋಗಗಳ ಸಲುವಾಗಿ, ಕೇರ್ತಿ ದೊಡ್ಡಸ್ತನದ ಸಲುವಾಗಿ ಅನಂತ - ಅನಂತ ಭವಗಳನ್ನು ಬಲಿಕೊಟ್ಟೇವೆ. ಈ ಒಂದು ಭವವನ್ನು ನಮ್ಮ ಕಳ್ಳಾಣದ ಸಲುವಾಗಿ

ಎಂದರೆ ಜ್ಞಾನಾಭಾಸದ ಸಲುವಾಗಿ ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅನಂತ ಕಾಲದ ದಾಹವು ತಣೆಯುವುದು. “ ಪ್ರೋನ್‌ನ್‌ರೂ ಪ್ರಭೇ ” ಯೆಂಬ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ ಆ ಸಿಂಹವು ಮಾಡಿದ ನಿರ್ಣಯವು ನಮ್ಮಿಂದ ಆಗುವುದು ಅವಾಧ್ಯವಿದೆಯೇನು ? ಅದಂತೂ ಕೇವಲ ವೀತರಾಗ ಮುದ್ರೆಯನ್ನು ಒಂದು ಸಲ ನೋಡಿತು. ನಾವೋ ಹತ್ತಾರು ಪರಿಗಳಿಂದ ವೀತರಾಗತೆಯನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡುವ, ವೀತರಾಗತೆಯನ್ನು ಪರಿಪೂರ್ಣಿಸುವ ವೀತರಾಗವಾಣಿಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೇನು ಬಹಳಷ್ಟು ಕೇಳುವುದರಿಂದ, ಬಹಳಷ್ಟು ಬಾಹ್ಯಚರಣಯಿಂದ ಕಲ್ಪಣ ಮಾರ್ಗದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಮಯದ ದೃಢ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ ಮಾರ್ಗ ಪ್ರವರ್ತನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸಮಯದ ಸಂಪಾದನೆಯ ಅನಂತ ಸುಖಿದ ಸಲುವಾಗಿ ಕಾರಣರೂಪವಾಗಿ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ ಅದುಬೇ ಸಮೃಗ್ರಹನವಿದೆ.

ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದ ಮೇಲೆ ನಮನ

ಯಾವಾಗ ಜೀವನು ಅಪ್ರಾರ್ಥವಾದ ಸಮೃಗ್ರಹನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ ಆಗ ಅವನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದುಂಗಲವುಯವಾದ ಸಂಪರ ತತ್ತ್ವದ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಮೃಗ್ರಹನವನ್ನು ಪಡೆದ ಜೀವನು ಸಂಸಾರ ರಾಶಿಯಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಅಂತರ್ಯಾದ ಶ್ರದ್ಧೆ-ಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಂಸಾರಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಜತೆಯಂತೂ ಹೋಲಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅದರೆ ಸ್ವಯಂ ಅವನ ಮನ-ವಚನ-ಕಾರ್ಯದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಜತೆಕೂಡ ಹೋಲಿಸಲಿಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅದಂತೂ ಸತ್ಯವೇ ಇದೆಯಲ್ಲವೇ ಜೀವನು ಮನ-ವಚನ-ಕಾರ್ಯದ ಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿಯ ತನ್ನತನವನ್ನು ಬಿಡುವುದರಿಂದಲೇ ಸಮೃಗ್ರಹನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಅಂತ ಮಾತ್ರ ಕೂಡ ರಾಗದ ವಿದ್ಯಮಾನತೆಯು

ಕೇವಲಭ್ರಾನವನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತದೆ; ಎಂದರೆ ರಾಗದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಭಾವವೇ ಕೇವಲಭ್ರಾನದ ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಕಾರಣವಿದೆ. ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ರಾಗದ ಜಾತಿ ಅಂತಹ ಮಾತ್ರವಾದರೂ ಏಕತೆಯು ಎಲ್ಲಿಯವರಿಗೆ ಇರುತ್ತದೆ ಅಲ್ಲಿಯವರಿಗೆ ಸಮ್ಮಗ್ರಾವನವು ಉತ್ಸಾಹಗುಪುದಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ ರಾಗದ ಜಾತಿಗಿರುವ ಏಕತೆಯು ಅದು ಸಮ್ಮಗ್ರಾಹಣವನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತದೆ. ವಸ್ತುಸ್ಥರೂಪವು ಹೀಗಿರುವಾಗ ಪುದ್ದಲದ್ವಾದ ಕಾರ್ಯವಿರುವ ಮನ-ವಚನ-ಕಾರ್ಯದ ಜಾತಿ ಜೀವದ ಪ್ರಪೃತಿಯು ಹೇಗೆ ಉಳಿಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ?

ಇಂಥ ಸಮ್ಮಗ್ರಾವನವನ್ನು ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿಕೊಂಡ ಜೀವನು, ಸುಖಿದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಜೀವನು ಆ ಸುಖಿದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಗಮನ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯದ ಅರಂಭ ಮಾಡುವುದೆಂದರೇನೇ ಶ್ರಾವಕತನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುಪುದಿದೆ. ತನ್ನ ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಏರುಧೃತಾತ್ಮೀಯ ಮಾಡುವುದೆಂದರೇನೇ ಸಂಶಾರದಲ್ಲಿ ಪರಿಷ್ಕಾರಿಸುಪುದಿದೆ. ಮತ್ತು ಸ್ವಭಾವ ಸನ್ಯಾಸಿವಾಗುಪುದು ಅಥಾರ್ತ ಸಂಂಸಾರದಿಂದ ವಿಮುಖಿವಾಗುಪುದರ ಹೆಸರು ಸಮ್ಮಗ್ರಾವನವಿದ್ದು ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪೃತಿ ಮಾಡುವುದರ ಹೆಸರು ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗವಿದೆ ಅಲ್ಲದೆ ಸಮಸ್ತ ಸಂಯೋಜ (ಭಾವಕರ್ಮ, ದ್ರವ್ಯಕರ್ಮ, ಸೋಕರ್ಮ) ಗಳಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವುದರ ಹೆಸರು ಮೋಕ್ಷವಿದೆ.

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಗಮನ ಮಾಡುವವರು ಏರಡು ಪ್ರಕಾರದವರಿರುತ್ತಾರೆ; ಅವರೇ ಸಾಧುಗಳು ಮತ್ತು ಶ್ರಾವಕರು. ಸಾಧುಗಳು ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಪ್ರಭು ಗತಿಯಿಂದ ಸಾಗುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ, ಮೋಕ್ಷಮಂದಿರವನ್ನು ತಲುಪುವುದೇ ಆವರ ಜೀವನದ ಗುರಿಯಿರುವುದರಿಂದ ಆವರು ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತಿನಿಂದ ದೂರವಾದ ಸ್ವಭಾವದ ಸಮೀಕಣದಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಏಕಾಂತವಿರುವ ವಸ್ತುಸ್ಥರೂಪದಲ್ಲಿ, ಗಿರಿಖಿಲಿಗಳಲ್ಲಿ ನದಿಗಳಲ್ಲಿ

ತೇರದಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ಶ್ರಾವಕರು ಕ್ರಮದಿಂದ ಸಾಧುತ್ವದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ಹನ್ನೊಂದು ನೀಲಿಗಳ ರೂಪದ ಆಚರಣೆಯಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಪ್ರತೀ-ಪ್ರತೀರಿಂದ ಯುಕ್ತಿರೂಪ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಈ ನೀಲಿಗಳು ಕ್ರಮದಿಂದ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಅ ಜೀವನು ಪರಿಸ್ಥಾಪನದ ನಿರ್ಮಲತೆಯನ್ನು ವ್ಯಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ದೋತ್ತತವಿದೆ. ಹನ್ನೊಂದು ನೀಲಿಗಳನ್ನು ಕ್ರಮದಿಂದ ಆರೋಹಣೆ ಮಾಡಿದ ಜೀವನು ಸಾಧುವಾಗಲು ಯೋಗ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಕರ್ಮಾದ ರಾಶಿಯನ್ನು ಭಾವದ ನಿರ್ಮಲತೆಯಿಂದ ನಾಶಗೊಳಿಸಲು ಸಾತ್ತವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಗ್ರಾಹಸ್ತಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದಿಕೊಂಡು ಏಿತರಾಗ ಧರ್ಮಾದ ಆಚರಣೆರೂಪ ಪ್ರಪೃತಿಯಿಂದ ಲೋಕದ ಸಮಸ್ತ ಜೀವರುಗಳಿಗೆ ಆದರ್ವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ನಿಧಿಗೀತಿಯಿಂದ ಪಾಪ ಪ್ರಪೃತಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಜನರು, ಕವಾಯದ ಪರೀಭೂತರಾಗಿ ಪರೀಸುತ್ತಿರುವ ಜನರು ತಮ್ಮ ಪಾಪದ ಹಾಗೂ ಕವಾಯದ ಪ್ರಪೃತಿಗೆ ಸ್ಥಂಭಂ ಭಯಪಟ್ಟಿ ಅವುಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುವ ಪ್ರಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ; ಅವರು ತಮ್ಮ-ತಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಲೋಪ-ದೋಷಗಳನ್ನು ಈ ಗ್ರಹಸ್ಥನ ಪವಿತ್ರ ಆಚರಣೆಯರೂಪದ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿ, ತಿಳಿದು, ತಿದ್ವಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗವು ಅವಿಷ್ಠಿಸ್ತವಾಗಿದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿ ಪ್ರಮಾದ ರಹಿತ ಪುರುಷಾರ್ಥ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂಥ ಸಾಧುಗಳಿಗೆ ಆ ಸಾಧುತ್ವಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರಿಯಿರುವ ದೇಹದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಈ ಸದ್ಗುಹಸ್ಥನು ಉತ್ಸಾಹ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತ ಅಹಾರದ ದಾನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಏಿಧ್ಯಾಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪೃತಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಜೀವರುಗಳಿಗೆ ಆ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ವಿಮುಖಿವಾಗುವಲ್ಲಿ ಈತನು ಆದರ್ವನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿಯವರು ಹಾರಣಮುನಿಗಳಿಗೆ ಸರ್ವಸರೋವರದ ಮೇಲೆ ಅಹಾರದಾನ ಮಾಡಿದುದನ್ನು ಕಣ್ಣಾಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಪುಲಕತೆಗೊಂಡ ನಾಲ್ಕು ತಿಯೂಂಟ (ಮುಲಿ, ಮುಂಗುಸಿ, ಕೊಡೆ, ಹಂಡಿ) ವ್ಯಾಂಗಗಳು ಸಂಸಾರ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬಂದವು. ಅಷ್ಟೇ ಏಕೆ ದೂರೆ ವ್ಯಾಂಭದೇವನ ಪ್ರತ್ಯ (ಅನಂತವೀರ್ಯ, ಅಚ್ಯುತ, ವೀರ, ಪರವೀರ) ರಾಗಿ ಅದೇ ಭವದಿಂದ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋರಟು ಹೋದರು.

ಶ್ರಾವಕನ ಜೀವನದ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಅವನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅಪ್ರತ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಕರಾಯ ಚೌಕಡಿಯನ್ನು ಪ್ರಾನಃ ಎಂದೂ ಉದಯಕ್ಕೆ ಬಾರದಯ ಮೆಟ್ಟಿ ನಿಂತಿರುತ್ತಾನೆ. (ಅಣುಪ್ರತರೂಪದಿಂದ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ) ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಾಗುವುದಕ್ಕೆ - ಮಹಾವ್ಯತರೂಪ ಪರಿಗಣಿಸದಲ್ಲಿ ತಡೆಯುಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಪ್ರತ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಕರಾಯ ಚೌಕಡಿಯನ್ನು ನಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಲನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಇಂಥ ಶ್ರಾವಕ ಅವಸ್ಥೆಯು ಪ್ರತಂಬನೀಯವಿದೆ; ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದ ಅಧಾರಸ್ತಂಭವಿದೆ.

ಈ ಶ್ರಾವಕನ ನೆಲಿಗಳು 1. ದರ್ಶನ, 2. ಪ್ರತ, 3. ಸಾಮಾಯಿಕ, 4. ಪ್ರೋಷಧೋಪವಾಸ, 5. ಸಚಿತ್ತತಾಗ, 6. ರಾತ್ರಿ ಭೋಜನತಾಗ, 7. ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ, 8. ಅರಂಭತಾಗ, 9. ಪರಿಗ್ರಹ ತಾಗ, 10. ಅನುಮತಿತಾಗ, 11. ಉದ್ದಿಷ್ಟತಾಗವೆಂದು ಹನ್ನೊಂದು ಪ್ರಕಾರವಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ನೆಲಿಯವನು ಜಫನ್ಸ್ ಶ್ರಾವಕನಿದ್ದರೆ ಏಳನೆಯ ನೆಲಿಯವನು ಮಧ್ಯಮ ಶ್ರಾವಕನು ಮತ್ತು ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ಉದ್ದಿಷ್ಟತಾಗ ನೆಲಿಗೆ ವ್ಯಾಪ್ತಾದವನು ಉತ್ತಮ ಶ್ರಾವಕನಿರುತ್ತಾನೆ ಇಂಥ ಶ್ರಾವಕನೇ ನಂತರ ಪವಿತ್ರವಿರುವ ಮುನಿಧರ್ಮದ ಅಂಗಿಕಾರ ಮಾಡಿ ನಿಜ ಸ್ವಾಧಾವ ಸಾಧನೆಯ ಮೂಲಕ ಅಷ್ಟ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಾರಮಾಡಿ ಹಾಕ್ಕಾದ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋರಟು ಹೋಗಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇಂಥ ಶ್ರಾವಕನದ ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ಗೃಹಸ್ಥಾಪಸ್ಥೆಯ ತಾಗ ಮಾಡಿದರೆ ಎಂದರೆ ಏಭಾಕ್ತ

ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವಾಗ ಯಥಾರ್ಥ ಮುನಿಧರ್ಮವು ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಆ ದ್ರವ್ಯಲೀಂಗದಿಂದ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಲಿ, ವ್ಯಾಧಿಯಾಗಲಿ, ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯಾಗಲಿ ಎಂದೂ ಆಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಲ್ಲ.

ದರ್ಶನ ನೆಲಿ

ಸಮೃದ್ಧರ್ಮನವನ್ನು ಪ್ರಕಟ ಪರಿಸಿಕೊಂಡ ಜೀವನು ವಿವರಿತ ಮಾರ್ಗದ ತ್ಯಾಗವನ್ನು ಶ್ರದ್ಧ-ಜ್ಞಾನಗಳಿಂದಂತೂ ಮಾಡಿರುತ್ತಾನೆ ಅದರೆ ಚಾರಿತ್ರದ ಅಂತೇಕ್ಕೆಯಿಂದ ಕೂಡ ಯಥಾರ್ಥ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಗಮನ ಮಾಡಲು ಕ್ರಯಾತೀಲನಾಗುವುದು ಎಂದರೇನೇ ದರ್ಶನ ಪ್ರತಿಮೆಯ ಸ್ವಿಕಾರವಿದೆ.

ಮೊದಲನೆಯ ದರ್ಶನನೆಲೆಯ ಧಾರಕನ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತ ಸ್ವಾಮಿ ಸಮಂತಭದ್ರಾಚಾರ್ಯದೇವರು ರತ್ನಕರಂಡ ಶ್ರಾವಕಾಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ -

ಸಮೃದ್ಧರ್ಮನಶುದ್ಧಃ ಸಂಸಾರ ಶರೀರ ಭೋಗ ನಿರ್ವಿಣಿಃ ।

ಪಂಚಗುರು ಚರಣಕರಣೋ ದರ್ಶನಿಕಸ್ತತಪಥಗ್ರಹಃ ॥137॥

ಸಮೃದ್ಧರ್ಮನದ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಶುದ್ಧತ್ವಿಕಾಲ - ಅವಿನಾಶಿಸ್ಥಭಾವವನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ಅನುಭವಿಸಿದ ಜೀವನು ಸಂಸಾರ, ಶರೀರ ಮತ್ತು ಭೋಗಗಳಿಂದ ಉದಾಸೀನನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಅಶುದ್ಧ ಭಾವಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ವಿವರಿತ ಶ್ರದ್ಧಯಿಂದ ರಹಿತನಾಗಿದ್ದರೂ (ಅಂತಿಕ ರಾಗ-ದ್ಯೇಷಗಳಿಂದ ರಹಿತನಾಗಿದ್ದರೂ) ರಾಗ-ದ್ಯೇಷಗಳಿಂದ ಸಹಿತನಿರುತ್ತಾನೆ; ಅದರೆ ಆ ರಾಗ-ದ್ಯೇಷಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನವಿರುವಂಥ ನಿಜ ಸ್ವಾಧಾವದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಯರೂಪದ ಜೀವಾದಿಂದ ರಾಗಾದಿ ಮಲಿನ ಭಾವಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದನೋ ಅದೇ ಪ್ರಭ್ರಿಯ ರೂಪದ ಅಂಶಾದಾರಣೆಯಾಗಿದ್ದರೂ 16 ಅಂಶಾದಾರಣೆಯಾಗಿದ್ದರೂ 17 ಅಂಶಾದಾರಣೆಯಾಗಿದ್ದರೂ

ಚೇಣದಿಂದ ಸ್ವಭಾವರೂಪ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಇನ್ನು ಯಾವ ಈ ಪ್ರದಲ್ಲಿರುವ ತರೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಅಭಿಜ್ಞಾನಿಗೆ ತಿಳಿದು ಬರುವ ಕಾಣ್ಣತೆಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಈ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದರೆ ಅವನು ಕಾರಣ ಕರೀರದ ಅನುಕೂಲ ಅಥವಾ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಅವಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಬಿಕ್ಕಿರಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಕರೀರವು ಸಂಯೋಗ ವಸ್ತುವಿದೆಯಂಬ ಜ್ಞಾನವು ಧ್ವನಿವಾಗುತ್ತೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಕರೀರದ ರಚನೆಗೆ ಕಾರಣವಿರುವ ಸವ್ಯಧಾಮುಗಳ ಹೆಸರು ಕೇಳಿ ಬಂದರೆ, ಕಂಡು ಬಂದರೆ ತಾನೇ ಮಾಡಿದ ಮಲಿನ ಭಾವಗಳ ಸ್ವರ್ಣರೂಪಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಮಿಶ್ರಿಸಿ ಪರಿಗಣಿಸುವುದು ಅದು ಮಲಿನ ದೇಹದ ಸಂಯೋಗಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾನಂತರ ಜ್ಞಾನಾನಂದ ಸ್ವಭಾವಿಯಿದ್ದೇನೇ ಯಾವಾಗ ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನಮುಯ ಸ್ವಭಾವದ ಅಶ್ವಯ ಪಡೆಯುತ್ತೇನೇ ಆಗ ನಾನು ಜ್ಞಾನಕರೀರನಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತೇನೇ - ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಭಾವಿಸುತ್ತೆ ಕರೀರ ರಹಿತತೆಯ ಅನುಭವವನ್ನು ಒಂದು ಸಮಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಭೋಗ ಎಂದರೆ ಕರೀರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಿರುವ ಯಾವ ಇಂದಿಯಗಳಿವೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಬಾಹ್ಯ ವಾಮಗ್ರಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಸ್ತ ಸಂಸಾರೀ ಜೀವಗಳು ಸುಖ ಮನ್ಮಹಿತ್ತವೆ. ಅಂಥ ಭೋಗಗಳಿಂದ ನಿರಾಕೃತವರಿಸಿದ ಕಾರಣ ಅವನು ಕಾರಣವಾಗಿ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರೂ ಆ ಭೋಗವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಭೋಗದ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಅನುರಾಗವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ರೋಗಿಯು ರೋಗದ ಬಾಧೆಯನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ಕಣಿ ಡಿಫೆಂಡಿಟ್‌ನ್ನು ಕೂಡ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಸೇವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಿರುವಂಥ ನಿರೋಗಿಗೆ ದ್ವಾರ್ಪ್ತನಾಗದ ಕಾರಣ ಈ ಜೀವನು (ಶ್ರಾವಕನು) ರಾಗರೂಪದ ರೋಗವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಭೋಗರೂಪದ ಕಣಿ ಡಿಫೆಂಡ್ ಸೇವನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಆ ರೋಗವು ಉತ್ಸವವಾಗದಂತೆ ಅಂತರ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಆ ಭೋಗವನ್ನು ಕೇವಲ ಶಿಳಿಯವ ಕ್ರಿಯೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ ಅದರೆ ಆ ಭೋಗದಿಂದ

ಸುಖದ ಅನುಭವ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಜ್ಞಾನಿಯ ಅಂತರಂಗದ ಭಾವ ಮತ್ತು ಬಾಹ್ಯದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ದ್ವಿಧಿಧತೆಯಿದೆ. ಅದು ಅಭಿಜ್ಞಾನಿಗೆ ತಿಳಿದು ಬರುವ ಕಾಣ್ಣತೆಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಸಂಸಾರ, ಕರೀರ, ಭೋಗಗಳಿಂದ ಅನಾಸಕ್ತನಾಗಿರುವುದು ಎಂದರೇನೇ ವಂಚವರಮೇಷಿಗಳು (ಗುರುಗಳು) ಎಲ್ಲಿಯಾವ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬು ಸ್ವರೂಪದ ಮತ್ತು ಮೂವರು ಸ್ವರವಾಗುವ ಪ್ರರೂಪಾಭಿವನ್ನು ನಿರಂತರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಅಂತಹುದೇ ಆದ ತನ್ನ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಸ್ವರವಾಗುವ ಪ್ರರೂಪಾಭಿವನ್ನು ನಿರಂತರ ಆ ಜೀವನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಕೇವಲ ದಿನನಿತ್ಯ ಜಿನದೇವರ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ದರ್ಶನನೆಲೆಯು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದರ್ಶನನೆಲೆಯು ಸಮೃದ್ಧಿಸಿದ ನಂತರ-ನಿಜರುದ್ವಾತ್ಮನ ಅನುಭೂತಿಯ ನಂತರ ಆ ಸುಖಿದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಾಗುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮೊದಲನೆಯ ಹೆಚ್ಚಿಯಿದೆ. ನಾಲ್ಕುನೆಯ ಗುಣಾವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ತಲುಪಿದ ಜೀವನು ಆ ನಾಲ್ಕುನೆಯ ಗುಣಾವಾಸ್ತವದಿಂದ ಮುಂದೆ ಎಂದರೆ ಜಿದನೆಯ ಗುಣಾವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ಗಮನ ಮಾಡುವ ಅಂತರ್ಯಾದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಹೆಸರು ದರ್ಶನನೆಲೆಯಿದೆ. ಏರಡನೆಯ ಕಷಾಯ ಚೌಕಡಿಯು ಮೂರವಾಗುವ ಸಲುವಾಗಿ ಪರಿಣಾಮದ ನಿರ್ಮಾಲತೆಯ ವ್ಯಾದಿಯಿದೆ. ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಏಳನೇ ತರಗತಿಯ ಪರೀಕ್ಷೆ ಕಟ್ಟಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಇನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಘಲಿತಾಂಶ ಬಂದಿಲ್ಲ ಆಗ ಅವನು ಎಂಟನೆಯ ತರಗತಿಯವನಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅರನೆಯ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ತೇಗೆದೆ ಹೊಂದಿ ಏಳನೆಯ ತರಗತಿಗೆ ತಲುಪಿದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಹಾಗೆ ಅವನು ಏಳನೆಯ ತರಗತಿಯವನೂ ಇಲ್ಲ. ಸರಿ ಆದೇ ಪ್ರಕಾರ ದರ್ಶನನೆಲೆಗೆ ಬಂದ ಜೀವನು ಇನ್ನೂ ಬದನೆಯ ಗುಣಾವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿಲ್ಲ ಆದರೆ ನಾಲ್ಕುನೆಯ ಗುಣಾವಾಸ್ತವದ ಜೀವನಿಗಿಂತ ಈತನ ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಲತೆಯು ಬಹಳ ಪ್ರಾಪ್ತಿಸಿಬಿಡಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ಈ ಲೋಕದ ಯಾವುದೇ ಪರ ಪದಾಭಿವ್ಯಾಪಕ ಕರಿತು ಬಿದ್ದಿಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ ಅಭಿರುಚಿಯಿರುವುದಿಲ್ಲ.

“ಪಂಚಗುರು ಚರಣ ಶರಣ” - ಎಂದರೆ ವ್ಯವಹಾರದಿಂದ ಅಭಿಜ್ಞಾನಾರ್ಥಕ ಅಭಿಜ್ಞಾನಾರ್ಥಕ ಅಭಿಜ್ಞಾನಾರ್ಥಕ 19 ಅಭಿಜ್ಞಾನಾರ್ಥಕ ಅಭಿಜ್ಞಾನಾರ್ಥಕ

ವಂಚ ಪರಮ ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಚರಣಗಳಿಂದ ಯಾವ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಗಮನ ಮಾಡಿದರು ಅದೇ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ - ಅಹಿಂಕಾ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಗಮನ ಮಾಡುವ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಆ ಅಹಿಂಕಾ ಮಾರ್ಗವು ಬಾಹ್ಯ ಯಾವುದೇ ಕ್ರಿಯಾ ವಿಶೇಷತೆಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟರುಪಡಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಯಾವ ರಾಗಾದಿ ಮಲಿನ ಭಾವಗಳಿಂದ ನಿಜಾತನ್ ಹಿಂಸೆಯಿದೆಯಂದು ವಂಚ ಪರಮೇಷ್ಠಿಗಳು ಸಾರಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತೆ ಆ ರಾಗಾದಿಗಳಿಂದ ರಹಿತನಿರುವ ಏತರಾಗೀ ಅತ್ಯನ್ತಲ್ಲಿ ಸೀರಿದ್ದಾರೆ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಈ ದರ್ಶನನೆಲೆಯ ಧಾರಕನು ಸಂಸಾರ ಪರಿಭ್ರಮಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣೇಭೂತಪಾದ ಪರಭಾವ, ಪರಭಾವಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ನಿಮಿಂತರೂಪಿರುವ ಶರೀರ ಮತ್ತು ದುಃಖಿತರೂಪದ ಭೋಗಗಳಿಂದ ವಿಮುಖಿನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಪರಭಾವಗಳ ಸ್ವರ್ವವನ್ನು ತ್ರಿಕಾಲದಲ್ಲಾ ಮಾಡದ, ಮಲಿನ ದೇಹದಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಭಿನ್ನವಿರುವ ಮತ್ತು ನಿರಾಕುಲವೂ, ಸಾಧ್ಯಿನವೂ ಆದ ಸುಖದ ಕಾರಣವಾದ ನಿಜ ಸ್ವಭಾವದ ಸನ್ಯಾಸಿನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ ಎಂದರೆ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪ್ರತಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ.

ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ದರ್ಶನನೆಲೆಯು ಒಂದು ಬಿಡುತ್ತದೆಯಂದು ಮನ್ಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸಾಫ್ತಿ ಕಾರ್ಡಿಕೇಯ ಮುನಿಗಳು ಕಾರ್ಡಿಕೇಯಾನುಪ್ರೇಕ್ಷಿಯಲ್ಲಿ ಗೃಹಸ್ಥಾಮರದ ಹಸ್ತರೂಪ ಸ್ವಾಸ್ಥಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಸಾನಾವು ಅವಿರತ ಸಮೃದ್ಧಿಯಿದೆಯಂದು ಹೇಳಿ ಮುಂದಿನ ಹನ್ನೊಂದು ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ದರ್ಶನ ನೆಲಿಗೆ ಒಂದಿರುವ ಜೀವನು ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನದ ಇಟ್ಟೆಡು ಮಲಮೋಷಗಳಿಂದ ರಹಿತನಾಗಿ ಸ್ವಪ್ನಾಸನಗಳ ಪರಿಪೂರ್ಣ ತಾಗ ಮಾಡಿ ಪ್ರತೆ ಸ್ವಿಂಕಾರದ ಪ್ರರೂಪಾಭರ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಆಗಮಗಳ ಅವಲೋಕನದಿಂದ ದರ್ಶನನೆಲೆಯು ಅದು ಅತ್ಯಾನುಭೂತಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಪ್ರರೂಪನು ಮಾಡುವ ಅತ್ಯನ್ತಿಮಗ್ನತೆಯ ಪ್ರರೂಪಾಭರವಿದೆಯಂದು ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ - ಹಾಗೆ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ.

ವ್ರತ ನೆಲಿ

ಪ್ರತ ನೆಲೆಯ ಸಲುವಾಗಿ ಸಾಫ್ತಿ ಕಾರ್ಡಿಕೇಯ ಮುನಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ - ಪಂಚಾಣುವ್ಯಾಪ್ತಿಯಾರ್ಥಿ, ಗುಣವಯಸಿಕ್ಕಾನವಿಹಿಂ ಸಂಜುತ್ತೋ | ದಿಧ ಚಿತ್ತೋ ಸಮಜುತ್ತೋ, ಹಾಣಿ ವಯಸಾವ ಓ ಹೋದಿ ||

(ಕಾ. ಅ. - 330)

ಯಾವನು ಬಹು ಅಣುವ್ಯತಗಳ ಧಾರಣ ಮಾಡುವನು, ಮೂರು ಗುಣವ್ಯತ ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕು ಶಿಕ್ಷಾಪ್ರತ ಸಹಿತನಿರುವನು, ದೃಢಚಿತ್ತನಿರುವನು ಮತ್ತು ಸಮಾಭಾವಸಹಿತನಿರುವನು ಹಾಗೂ ಜ್ಞಾನವಂತನಿರುವನು ಅವನು ಪ್ರತನೆಲೆಯ ಧಾರಕನಾದ ಶ್ರಾವಕನಿರುವನು.

ಈ ಜೀವನು ಅಪ್ಯತ್ವಾಖ್ಯಾನಾವರಣ ಕ್ಷೇತ್ರ, ಮಾನ, ಮಾಯೆ ಮತ್ತು ಲೋಭಗಳ ಅಭಾವ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಿಃಕಲ್ಯಾನಾಗುತ್ತಾನೆ ಅಂತಹೇ ಪ್ರತಧಾರಣಾಮಾಡಿ ಶ್ರಾವಕನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಪ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಹಿಂಸೆ, ಅಸತ್ಯ, ಕಳಪು, ಅಬ್ಯವ್ಯ ಮತ್ತು ಪರಿಗ್ರಹರೂಪದ ಮಹಾಪಾಪಗಳ ಸ್ವಾಲ್ಪ ತ್ವಾಗ ಮಾಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಪಾಪಗಳ ತ್ವಾಗರೂಪದ ಯಾವ ಅಣುವ್ಯತಗಳಿವೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಮಹಾವ್ಯತ ಮಾಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಶೀಲನಿರುತ್ತಾನೆ. ಆ ಪ್ರಯತ್ನದ ವೆರೇ ಗುಣವ್ಯತವಿದೆ; ಇನ್ನು ಶಿಕ್ಷಾಪ್ರತವೆಂದರೆ ಗೃಹಸ್ಥಾಪಸ್ಯೇಯಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಗೃಹತ್ವಾಗಿ ಸಾಧುವಾಗುವ ಅಭ್ಯಾಸರೂಪದ ಆಚರಣೆ. ಇಂಥ ಅಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿಯಾವಾಗಲೂ ದೃಢ ಚತುರಿರುತ್ತಾನೆ. ತೀವ್ರ ಕರ್ಮಾಂದಯಿದಿಂದ ಕಷ್ಟ ಉಪಸರ್ಗ, ಪರೀಷವಹಗಳಂಟಾದರೂ ಆವನು ಪ್ರತದಿಂದ ಶಿಥಿಲನಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ ಸಮಭಾವದಿಂದ ಚ್ಯಾತನಾಗಿ ರಾಗದ್ವೈಪಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಗ-ದ್ವೈಪರೂಪನಾದಂತೆ ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದರೂ, ಆದರಂತೆ ಕರ್ಮಾಂದಯಿದಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಕಷ್ಟ

ಮೊದಲಾದವನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಸಹ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅಪ್ಪಣಿ ಕರ್ತೃತ್ವದ ಧಾರಕನಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಜ್ಞಾತಾನಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. 'ಸ್ವಭಾವದ ಅನುಸಾರ ವರ್ತಿಸುವುದರ ಹೆಸರೇ ವ್ರತವಿದೆ' ತನ್ನ ಜ್ಞಾನ-ದರ್ಶನ ಸ್ವಭಾವರೂಪದಿಂದ ಉಳಿಯುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಹಿಂಸೆ ಮೊದಲಾದ ಪಾಪಗಳು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ನಿಂತುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೇನು? ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯು ನಿಜ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ನಿಮಗ್ನವಾಗುವುದರಿಂದಲೇ ಯಥಾರ್ಥತೆಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಧರ್ಮದ ಹೆಸರು ನಿರ್ಬಂಧತಯಿದೆಯೇ ಏನೇ ಅಶುಭದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ ಶುಭದಲ್ಲಿ ಬರುವುದಲ್ಲ. ಅಶುಭಭಾವದಿಂದ ಪಾಪದ ಬಂಧವಾದರೆ ಶುಭ ಭಾವದಿಂದ ಪುಣ್ಯದ ಬಂಧವಿದೆ. ಬಂಧವೆಂದರೇನೇ ಪದಾರ್ಥಿನೆಯಿರುವಾಗ ಆ ಬಂಧದಿಂದ ಸುಖಿದ ವ್ರಾಪ್ತಿಯು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ?

ಬಂಧವು ಭಾವದಿಂದಲೇ ಆಗುತ್ತದೆ ತರೀರದಲ್ಲಿ ಶುಭ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯಿಂದೂ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಅಶುಭ ಭಾವವಿದ್ದರೆ ಪಾಪದಂಧವೇ ಆಗುತ್ತದೆಯೆಂದರೇ ಶಂಭಾಶುಭ ಭಾವಗಳಿಂದ ರಹಿತವಿರುವ ಸಮಭಾವರೂಪವಾದಾಗಲೇ ಧರ್ಮವಾಗುತ್ತದೆ. ತರೀರದ ಕ್ಷಯಾವಿಶೇಷದಿಂದ ಕರ್ಮದ ಬಂಧವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಧರ್ಮವಾಗಲಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಸಮ್ಮಗ್ರಹನದ ಪೂಲಕ ತನ್ನ ಸುಖ ಸ್ವಭಾವದ ಪರಿಚಯ-ಅನುಭೂತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಜೀವನು ದರ್ಶನ ನೆಲೆಯ ಆಧಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ದುಃಖ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೊಂದಿ ಸುಖಿದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅರೂಢವಾಗುವ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಈಗ ಆದೇ ಜೀವನು ವ್ರತನೆಯ ಪೂಲಕ ಆ ಸುಖಿದ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧಾನವಾಗಿ ಗಮನವನ್ನು ಪೂರಂಭಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಜೀವನಿಗೆ ಕಷಾಯ ಭಾವಗಳಿಂದಲೇ ಬಂಧವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ದುಃಖ ಆಗುತ್ತದೆ. ಕರ್ಮದ ಉದಯದಿಂದಾಗಲಿ, ಪರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸಂಯೋಗ - ವಿಯೋಗಗಳಿಂದಾಗಲಿ ದುಃಖವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂಸೆ

ಮೊದಲಾದ ಪಂಚ ಪಾಪಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವನು ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ಕಷಾಯರೂಪವನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದರಂತೆ ದುಃಖಿಯೂ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಲೋಭ ಮೊದಲಾದ ಕಷಾಯಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾದಷ್ಟು ಪಾಪ - ಕಾರ್ಯಗಳು ಸ್ವಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ವ್ರತನೆಯೆಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಜಫ್ಣಸ್ಯ ಶಾಬಕನು ನಿಜಪಾಗಿ ದೇವಪೂಜೆ ಮೊದಲಾದ ಅರುತ್ತಿಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಯಥಾರ್ಥವಿದೆ. ದೇವಪೂಜೆ ಎಂದರೆ ಜನ-ದೇವರ ಗುಣಸ್ತವನ ಮಾಡುತ್ತ ಸ್ವಯಂ ಗುಣಮಯವಿರುವ ನಿಜ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಮಯದ ತನ್ನಯತೆ ಸಾಧಿಸುತ್ತಾನೆ, ಆಗ ಆ ಶಾಬಕನು ಮಾಡಿದ ದೇವಪೂಜೆಯು ವ್ಯವಹಾರದಿಂದ ಪೂಜೆಯೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ವ್ಯವಹಾರ ಪೂಜೆಯು ಕೂಡ ಸ್ವಭಾವಿಕವಿರುತ್ತದೆ ಆದರೆ ವ್ರತಕ್ಕ ಕಟ್ಟಬಿಡ್ಡ ಮಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲ. ದೇವಪೂಜೆ ಅಥವಾ ದೇವದರ್ಶನದ್ವಾರಾ ವ್ರತವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಮಸ್ತ ಜ್ಯೇಂದ್ರಿಯ ಕುಲೋತ್ಸವರಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಅಚರಣೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಾದರೂ ಏನಿದೆ? ಜ್ಯೇಂದ್ರ ಕುಲದ ಮಹಿಳೆಯಿಲ್ಲದವರಿಗೆ (ಸ್ವಭಾವಿಕತೆಯ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲದವರಿಗೆ) ಇಂಥ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳಿಂದ ಆಕುಲತೆ, ಅಭಿಮಾನ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಯಾಚಾರಗಳಿಂದ ತೀವ್ರ ಪಾಪದ ಬಂಧವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ದೇವದರ್ಶನದ ನಿಯಮವಿದೆ ನಾನು ಮಂದಿರಕ್ಕ ಹೋಗಲೇಬೇಕು ಎಂಬುದು ಆಕುಲತೆಯಿದೆ. ನಾನು ನಿತ್ಯ ದೇವದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ; ದೇವದರ್ಶನವಿಲ್ಲದೆ ಒಂದು ತೊಟ್ಟು ನೀರನ್ನೂ ಸಹ ಸೇವಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆನ್ನುವದು ಅದು ಏಷಾ ಅಭಿಮಾನವಿದ್ದರೆ ಅತ್ಯದೇವನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ನಿಮಿತ್ತ ಮಾತ್ರವಿರುವ ದೇವದರ್ಶನದಿಂದಲೇ ಧರ್ಮವಾಗುತ್ತದೆಂಬ ವಿಪರೀತತಯೆ ಅದು ಮಾರ್ಯಾಚಾರವಿದೆ. ಇಂಥ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಕೂಡ ಜೀವರುಗಳಿಗೆ ಈ ಶಾಬಕನ ಸ್ವಭಾವಿಕಪೂರ್ವ, ಸ್ವಭಾವಿಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದೂ ಮತ್ತು ಸಂಸಾರದ ಬಂಧವನ್ನು ಭೇದಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಶಸ್ತ್ರಮಾಪೂರ್ವ ಇರುವ ನಿಮಗೆಲ ಭಾವಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣ (ನಿಮಿತ್ತ) ವಿರುವ ದೇವದರ್ಶನದ ಪರಿಚಯವಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಂದ ಆಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ?

ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಧನದ ಲೋಭಿ ಜೀವನಿಗೆ ಧನದ ಆಗಮನದಲ್ಲಿ ಮುಖಾಭಾಸವಿದೆ; ಪ್ರತ್ಯನಲ್ಲಿ ಅಪಕ್ರಾಂತಿಯ ವಿಶಿಷ್ಟತ್ವವಿನಿಂದ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ವ್ಯತೀ ಶಾಖಾನಿಗೆ ಜಿನದೇವರ ದರ್ಶನ, ವ್ಯಾಚಿಗಳಿಂದ ಸ್ವ-ಶುದ್ಧಿತ್ವನ ಪ್ರಕಟ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಾಗಿ ನಿರಾಕುಲ ಸುಖದ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ರಾಗ-ದ್ಯುಪಣಗಳಿಂದ ಒಂದೆರಡು ಸಮಯ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಇದುವೇ ದೇವವ್ಯಾಜೆಯಿಂದ ಲಭಿಸುವ ನಿಜವಾದ ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ. ಇನ್ನು ಅದರಂತೆ ಗುರುಗಳ ಉಪಾಸನೆ, ಶಾಸ್ತ್ರಾಧ್ಯಾಯ, ಸಂಯಮ, ತಪ, ದಾನಗಳಿವೆ. ಗುರು ನಿದಾನರಾದ ಜಿನದೇವರ ಗುರುಗಳ ಸ್ತುತಿ ಮಾಡುತ್ತ-ಮಾಡುತ್ತ ಗುಣಭೇದದಿಂದ ರಹಿತವಿರುವ ಅಭೇದ ಸ್ವಭಾವದ (ನಿಜ ದೇವನ) ಅನುಭವವಾದರೇನೇ ಬಾಧ್ಯದ ದೇವಷ್ಟೂಜೆಯು ಶಾಧ್ಯಕತೆಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಭಾಂತ್ಯ ಪರಿಗ್ರಹಗಳಿಂದ ರಹಿತರಾದ ಗುರುಗಳ ಶಾನಿಧ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಯಾವ ಜೀವನು ದೋಷವನ್ನು ದೋಷವಂದು ಪ್ರತಿಸಮಯ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡುತ್ತಿರುವ-ಸಾಕ್ಷಿರೂಪದಿಂದ ಉಪಸ್ಥಿತಿನಿರುವ ತನ್ನ ಜ್ಞಾನಮಯ ನಿಜ ಗುರುವಿನ ಆಳ್ಳಿಯನ್ನು ತಾನು ಮನ್ನಿಸುವುದು ಅದು ಗುರು ಉಪಾಸನೆಯಿದೆ. ಶಾಸ್ತ್ರಾಧ್ಯಾಯ ಎಂದರೆ ದ್ರವ್ಯಶುತ್ತದ ಮೂಲಕ ಸಮಸ್ತಶುತ್ತಗಳ ಶಾರನಾದ ಸ್ವಶುದ್ಧಿತ್ವನ ಶುದ್ಧಭಾವದ ಅನುಭೂತಿ ಎಂದರೆ ಕುದ್ದಾತ್ಮ ಸ್ವರೂಪದ ನಿರೂಪಣಾರೂಪವಿರುವ ರಬ್ಬಗಳನ್ನು ಒದುತ್ತಿರುವಾಗ ತನ್ನ ಮಧ್ಯ ಸ್ವಭಾವದ ಅನುಭೂತಿ ಪಡೆಯುವುದು ಇದುವೇ ನಿಜವಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರಾಧ್ಯಾಯವಿದೆ.

ಇನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಭಾವದ ಸೀಮೆಯಿಂದ ಜ್ಞಾನೋಪಯೋಗವು ಹೊರಗೆ ಬಾರದಿರುವುದು ಅದುವೇ ಸಂಯಮವಿದೆ. ಮತ್ತು ಇಚ್ಛೆಯ ನರೋಧವು - ಇಚ್ಛೆಯ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಯು ಅದು ತಪವಿದ್ದು ಅದು ನಿಜರೆಗೆ ಕಾರಣವಿದೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಗುರುಷ್ಟಾಪದಲ್ಲಿ ಸಂವರದ ಜನ್ಮವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬದನೆಯ ಗುಣಾನ್ವಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಪ್ತನಾದ ಈ ಶಾಖಾನಿಗೆ ಎರಡು ಕಷಾಯ ಚೌಕಟಿಗಳ ಅಭಾವವ್ಯಾವರ್ಥಕ ಪ್ರಕಟವಾದ ಪರಿಣಾಮದ ನಿರ್ಮಲತೆಯಿಂದ ಕರ್ಮನಿಜರೆಯಿದೆ. ಇನ್ನು

ಕೃತಿಕ್ರಾಂತಿ ಹನ್ನೆಗ್ಗುಂಪು ನೆಲಿಗಳು ಕೃತಿಕ್ರಾಂತಿ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದರೆ ಆ ಧ್ರುವ ದ್ರವ್ಯವು ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಅನಂತ ನಿಧಿಯನ್ನು ತನಗೆ ಸಮರ್ಪಿತವಾದ ಪರ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ದಾನ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಧರ್ಮಾರ್ಥನಾದ ವ್ಯತೀ ಶಾಖಕನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪಣ್ಣಿಯೆಗಳು ನಿತ್ಯವೂ ಆಗುತ್ತವೆ. ಅದನ್ನೇ ಪದ್ಧನಂದಿ ಪ್ರಭುಗಳು ದೇವವ್ಯಾಜಾ ಗುರೂಪಾಸ್ತಿ ಶಾಧ್ಯಾಯ ಸಂಯಮಸ್ತವಃ । ದಾನಂ ಚೀತಿ ಗೃಹಸಾಧಾನಾಂ ಷಟ್ಕೋಕರ್ಮಾಣಿ ದಿನೇದಿನೇ ॥

(ಪದ್ಧನಂದಿ ಪಂಚವಿಂಶತಿ)

- ಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೆ. ಭಾವವಿಲ್ಲದೆ ಕೇವಲ ಶರೀರದಿಂದ ಈ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವಂಥವನಿಗೆ ಶಾಖಕನೆಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಅವನು ಸುಖಿಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಾಮಾಯಿಕ ನೆಲಿ

ವ್ಯತೀ ಶಾಖಕನ ನಾಲ್ಕು ಶಿಕ್ಷಾಪ್ರತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಶಿಕ್ಷಾಪ್ರತಿಪೂರ್ವ ಮತ್ತು ಹನ್ನೊಂದು ನೆಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯ ನೆಲಿಯು ಸಾಮಾಯಿಕವಿದೆ. ಎರಡನೆಯ ನೆಲಿ ತಲುಪಿದ ಜೀವನು ಸ್ವಭಾವದ ಅನುಭಾವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವ ತನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಿರಂತರ ಮಾಡುತ್ತೇ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಗೃಹ ಪರಿವಾರಮೊದನೆ ವಾಸಿಸಿತ್ತಿರುವ ಆತನ ಪರಿಣಾಮವು ಎಂದರೆ ಬಾರಿತ್ತದ ಕ್ರಿಯೆಯು ಮಧ್ಯರೂಪ (ಧರ್ಮರೂಪ) ವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಶ್ರದ್ಧೆ-ಜ್ಞಾನಗಳಂತೂ ಯಥಾರ್ಥ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಎಂದರೆ ಮಧ್ಯ ಪರಿಣಿತಿಯು ಅವಿಂದವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಕುದ್ದೊಂದೆಯನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಶಾಖಕನು ಗೃಹ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದ ನಿವೃತ್ತನಾಗಿ ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಅನಂದವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿ ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸಲ ನಿತ್ಯಲನಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದರ ಹೆಸರು ಸಾಮಾಯಿಕವಿದೆ; ಬಾಹ್ಯ ನೋಟಕ್ಕೆ ಶರೀರವು ಸ್ವಿರವಾಗಿದೆ. ಅಂತರ್ಯಾದಲ್ಲಿ

ಸಮಯ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಉತ್ತನವಾಗುತ್ತಿರುವ ಅಸ್ತಿರವಾಗಿರುವ ಪರ್ಯಾಯಗಳನ್ನು
ರಾಶ್ತರ ಸ್ಥಾವರದಲ್ಲಿ ಒಂದುಗೂಡಿಸುವ ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆದಿರುತ್ತದೆ.
ಅದನ್ನೇ ತೀವ್ರ ಪದ್ಧನಂದಿ ಆಚಾರ್ಯರೇವರು ಪದ್ಧನಂದಿ ಪಂಚವಿಂತಹಿಯ
ಉಪಾಸಕ ಸಂಸ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ -

ಸಮಾತಾ ಸರ್ವಭೂತೇಷು ಸಂಯಮೇ ತುಭ ಭಾವನಾ ।

ಆತ್ಮ ರೌದ್ರ ಪರಿತ್ಯಾಗಸ್ತದಿ ಸಾಮಾಲಿಕಂ ವ್ರತಮ್ ॥

ಸರ್ವ ಜೀವರುಗಳ ಕುರಿತು ಸಮಾತ ಎಂದರೆ ಅದಂತೂ
ದೃವ್ಯದ್ವಿಷಯುಳ್ಳವರಿಗೇ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಯಾರು ಪರ್ಯಾಯಯವಸ್ತು
ಪರ್ಯಾಯವಿದೆಯಂದೂ, ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುವಂಧದ್ವಿದೆಯಂದೂ
ಮತ್ತು ಆತ್ಮಪರ್ವತ್ಯ ಕೇವಲ ಪರ್ಯಾಯದಪ್ರೇಕ್ಷಿತಿ ಉದಾಹರಿಸಿದೆಯಂದೂ
ಜ್ಞಾನಾನಂದಮಯವಂದೂ ತಿಳಿಯತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಆ ಜ್ಞಾನದ ಜತೆ ತೀವ್ರ
ಪುರುಷಾರ್ಥ ಮಾಡಿ ಧ್ಯಾನ ದ್ರವ್ಯದ ಸನ್ಮಿವಾಗಿ ಒಂದು ಸಮಯದ
ಪರ್ಯಾಯವು ಪರಿಣಿಸುವುದು ಎಂದರೆ ಧ್ಯಾನದ್ವಾರಾ ಮತ್ತು ಪರ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ
ಸಮಾನತೆಯಾಗುವುದೇ ಇದೆ. ಪ್ರತಿ ಸಮಯವೂ ಬಹಿರುಖಿವಾಗುತ್ತ
ಅಶುದ್ಧವಿರುವ ಪರ್ಯಾಯವು ತುದ್ದ ದ್ರವ್ಯದಂತೆಯೇ ತಾನೂತುದ್ವಾಗಿ
ಪ್ರಕಟವಿರುವುದೇ ಸಮತೆಯಿದೆ.

ಇನ್ನು ಪರ್ಯಾಯವು ಸ್ವದ್ವಾದಲ್ಲಿಯೇ ರತವಾಗಿರುವುದು; ದ್ರವ್ಯದಿಂದ
ಪರಾಜ್ಯಾಲಿವಾಗಿರುವುದು, ಸಂಸಾರ, ಕರೀರ, ಸಂಯೋಗ ಮತ್ತು ಉದಯದ
ಜತೆ ಏಳಿಭೂತವಾಗಿದೆ ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನಮಯವಿರುವ ದ್ರವ್ಯದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನೇ
ತನ್ನಲ್ಲಿ ಧಾರಣ ಮಾಡಿ ನಿರ್ಮಲ ಕನ್ನಡಿಯಂತೆ ಆಗಿ ಬಿಡುವುದು ಅದೇ
ಸಂಯಮವಿದೆ.

ಅಶುಭದಿಂದ ವಿವುಖಿವಾಗಿ ಶುಭರೂಪವಿರುವುದು;
ಮಭಭಾವವಂತೂ ಸಾಧಕನಿಗೇ ಆಗುವ ಸಾಧ್ಯತಯಿದೆ, ಆ ಮಭಭಾವದ
ಸ್ವರೂಪವಾದರೂ ಹೇಗೆಯಿಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ. ಯಾವುದು ಸಂಸಾರ

ಮಾರ್ಗದಿಂದ ವಿಮುಖಿವಿದೆ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಿದೆ ಅದನ್ನೇ
ಮಭಭಾವವಂದು ಜಿನಾಗಮಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮಭಭಾವರೂಪವಿರುವ
ಜೀವನು ಅಶುಭದಿಂದ ವಿರ್ತನಿರುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಮಭದಲ್ಲಿ ಅನಾಸಕ್ತನಿರುತ್ತಾನೆ
ಹಾಗೂ ತುದ್ದಸ್ಥಾವದ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನೀಲನಿರುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಮಭಭಾವದ
ನಿಮಿತ್ತದಿಂದಲೇ ಎಂದರೆ ಅಶುದ್ದದ ವಿಮುಖಿತೆಯಿಂದಲೇ ತುದ್ದದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಿ
ನಿರಾಕುಲ ಮುಖಿದ ಅನುಭವವಾಗುವುದಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹೀ ಮಿಥ್ಯಾ-ದ್ವಿಷಯ
ಮಾಡುವ ವೀತರಾಗ ಭಗವಂತರ ದರ್ಶನ, ಪ್ರಾಜೀ, ಗ್ರಂಥಾಘಾತ್ಯ
ಮೊದಲಾದ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಮಭವನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಕೇವಲ ಪ್ರಣಾದ
ಬಂಧಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿದೆ. ಅದರೆ ಕೇವಲ ಪ್ರಣಾದ ಬಂಧವನ್ನೇ ಮಾಡಿಸಿ ಮರು
ಸರ್ವಯದಲ್ಲಿ ಪಾಪರೂಪವಾಗಿ ಪರಿಣಾಮಿಸುವ ಭಾವವೆಂದೂ
ಶುಭಭಾವವನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಭಾವವು ಪಾಪದಿಂದ ಪರಿಮುಕವಿದೆ
ಮತ್ತು ಪ್ರಣಾದಂಧಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿದೆ ಅಲ್ಲದೆ ತಾನು ಸ್ವಯಂ ಪ್ರಯವಾಗಿ ತುದ್ದಭಾವದ
ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ ಆ ಭಾವವೀಡದ ಹೆಸರು ಮಭಭಾವವಿದೆ.

ಇನ್ನು ಆತ್ಮರೌದ್ರ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪರಿಪೂರ್ವ ತ್ಯಾಗವು ಸಾಮಾಲಿಕದ
ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರಾವಕನಿಗೆ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹೀ ಸಾಮಾಲಿಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವ
ಶ್ರಾವಕನು ವಸ್ತ್ರದ ಪರಿಷೇಷದಿಂದ ಯತ್ನಿರುವ ಯತ್ನಿ ಭಾವಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಪ್ತಾಗುತ್ತಾನೆ.
ಭಾವದ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ ಸಾಮಾಲಿಕದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿದ ಶ್ರಾವಕನು ಸಾಧುವಿನ
ಸಮಾನಸಾಗಿ ಹೋಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಸಾಧುಗಳು ನಿರ್ವಾಸ್ತ್ರಿದ್ವರೆ ಕಾತನು
ವಸ್ತ್ರಸ್ಹಿತನಿದ್ದಾನೆ. ಸಾಮಾಲಿಕ ನೆಲೆಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಶ್ರಾವಕನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ
ಸಾಮಾಲಿಕದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮನಿಸು ಸಮಾನವಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಾಮನ
ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಉಳಿದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಂತಹೀ ದೊಳಗೆ ಅದರದೇ
ಅಭಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ - ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಯತ್ನೀಲನಿರುತ್ತಾನೆ. ಭಾವದ
ನಿರ್ಮಲತೆಯು ಅದು ಪ್ರಮಾದ ರಹಿತ ಪುರುಷಾರ್ಥದಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.
ಸಾಮಾಲಿಕ ನೆಲೆಯ ಶ್ರಾವಕನು ಗೃಹಸ್ಥಾಪನೆಯಲ್ಲಿ ಆರೂಢನಾಗಿದ್ದರೂ -
ಗೃಹಸ್ಥನ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳ ಕುರಿತು ಇವ್ವಾಗಿಪ್ಪ ಬುದ್ಧಿಯು

ಹೊರಟು ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ; ತನ್ನನವಂತೂ ಮೊದಲೇ ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಗ್ರಹ ತಪಸ್ಸಿಯ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಖಚಾಕವಿ ರತ್ನಾಕರ ವರ್ಣಿಸು “ಉಂಡುವವಾಸಿ, ಬಳಸಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ, ಭೂಮಂಡಲವಿದ್ದು ನಿವಂಗ” ಯೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಪಂಡಿತ ದೌಲತರಾಮರು ಧರ್ಮಾತ್ಮೈ ಪ್ರರೂಪನು ಗ್ರಹಸ್ಥಾಪನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಎಂದೂ ಗ್ರಹದಾಸಕನಾಗನು “ನಿಂದು ಜಲದಲ ಕವಲವದರಿಂ ಭಿನ್ನವಿರುವಂತೆ, ಹೋಂದಿ ಕೆಸರಲ ಅವಲವಾಗಿದ ಸಂದ ಕನಕದೇ ತರದಲ, ನಿಂದ್ಯ ವೇಶ್ಯೆಯ ಒಲುಮೆ ತರದಲ ಒಲುಮೆ ತೋರುವನು” ಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಆಗಮಗಳ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಧಾರಗಳಿಂದ ಸಾಮಾಯಿಕ ನೆಲೆಯ ವಾಸ್ತವಿಕ ಮಹಿಮೆಯು ನಮಗೆ ತಿಳಿದು ಬರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ. ಧರ್ಮಾವು - ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗವು ಬಾಹ್ಯ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತು ಯಾವ ತೋರುಗಳಿಗೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ.

ಜೀವನು ತನ್ನ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಪರಪದಾರ್ಥಗಳ ತ್ಯಾಗವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಎಂದರೆ ಪರ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವ ಭಾವದಿಂದ ಎಷ್ಟೇಷ್ಟು ನಿವೃತ್ತಾಗುತ್ತಾನೆ ಅಪ್ಯಾಯ ಸ್ವದ್ರವ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಅವನ ಪ್ರಪೃತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟೇಷ್ಟು ಸ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪೃತಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಅಪ್ಯಾಯ ಆನಂದದ ವ್ಯಾಧಿಯಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಸತ್ತಾದಲ್ಲಿರುವ ಕರ್ಮದ ಹಾನಿಯಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಪರಿಣಾಮದ ಮಲಿನತೆಯಿಂದಲೇ ಜೀವನಿಗೆ ಸಂಶಾರವಿದೆ ; ದುಃಖಿದೆ. ಅಂತಹೀ ಸಾಮಾಯಿಕ ಮಾಡುವ ಜೀವನು ಸಾಫಾವಿಕವಾಗಿ ಮೊದಲು ಎರಡು ಗಳಿಗೆ ಸಾಮಾಯಿಕದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸುತ್ತಾನೆ ನಂತರ ಅದರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಧಿಯಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಕುಳಿತು ಸ್ವದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಕ್ಷಲನಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ.

ಹೀಗೆ ಶ್ರವಕನು ಕ್ರಮದಿಂದ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಪ್ರೋಫೆಡ್ ನೇಲಿ

ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕುನೆಯದಾದ ನೆಲೆಯು ಪ್ರೋಫೆಡ್ ನೇಲಿ. ಸಾಮಾಯಿಕ ನೆಲೆಯಿಂದ ಮೇಲಿನ ನೆಲೆಗೆ ತಲುಪಿದ ಶ್ರವಕನು ಆ ಸಾಮಾಯಿಕದ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಎರಡೂ ಪ್ರಕ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವಂಥ ಅಪ್ಯಾಯೈ ಮತ್ತು ಚತುರ್ಬೀತಿಯ ದಿವಸ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಉಪವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅರಂಭ, ಪರಿಗ್ರಹ ಮೊದಲಾದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಾವದ್ಯಯೋಗದ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ಏಕಾಂತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಧರ್ಮಧಾರ್ಘನಾಡಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಸಾಮಾಯಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹ ಸಮಾಯಿಕದ ಕಾಲಪ್ರ ಆರು ಗಳಿಗೆ ಇದ್ದು ಅದನ್ನು ವ್ಯಾಧಿಕೊಳ್ಳುವ ಎಂದರೆ ಧರ್ಮರೂಪ ಪ್ರಪೃತಿಯಿನ್ನು ಅಧಿಕಗೊಳಿಸಲು ಬಯಸುವ ಆ ಶ್ರವಕನು ಎಂಟು ಪ್ರಪರದ ಉಪವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

24 ಗಂಟೆಗಳವರೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಕಾರದ (ಖಾದ್ಯ, ಪಾನ, ಲೇಂಡ್, ಸಾಫ್) ಆಹಾರವನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ, ಶರೀರದಲ್ಲಿನ ಮುಮತೆಯ ಭಾವವನ್ನು ತೊರೆದು ಉಪ+ವಾಸ ಎಂದರೆ ಪಯಾರ್ಥಯವು ಸತತ ಅತ್ಯಾನ್ ಹತ್ತಿರವೇ ವಾಸ ಮಾಡುವಂತೆ ಪ್ರರೂಪಾರ್ಥ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ನಂತರ 36 ಗಂಟೆಯ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ ಧರ್ಮಧಾರ್ಘನಾಡಲ್ಲಿ ಸಮಯ ವ್ಯತೀತ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಉತ್ಸಾಹ ಪ್ರೋಫೆಡ್ ಎಂದರೆ 48 ಗಂಟೆಯ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ ಮುನಿಧರ್ಮದ ಸಾಧನೆಯನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ.

ಸಮಸ್ತ ಸಾಂಸಾರಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತ - ಆರಂಭ, ಉದ್ದೋಷ, ವಿಷಯ ಸೇವನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ತನ್ನ ಸ್ಥಭಾವದ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಶ್ರವಕನು ಈಗ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಸಮಸ್ಯೆ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದ ಪರಿತ್ಯಕ್ತನಾಗಿ ಕೇವಲ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಸ್ಥಭಾವದ ಕಡೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಆಂತರ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ; ಶರೀರದ ಕಾರ್ಯವೂ ನಿಂತು ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ಶರೀರದ ಮೂಲಕ ಪ್ರಪೃತಿ ಮಾಡುವ ಭಾವಪ್ರ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದರ ಹೆಸರೇ ಧರ್ಮಧಾರ್ಘನಾವಿದೆ.

ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ಮಾಡಿದ ಶಾವಕನು ಮೊದಲು 24, ಸಂತರ 36 ಮತ್ತು 48 ಗಂಟೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡಿದ ಧರ್ಮಶಾಲೆ ಅಥವಾ ಸಾಧ್ಯುರ್ಗಳು ಕಟ್ಟಿದ ಪರಿಕರೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಠವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಭಾವಕ್ರಮ ಮತ್ತು ದೃವ್ಯಕರ್ಮಗಳ ನಿರೋಧ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ.

ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂಥ ಶಾವಕ ಸುದರ್ಶನ ಶೈಕ್ಷಿಯ ಕಥೆಯನ್ನನಾಮೆಲ್ಲರೂ ಆಗಮದ ಮೂಲಕ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವಲ್ಲವೇನು? ಸುದರ್ಶನ ಶೈಕ್ಷಿಯ ಸ್ವಾನ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಅಷ್ಟಮೀ, ಚತುರ್ಥಿಗಳ ರಾತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಳೆಯತ್ತಿದ್ದನು; ಉಪಸರ್ಗಗಳಿಗೆ ಭಯಪಟ್ಟು ಧ್ವನಿಂದ ಚ್ಯಾತನಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಾವಕನಿದ್ದವನು ಭಾವಲಿಂಗೀ ಸಾಧುವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಈ ಪ್ರಕಾರದ ಸಾಧನೆಯ ಅವನಲ್ಲಿ ಬೆಳಿಯತ್ತ ಹೋದಾಗಲೇ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅಂತರ್ಯಾದಲ್ಲಿ ವಿಭಾವಗಳ ಹಿಡಿತವು ದಿನಕ್ಕೆ ಸಡಿಲುಗೆಳ್ಳುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಕರೀರದ ಮಮತೆಯು ಕಂಗ್ಸತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಯಿಕ ನೀಲಿಗೆ ತಲುಪಿದ ಶಾವಕನು ಸಾಮಾಯಿಕ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನ ಅಂತರ್ಯಾದ ಪರಿಣಿಯು ಹೇಗೆಿರುತ್ತದೆಯಂಬುದನ್ನು ಶ್ರೀ ಅಮಿತಗತಿ ಆಚಾರ್ಯರು ಸಾಮಾಯಿಕ ಪಾಠದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ-
ದೇಹದ ಜತೆ ಏಕತೆಯಲ್ಲವನಿಗೆ ಸತಿ ಸುತ ಏತ್ತರಲಿ ಹೇಗಿಹುದು ।
ದೇಹದಿಂ ಜವರ್ ದೂರವಾದರೆ ರೋಚು ಸವುಹವು ಹೇಗಿಹುದು ॥

ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಕರೀರದಿಂದ ಚರ್ಮವು ದೂರವಾದ ಮೇಲೆ ರೋಮ ಸಮೂಹವು ಉಳಿಯುವದಿಲ್ಲ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಕರೀರದ ಮಮತೆಯು ಹೊರಟು ಹೋಗಿರುವವರಿಗೆ ಸತಿ, ಸುತ, ಏತ್ತ, ಮೊದಲಾದರ ಕುರಿತು ರಾಗವಾಗಲಿ ವಿಕಲ್ಪವಾಗಲಿ ಹೇಗೆ ಉಳಿಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ? ಈ ಪ್ರಕಾರ ಸಾಮಾಯಿಕ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಶಾವಕನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಜಗತ್ತಿನಿಂದ ಭಿನ್ನತೆ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸ್ಥಾವರದಲ್ಲಿಯೇ ಏಕತೆಯನ್ನು ಹಾಧಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಈಗ ಈ ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ನೀಲಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಅಂತರಂಗ ಪರಿಣಾಮದ ನಿರ್ಮಲತೆಯು ಇನ್ನೂ ವ್ಯಾಧಿಸಿದೆ. ಆಗ

ಉತ್ತಮವೆಂದರೆ 6 ಗಳಿಗೆ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಸ್ವಿರವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದವನು ಈಗ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜಗತ್ತಿನಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಹೋಗುವ ಸಲುವಾಗಿ ಕುಮದಿಂದ 24, 36, 48 ಗಂಟೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ಪ್ರತ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಕಷಾಯ ಚೌಕಡಿಯ ಸಡಿಲುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅನಾದಿಯಿಂದ ಯಾವ ಕಷಾಯರೂಪದ ಪ್ರಪೃತಿ ಮಾಡುವ ಸಂಸ್ಕಾರವು ಈ ಜೀವನಿಗೆ ಮೇಗೂಡಿ ಹೋಗಿದೆ ಅದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ಅಧ್ಯವ ಪರವರಿದೆ ಮತ್ತು ಉಪವಾಸದ ಅಧ್ಯವ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುವುದಿದೆ.

ಕಷಾಯ ವಿಷಯಾಹಾರೋ ತ್ಯಾಗೋ ಯತ್ರ ವಿಧಿಯತೇ ।
ಉಪವಾಸಃ ಸ ವಿಜ್ಞೇಯಃ ತೇಷಂ ಲಂಘನಕಂ ವಿದುಃ ॥

ಮೋ.ಮಾ.ಪ್ರ.ಪು. 227

ವಿಷಯ ಕಷಾಯಗಳ ತ್ಯಾಗವಾಗದೆ ಕೇವಲ ಅಹಾರದ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಶ್ರೀ ಗುರುಗಳು ಲಂಘನವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅಷ್ಟಮೀ, ಚತುರ್ಥಿಗಳಿಂಧ ಪರವ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಪದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ ದಾಸ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ನೀರವಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ ಜಾಣಿ ಶಾವಕನು ಒಂದು ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವರದುಪರ-ಅಷ್ಟಮೀ, ಚತುರ್ಥಿಯ ದಿವಸ ವಿಲೇವನ, ಅಭೂಷಣ, ಸ್ವಿಯ ಸಂಸರ್ಗ, ಸುಗಂಧವಸ್ತು ಮೊದಲಾದ ಭೋಗೋಪಭೋಗದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ವೇರಾಗ್ಯ ಭಾವನೆಯ ರೂಪದ ಅಭರಣದಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿ ಏಕಾಂತ ಸ್ವಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಧರ್ಮ ಧ್ವನಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಅಲ್ಲದೆ ಯಾವ ಜೀವನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪಾಪಕ್ಯಿಗಳಿಂದ ರಹಿತನಾಗಿದ್ದು ಎಂಬು, ಹನ್ನೆರಡು ಮತ್ತು ಹದಿನಾರು ಪ್ರವರಗಳನ್ನು ವ್ಯತೀತ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಅವನಿಗೆ ಅಷ್ಟ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯವೂವರ ವಾಗಿ ಅಹಿಂಸೆ ಮೊದಲಾದ ಅಱುವಡಗಳು ಮಹಾವೃತ ರೂಪವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತವೆ.

ಈ ಪ್ರೋಫೆಸರ್‌ವಾಸವನ್ನೇ ಧಾರಕೆ-ಪಾರಕೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಧಾರಕೆಯೆಂದರೆ ಉಪವಾಸದ ಧಾರಣೆ ಮಾಡುವುದು. ಪಾರಕೆಯೆಂದರೆ ಆಹಾರಗ್ರಹಣ ಮಾಡುವುದು. ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪರಮಾರ್ಥವು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಘೂರ್ಣ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಧಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ ಅದು ಸ್ವಯಂ ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಅನಂದರೂಪದ (ಅಹಾರದ) ಪಾರಕೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ವಿಷಯ-ಕಷಾಯಗಳನ್ನು ತ್ವಾಗ ಮಾಡುವ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಉಪವಾಸ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವನು ವಿಷಯ-ಕಷಾಯಗಳ ತ್ವಾಗ ಮಾಡದೆ ಕೇವಲ ಆಹಾರದ ತ್ವಾಗ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಅವನಂತೂ ತನ್ನ ದೇವವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೃಷ್ಣ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಕರ್ಮದ ನಿರ್ಜರೆಯು ಲೇಖ ಮಾತ್ರವೂ ಕೂಡ ಅಗುಬುದಿಲ್ಲ. ಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗುವುದೇ ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಧಾರಣೆ ಮಾಡುವುದರ ಸಾಧನಕೆಯಿದೆ. ಮೂರನೆಯ ಕಷಾಯ ಚೌಕಟಿಗೆ ಹಂಬಂಧಿಸಿದ ಯಾವ ಕಷಾಯ ಭಾವಗಳ ವಿದ್ಯಮಾನತೆಯಿದೆ ಅದನ್ನು ಕ್ಷಯಗೊಳಿಸುವಂಥ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಕಷಾಯ ಚೌಕಟಿಯ ಬ್ರಹ್ಮ: ತಲೆಯಿತ್ತದಂತೆ ಪರಿಣಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಉಜ್ಜ್ವಲತೆಯಾಗುವುದೇ ನೆಲೆಗಳ ಅರ್ಮೋಹನಕ್ಕೆಯಿದೆ.

ಯಾವ ಜಾಘರಿಯು (ಸಮೃದ್ಧಿಯು) ಆರಂಭ ರಹಿತ ಉಪಕರ್ಮಭಾವ ಸಹಿತನಾಗುತ್ತೆ ಒಂದು ಉಪವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಅವನು ಅನೇಕ ಭವಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಯಿಸಿದ (ಕಟ್ಟಕೊಂಡ) ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಲೀಲಾಮಾತ್ರವಾಗಿ ಕ್ಷಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಆಹಾರ, ವಿಷಯ, ಕಷಾಯಗಳ ತ್ವಾಗ ಮಾಡಿ ಇಹಲೋಕ-ಪರಲೋಕದ ಭೋಗಗಳ ಅಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಯಾವ ಜೀವನು ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ನೆಲೆಯನ್ನು ಧಾರಣೆ ಮಾಡಿ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಉಪವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಅವನ ಕರ್ಮನಿರ್ಜರೆಯ ಮಾತೇನು ಹೇಳುವುದು ಅವನು ಸಹಜವಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗ-ಮೋಕ್ಷಗಳ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಸಚಿತ್ತತ್ವಾಗ ನೆಲಿ

ಪ್ರೋಫೆಸರ್‌ವಾಸದ ಸಾಧನೆಯಿಂದ ಪ್ರಕಟವಾದ ಪರಿಣಾಮದ ಪರಿಶುದ್ಧಿಯೇ ಸಚಿತ್ತತ್ವಾಗಿದೆ. ಯಾರ ಆಯಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಅನಂದದ ಅನುಭೂತಿಯ ರಸವು ವ್ಯಾದಿಂಗತವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ ಅವರೇ ಷಟ್ಕಾಯ ಜೀವಗಳ ಕುರಿತು ದಯಿ ವಾಲಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ. ಸ್ವತ್ವದಾತ್ಮನನ್ನು ಭಾವಹಿಸುವೆಯಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ಶಾಂತಕನೇ ಬಾಹ್ಯದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಜೀವಗಳ ದ್ರವ್ಯಹಿಂಸೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ನಿರ್ಮಿತನಾಗುವನು.

ಯಾವ ಶಾಂತಕನು ಸಚಿತ್ತ ಪಸ್ತಗಳ ತ್ವಾಗ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಅವನು ದುಜರ್ಯವಾದ ಜಯ್ಯೋಧಿಯವನ್ನು ಜಯಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನಿಂದ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ದಯಿಯ ಪರಿಪಾಲನೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವನೇ ಜಿನೇಂದ್ರ ಭಗವಂತರುಗಳ ವಚನದ ಪಾಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಸರ್ವಜ್ಞ ಭಗವಂತರು ಸಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಜೀವವಿಚಯಿಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಶಾಂತಕನು ಸಚಿತ್ತ ಪಸ್ತಗಳ ತ್ವಾಗವನ್ನು ಕೃತ-ಕಾರಿತ-ಅನುಮೋದನ ವುತ್ತು ವುನ-ವಚನ-ಕಾಯ ಪೂರ್ವಕ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಜಿನೇಂದ್ರ ಭಗವಂತರ ಆಜ್ಞೆಯ ಪಾಲನೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೇವಲ ಪರಜೀವಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯ ಭಾವವು ಉತ್ಸಂಪಾದುವುದರ ಹೆಸರೇ ‘ಸಚಿತ್ತತ್ವಾಗ’ ವೆಂದಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇತರ ಜೀವಗಳನ್ನು ಸಾಯಿಸದೆ ಇರುವುದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಅಪ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ದಯಿ ಮಾಡುವುದಾಗಲಿ ಅದು ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯಲ್ಲ. ತನ್ನ ನಿಜಮಹಾತ್ಮನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನುಭೂತಿಯು ಅದು ಧರ್ಮವಿದ್ವರೆ ಆ ಮಹಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ನಿಮಗ್ನವಾಗುವ (ಸ್ವರವಾಗುವ) ಪುರುಷಾರ್ಥದ ಹೆಸರು ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯಿದೆ.

ಯಾವ ಶಾಂತಕನು ವಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉಪವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಅವನಿಗೆ ಆ ಅಭಾಸದ ಬಲದಿಂದ ಪ್ರಕಟವಾದ ಜಾಘರಮಯ ಪ್ರವರ್ತಿಯು; ಎಂದರೆ ರಾಗವು ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತ ಹೋಗುವುದು. ಅದು ಸಚಿತ್ತತ್ವಾಗಿದೆ. ಪರವದಾರ್ಥಗಳ ತ್ವಾಗ ಮತ್ತು ಸ್ವ-ಸ್ವಭಾವದ ಸ್ವೀಕಾರರೂಪದ ಯಾವ ಉಪವಾಸವಿದೆ ಆ ಉಪವಾಸದ ಅಭಾಸದಿಂದ ಪರವದಾರ್ಥಗಳ ಸಂಯೋಗದಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತು ಅಭಾಸದಿಂದ ಯಾವ ಉಪವಾಸವಿದೆ | 33 | ತಾತ್ವಜ್ಞಾನಾಳ್ಕಾಣಾತ್ತ್ವಜ್ಞಾನ

ಪರರೂಪದ ಪ್ರಪೃತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಒತ್ತೆನ್ನು ಸ್ವದ ಕಡೆಗೆ ತೆಗೆದುಹೊಂದು ಹೋಗುವ ಅಭಾವದ ಹೆಸರು ಸಚಿತ್ತಾಗು ನೆಲೆಯಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ನೆಲೆಯು ಶ್ರಾವಕನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವಾರೂಪದಿಂದ ಬೆರೆತುಹೋದ ನಂತರವೇ ಅನಂತರದ ನೆಲೆಯ ಸ್ವಿಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ಮುಂದಿನ ನೆಲೆಯ ಅಭಾವವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಮರೆತು ಹೋಗಬಾರದು.

ಉತ್ಪಾದ್ಯಾಸ್ತ್ರೋಪಾವಾಕದಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಸಮಯ ಪರಿಗ್ರಹಗಳಿಂದ ದೂರವಿದ್ದು ಅಂತರ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಸ್ಫೂರ್ತಾವದ ಸಮೀಕ್ಷೆಯಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರಾವಕನು ಈಗ ಪರಿಗ್ರಹಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಸ್ಫೂರ್ತಾವದ ಸಮೀಕ್ಷೆಯಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ; ಚಿತ್ತಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಎಂದರೆ ‘ಚೈತನ್ಯದ ವೃತ್ತಿಯು’ ಪರಭಾವದಿಂದ ಯುಕ್ತ (ತನ್ಯಯ)ವಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಸೆಕಲ್=ಸಕಲ ಪರಮಾತ್ಮೆ ಎಂದರೆ ಶರೀರ ಸಹಿತ (ಅರಹಂತ) ಪರಮಾತ್ಮೆ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಸ+ಚಿತ್ತ= ಸಚಿತ್ತ; ಚಿತ್ತಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಪರಭಾವದಿಂದ ಸಹಿತೆರುವುದೆಂದು ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ಚಿತ್ತಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಪರಭಾವದಿಂದ ಸಹಿತೆರುವುದರ ತ್ವಾಗ = ಸಚಿತ್ತ ತ್ವಾಗ ಎಂದರೇನೇ ಚಿತ್ತಪ್ರವೃತ್ತಾವದಿಂದ ಯುಕ್ತವಿರುವುದೆಂದು ಅದರ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ಫೂರ್ತಾವವು ಅದು ರಾಗ-ದ್ವೇಷ ಮೊದಲಾದ ವಿಭಾವಗಳಿಂದ ರಿಂಡಿತೆಂದು ಪರದ್ವಾಗಳಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಬುನ್ನವಿದೆ. ಈ ಶ್ರಾವಕನು ಸ್ಫೂರ್ತಾವರೂಪವಾಗಿ ಉಲ್ಲಿಯುವ ಅಭಾವದನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ವಾರದಲ್ಲಿ 48 ಗಂಟೆ (ಎರಡು ದಿವಸ) ಆಹಾರ-ಪಾನಿಯ, ಶರೀರದ ಶ್ರಾವಕ, ಭೋಗೋಪಭೋಗ ಮೊದಲಾದವರುಗಳ ತ್ವಾಗಮಾಡಿ ಪಂಚ ಪರಮೇಣಿಗಳ ಅರ್ಥ, ತತ್ತ್ವದ ಚಿಂತನ, ಹನ್ನರದು ಅನುಪ್ರೇಕ್ಷಾಗಳನ್ನು ಭಾವಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ತಾನು ಜ್ಞಾನರೂಪವಾಗಿ ಉಲ್ಲಿಯುವ ಅಭಾವಮಾಡಿ ರಾಗಾದಿಗಳ ಒಿನತೆಮಾಡಿದ ಶ್ರಾವಕನು ಆ ಅಭಾವದ ಬಲದಿಂದ ಉಲ್ಲಿಂದ ಬದು ದಿವಸ ಭೋಗೋಪಭೋಗ, ಶರೀರದ ಕಾಯ್, ಧನಾಡುನೆಯ ಉದ್ದ್ಯಮ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಕೂಡ ಅಂತರ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಸಾಧನೆಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಕಿಗಿನ ಪ್ರಪೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅಸಚ್ಚಿಯು ಸಹಜವಾಗಿ ಶಿಧಿಲತೆಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಅಂತರ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಸಾಧನೆಯ ಸಾಧ್ಯದ ಸಿದ್ಧಿಯು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೃತಿಕ್ರಿಯೆ ಹನ್ನೀಗ್ರಂಥ ಸೇರಿಗಳು ಕೃತಿಕ್ರಿಯೆ
ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಒಂದು ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಪ್ರವಚನ ಕೇಳಿ ಮರಳಿ ಮನಸೆಗೆ ಒಂದು ಉಳಿದ 23 ಗಂಟೆ ಸಂಖಾರದ ಕಾಯ್ದಾದಲ್ಲಿ ನಿರತವಾಗಿ ಹೋದರೂ ಅಂತರ್ಯಾದಲ್ಲಿಯ ತೀವ್ರ ಕ್ಷೋಧಾದಿಗಳು ಮಂದವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಇದರಿಂದ ತಿಳಿದು ಬರುವೆನಿಂದರೆ ಅಭಾವಕ್ಕನುವಾರವಾಗಿಯೇ ಪ್ರಪೃತಿಯಿರುತ್ತದೆ. ಗೃಹಸ್ಥ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗುವ ಅಭಾವದ ಘಳಿಯೇ ಮನಸೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಶ್ರಾವಕನ (ಗೃಹಸ್ಥ) ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪರದ ತ್ವಾಗವು ಪೂರ್ವಾರೂಪದಿಂದ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಶ್ರಾವಕನು ಪರವಧಾರ್ಥಗಳ ಪರಿಪೂರ್ವ (ಅಂತರ್ಬಾಹ್ಯ) ತ್ವಾಗರೂಪವಿರುವ ಮುನಿಧರ್ಮದ ಸಲುವಾಗಿ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ಅಭಾವ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ ವಿಚಾರ-ಮಂಧನ ನಡೆದೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ರಾಗಾದಿಗಳ ವಿದ್ಯಮಾನತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನದ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಪ್ರದಿಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಿರಂತರ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಎಂದರೆ ರಾಗಾದಿ ವಿಭಾವ ಭಾವಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ಫೂರ್ತಾವದಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಗಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ತಾನು ತನ್ನ ಜ್ಞಾನಾನಂದ ಸ್ಫೂರ್ತಾವದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ವಿಭಾವ ಭಾವಗಳ ಜ್ಞಾನುಕ್ಷಾಗಿರುತ್ತಾನೆ ಅದರ ತಾನು ಸ್ವಯಂ ರಾಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳದೆ, ರಾಗ ಸಹಿತನಾಗದೆ ಜ್ಞಾನರೂಪದಿಂದ ಉಳಿಯುತ್ತಾನೆ. ಎಂದರೆ ಸಮಯ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತಿರುವ ವಿಭಾವಗಳ ವಿದ್ಯಮಾನತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ನಿರ್ಮಲ ಜ್ಞಾನದ ಬಲದಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿ (ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ) ಸ್ವಿಕಾರ ಮಾಡದಿರುವುದರ ಹೆಸರು ‘ಸಚಿತ್ತತ್ವಾಗ’ವಿದೆ.

ವಿಭಾವಗಳು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗದಿರುವಾಗ ಯಾವ ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಅನಂದದ ಅನುಭವವಿರುತ್ತದೆ ಅದು ಧರ್ಮವಿದೆ ಮತ್ತು ರಾಗಾದಿ ವಿಭಾವಗಳ ವಿದ್ಯಮಾನತೆಯಲ್ಲಿ ರಾಗಾದಿಗಳ ಅನುಭವ ಮಾಡದೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೇಣುವೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ಹಾಗೂ ಅವುಗಳ ರೂಪ ತಾನಾಗಿದಿರುವುದು ಅದು ಧರ್ಮದ ಸಾಧನೆಯಿದೆ. ಇಂಥ ಸಾಧನೆಯಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯದ ಸಿದ್ಧಿಯು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. 35 ಶ್ರಾವಕರು ಜ್ಞಾನದ ಅಂತರ್ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ಅಭಾವದ ಸಾಧನೆಯಿದೆ.

ಶ್ರಾವಕನ ಜೀವನವಂತೂ ನಾವು (ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಗಳು) ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವವರ್ಮ್ಮ ಸಾಮಾನ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಸಾಧುಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸುವ ಸಿದ್ಧರೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಶ್ರಾವಕರನ್ನು ಗೃಹತಪ್ಸಿಗಳಿಂದು ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಅದನ್ನೇ ಪದ್ಧನಂದಿ ಅಭಾಯದೇವರು ಪದ್ಧನಂದಿ ಪಂಚವಿಂತತಿಯ ಧರ್ಮೋಪದೇಶಾವೃತ್ತದಲ್ಲಿ - “ತೇಷಾಂ ಸದ್ಗುರುವೇಧಿನಾಂ ಗುಣವಾಂ ಧರ್ಮೋ ನ ಕಸ್ತು ಪ್ರಿಯಃ” ಎಂದರೆ ಆ ಗುಣವಂತ ಸದ್ಗುರುಸ್ಥರ (ಶ್ರಾವಕರ) ಧರ್ಮವು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಿಯವಿದೆಯಿಂಬ ಭಾವವು. ಅಂತಯ್ದಾದ ಸಾಧನೆಯ ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಬಾಹ್ಯದ ಅವಸ್ಥೆಯು ಬದಲಾಗಿ ಹೋಗುವುದರಿಂದ ಬಂಧನದ ಬಿಡುಗಡೆಯು ಇನ್ನೂ ಒಟ್ಟಲಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ; ಮೋಹವಾತವು ಭದ್ರವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅನಾದಿಯಿಂದ ನಡೆದುಬಂದ ಮೋಹದ ಸಂಖ್ಯಾರವನ್ನು ಕ್ರಮದಿಂದ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸದ ಹಂತರೇ ಶ್ರಾವಕ ಜೀವನವಿದೆ, ಹನ್ನೊಂದು ನೆಲಿಗಳ ಪರಿಪಾಟಿಯಿದೆ. ಈ ನೆಲಿಗಳನ್ನು ಕ್ರಮದಿಂದ ಆರೋಹಣ ಮಾಡುವ ಜೀವನೇ ನಾಲ್ಕಿ ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ ಕರ್ಮದ ಕ್ಷಯ ವಾಡಿ ಸಿದ್ದ ಪದವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಧರ್ಮದ ವಾಸ್ತವಿಕ ಸ್ಥರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಿಯಸುವವನಿಗೆ ಈ ನೆಲಿಗಳ ಲೋಕೋತ್ತರ ಮಹಿಮೆಯು ಸಾಫ್ಯಾವಿಕವಾಗಿ ತಿಳಿದುಬರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅಂತರಂಗದ ನಿರ್ಮಲತೆಯ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲದೆ ಈ ಸಚಿತತ್ವಾಗದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಇತರ ಜೀವಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯ ಭಾವವು ಅದು ವೃಣ್ಣ ಬಂಧಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಬಹುದು. ಅದರೆ ಅದು ಶ್ರಾವಕನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬರುವ “ಸಚಿತತ್ವಾಗ” ನೆಲಿಯಾಗಲಾರದು. ಕಾರಣ ಶ್ರಾವಕ ಧರ್ಮವು ಕರ್ಮನಿರ್ಜರೆಯ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಗವಿದೆಯೇ ಏನಿಂದಿನ ವೃಣ್ಣ ಬಂಧದ ಮುಖ್ಯತೆಯ ರೂಪವಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ರಾತ್ರಿಭೋಜನತ್ವಾಗ ನೆಲಿ

ಈಗ ರಾತ್ರಿಭೋಜನತ್ವಾಗವೆಂಬ ಆರನೆಯ ನೆಲಿಯನ್ನು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಜೀವನು ರಾತ್ರಿಭೋಜನದ ತ್ವಾಗ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಉವನು ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಆರು ತಿಂಗಳು ಉಪವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇತರ ಆರಂಭಗಳದ್ದೂ ತ್ವಾಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ರಾತ್ರಿ ಭೋಜನದ ತ್ವಾಗದಿಂದ ಮಾಂಬ್ರಜಿಣ ದೋಷದ ತ್ವಾಗವೂ ಆಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸೂರ್ಯನು ಅಸ್ತ್ರಾಗಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಸಮೂಚ್ಛನ ಜೀವಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಸಮೂಚ್ಛನ ತ್ವಸ್ಯ ಜೀವಗಳ ಕರೀರದಲ್ಲಿ ಮಾಂಬ್ರಾವಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಅಜೀವಗಳು ಭೋಜನದಲ್ಲಿ ಸಮಾವೇಶವಾಗಿ ಹೋಗುವುದರಿಂದ ರಾತ್ರಿ ಭೋಜನದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ ಜೀವಗಳ ಹಿಂಸೆಯಂತೂ ಆಗುತ್ತದೆ ಅಲ್ಲದೆ ಮಾಂಬ್ರಜಿಣದ ದೋಷವೂ ಬರುತ್ತದೆ. ರಾತ್ರಿ ಭೋಜನದಲ್ಲಿ ಹಿಂಸೆಯ ನಿರಾಕರಣಯು ಯಾವುದೇ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಹಿಂಸೆಯ ತ್ವಾಗ ಮಾಡಬಿಯಸುವವರು ರಾತ್ರಿಭೋಜನದ ತ್ವಾಗವನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ರಾತ್ರಿಭೋಜನದಲ್ಲಿ ರಾಗದ ಅಧಿಕತೆಯಿರುವುದರಿಂದ ಭಾವಹಿಂಸೆ ಯಂತೂ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ರಾಗಾದಿ ಭಾವಗಳ ಉತ್ಪಣತೆಯಿಂದಲೇ ಹಿಂಸೆ (ನಿಜಾತ್ವನಾಥ) ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅದುವೇ ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ಹಿಂಸೆಯ ಲಕ್ಷಣವಿದೆ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ರಾಗಾದಿಗಳ ತ್ವಾಗವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅಹಿಂಸಾ ಧರ್ಮವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಏದು ನೆಲಿಗಳ ಪರಿಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಪೂರ್ಣರೂಪದಿಂದ ಪರಿಣತನಾದ ಶ್ರಾವಕನು ಈ ‘ರಾತ್ರಿಭೋಜನತ್ವಾಗ’ವೆಂಬ ಆರನೆಯ ನೆಲಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಪಾಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ, ಅವನ ಪರಿಣಾಮದ ಉಜ್ಜುಲತೆಯು ಎಂಥಿರಬೇಕಂಬಿದನ್ನು ಈಗ ನೋಡೋಣ. ಹನ್ನೊಂದು ನೆಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ನೆಲಿಯು ಮಧ್ಯದ ಸಾಫ್ತನದಲ್ಲಿದೆ. ಸಚಿತತ್ವಾಗವೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ನೆಲಿಯ ಮೂಲಕ ಚಿತ್ತವನ್ನು ರಾಗದಿಂದ ವಿಮುಖ ಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ ಶ್ರಾವಕನು ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮುಖ್ಯತೆಯ ರೂಪವಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಂಗ ಜ್ಞಾನರೂಪ ಸೂರ್ಯನ ವ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ಅತೇಂದಿಯ ಆನಂದರೂಪದ ಭೋಜನ ಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸಚಿತ್ತತ್ವಾಗ ಮತ್ತು ದಿವಾಭುಕ್ತಿ ಇವರೆಡು ಒಂದೇ ನಾಣ್ಯದ ಎರಡು ಮೈಗಳಿವೆ. 'ರಾತ್ರಿಭೋಜನ ತ್ವಾಗ' ಇದು ನಿಷೇಧ ಪರವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದರೂ ಧರ್ಮದ ಸ್ವರೂಪವೂ ನಿಷೇಧಪರ (ತ್ವಾಗರೂಪ) ಏರುವುದಿಲ್ಲ. "ತ್ವಾಗ ತ್ವಾಗವೆಂದೆಲ್ಲ ಪೇಳ್ಳಿ ತ್ವಾಗವನಾರೂ ಅರಿಯಲಾರರು. ರಾಗ ದ್ಯುಷಣಗಳ ತ್ವಾಗವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಿದೆ ಸತ್ಯ ತ್ವಾಗವಾದರು." ಆದರೆ ವ್ಯವಹಾರಿ ಜನರಿಗೆ ವ್ಯವಹಾರದ ವ್ಯಾಲಕ್ವೇ ತಿಳಿಸಿ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಕು 'ದಿವಾಭುಕ್ತಿ' ಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನರೂಪ ಸೂರ್ಯನು ಎರಡು ಕಷಾಯ ಚೌಕಡಿಗಳ ರೂಪದ ಅಂಥಕಾರದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿದ್ದಾನೆ. ಯಾವ ವ್ರಕಾರ ಜಗತ್ತನ್ನ ಬೇಳಗುವ ಆ ಸೂರ್ಯನು ಉದಿತನಾಗಿ ಮೇಲೆದ್ದು ಬಂದ ನಂತರ ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಸತ್ತೆಗೆತ್ತೆ; ಅಗ ಮನಸ್ಸರು ಭಕ್ತಿ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸ್ವಿಕಾರ ಪೂರಿ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನ ತ್ವಾಗ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದೇ ಪ್ರಕಾರ ಯಾವ ಜೀವನು ಮಿಥ್ಯಾತ್ಮದ ಅಂಥಕಾರವನ್ನ ನಾಶಪೂರಾತ್ಮಕವಲ್ಲಿ ಸಮಾರ್ಥವಿರುವ ತನ್ನ ಜ್ಞಾನ ಸೂರ್ಯನನ್ನ ವ್ರಕಟಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ ಅವನು ಯಾವುದು ಸೇವನೆಯೋಗ್ಯ, ಯಾವುದು ತ್ವಾಗಯೋಗ್ಯವೆಂಬು-ದನ್ನ ಆ ಜ್ಞಾನಸೂರ್ಯನ ವ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅಂತೆಯೇ ಸೇವನೆಗೆ ಯೋಗ್ಯವಿರುವ ಜ್ಞಾನಾರ್ಥದ ಸೇವನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ತ್ವಾಗಯೋಗ್ಯವಿರುವ ಆ ರಾಗಾದಿಗಳನ್ನ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಎಂದರೆ ಅವನಲ್ಲಿ ರಾಗ ಮೂದಲಾದವುಗಳ ವಿದ್ಯಮಾನತೆಯಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳ ಅನುಭವ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ; ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನತನವನ್ನ ಸ್ವಾಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ವ್ರಕಾರ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಕಾಣಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಯಾವುದೇ ಅವಸ್ಥೆಯು ಜೀವದ ಸುಖ-ದುಃಖಕ್ಕ ಕಾರಣವಿರುವುದಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಕುರಿತು

ಅಭೇದತೆಯು- ತನ್ನತನದ ಅನುಭವವು ಅದು ಸುಖದು:ಖಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ವ್ರಕಾರ ರಾಗದ ವಿದ್ಯಮಾನತೆಯು ಬಂಧದ ಕಾರಣವಿದೆಯೇ ಏನಿ: ದು:ಖಿದ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ; ರಾಗದ ಅನುಭವವು ಅದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ದು:ಖಿವೇ ಇದೆ. ರಾಗವನ್ನ ರಾಗರೂಪವಾಗಿ ತಿಳಿಯುವುದು, ಸ್ವಭಾವರೂಪವಾಗಿ ತಿಳಿಯಿದರುವುದೇ ರಾಗ ನಾಶದ ಉಪಾಯವಿದೆ.

ಅಂತಯ್ಯದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಸೂರ್ಯನ ಉದಯವಾದ ಹೇಳಿಕೆ ಇಡಕ ಕರೀರವನ್ನ ತನಿಂದ ಬ್ಲಾನ್ ಡಾಗು ಅದು ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ವಸ್ತುವಂದು ತಿಳಿಯತ್ತಿರುವ ಜೀವನು ರಾಗನ್ನ ಶೂದ ಸಂಯೋಗಿ ಭಾವವಿದೆಯಿಂಬುದನ್ನ ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಇದು ಜೀವನಿಗೆ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಗುಣಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಆಗುವ ಅಂತಯ್ಯದ ಕ್ರಿಯೆಯಿದೆ. ಆದರೆ ಬದನಯ ಗುಣಾನದ್ವಾರಾ ಕೂಡ ಉಲ್ಲಂಘನೆ ಮಾಡಬಯಸುವ ಈ ಶಾಪಕನು ಆ ರಾಗ ನಾಶದ ಉದ್ದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಜ್ಞಾನಾನಂದದ ಆನುಭವವನ್ನೇ ಮಾಡುವುದು, ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮಾಡುವುದು, ಆದರದೇ ನಿತ್ಯ ಚಿಂತನ-ಮನನ ಮಾಡುವುದು ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ರಾಗ ಮೂದಲಾದ ಮಲಿನ ಭಾವಗಳ ರಸವು ಕುಂದತ್ತ ಮೋಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ ಗತಿಶೀಲವಾಗುವುದಕ್ಕ ಪ್ರೇರಣೆ ದೂರಪತ್ತದೆ. ಬಾಹ್ಯದ ಎಂದರೆ ಶರೀರದ ಕ್ರಿಯಾವಿಶೇಷವಿರುವಂಥ ಜಡ ಭೋಜನವನ್ನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುವುದರ ತ್ವಾಗ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಲಿ- ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದ ಸಾಧನೆಯಾಗಲಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಶರೀರದ ಕ್ರಿಯಾವಿಶೇಷದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವುದರಿಂದ (ಸಾವಧಾನನಿರುವುದರಿಂದ) ಆಕುಲತೆಯ ನಾಶವಾಗದೆ ಅದರ ವ್ಯಾಧಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆಕುಲತೆಯ ನಾಶ ಅಥವಾ ನಿರಾಕುಲತೆಯೇ ಸುಲುವಾದಿವಿದೆಯಿಂಬುದು ಅಗಮದ ಪಚನವಿದೆ. ಅದುದಿನದ ನಿರಾಕುಲತೆಯ ಸಲುವಾಗಿ ಸ್ವಯಂ ಪ್ರಯತ್ನಿಂದ ನಿರುವಾಗಿ ಜಡ ಶರೀರದಲ್ಲಿಯೂ ಧರ್ಮನುಕೊಲಕ್ಕಿಯೆ ಹಾಗೂ ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಸ್ವಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ತಿಳಿತ್ವಾಗಿ ಹನ್ನೆಗ್ನುಡಿ ನೀಲಿಗಳು 38 | ಆಧಿಕಾರಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ

ಅಪ್ಯಾಗಣ್ಯ ಧರ್ಮದ ಕ್ರಿಯೆ ಅಥವಾ ಧರ್ಮದ ಸ್ವರೂಪವೆಂದು ಉಪಚಾರದಿಂದ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅಜಾನ್ವಿಗಳು (ಮಿಥಾದ್ವಜೀಗಳು) ಅಂತರ್ಯಾದ ಪರಿಣಾಮ ವಿಶೇಷವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ, ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡದೆ ಕೇವಲ ಕರೀರದ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನೇ ಧರ್ಮವೆಂದು ತಿಳಿದು-ಮನ್ವಾ ಅನಂತ ಸಂಖಾರವನ್ನು ಪರಿಪೂರ್ಣಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮನುಷ್ಯ ಭವವನ್ನು ಧರ್ಮದ ಹೆಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಮಿಥಾತ್ಮದ ಪ್ರೋಷಕ ಮಾಡುತ್ತವ್ಯದ ವಾಗಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಅಜಾನ್ವಾದಿಂದ ಮಾಡುವ ರಾಗದ ಸೇವನೆಯೇ ರಾತ್ರಿಭೋಜನವಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾವರದಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಬಿದ್ದಕೊಂಡಿರುವ, ಪ್ರತಿ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪರ್ಯಾಯದೂಳಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ರಾಗ (ಮಲಿನ ಭಾವ)ವನ್ನು ಆದರಿಸಿರುವುದು, ಎಂದರೆ ರಾಗದ ನಿರಾದರರೂಪ ಜಾಣದ ಪ್ರಪೃತಿಯು ಮತ್ತು ಅದರ ಫಲಸ್ಥಾಪವಾಗಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವ ಅನಾಪುಲ ಅನಂದದ ಸೇವನೆಯ ಹೆಸರು 'ರಾತ್ರಿಭೋಜನ ತಾಗ' ಎಂಬ ಅರನೆಯ ನೆಲೆಯಿದೆ. ಇದು ಪ್ರತೀ ಶ್ರಾವಕನ ಶ್ರಾವಕತನದ ಶ್ರಾವಕೋಚತ ಸಾಧನೆಯ ಅಂತಿಮ ಘಟನೆಯಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಬರುವ ನೆಲೆಗಳು ಸಾಧುತ್ವದ ಸಾಧನೆಯ ಅಭಾವ ಸರೂಪವಿರುತ್ತವೆ.

ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ನೆಲಿ

ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವು ಪ್ರತೀ ಶ್ರಾವಕನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಣುಪ್ರತ ರೂಪವಿದ್ದರೆ ಮುನಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಹಾಪ್ರತರೂಪವಿದೆ. ಶ್ರಾವಕ ಧರ್ಮದ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವು ಏಳನೆಯ ನೆಲೆಯಿಂದು ಧರ್ಮದ ದರಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಧರ್ಮದ ಹತ್ತನೆಯ ಲಕ್ಷಣವಿದೆ. ಧರ್ಮದ ವುಂಪು ಸವ್ಯಾಗ್ರಹನವಿದ್ದು ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯ ಆರಂಭ ಹಾಗೂ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯರೂಪದ ಚಾರಿತ್ರ್ಯವಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಸ್ಥಾಪನಾದ ನಿಜಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ವಿಹಾರ ಮಾಡುವುದು, ರಾಗ-ದ್ವೈಷಗಳಿಂದ ರಹಿತ ಹಾಗೂ ಉದಯದಿಂದ ಅಪ್ರಭಾವಿಯಿರುವ ಮತ್ತು ನಿರಾಕುಲ ಅನಂದರೂಪದ ಪರಿಣಾಮವು ಅದು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಧರ್ಮದ ಹೆಸರೇ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವಿದೆ.

ಅಣುಪ್ರತರೂಪವಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯದ ಕಥನದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪ್ರಯ ತಾಗವಿದೆ. ಮನ-ಪಚನ-ಕಾಯ ಹಾಗೂ ಕೃತ-ಕಾರಿತ-ಅನುಮೋದನಗಳಿಂದ ಪರಸ್ಪ್ರಯ ತಾಗವಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತ್ಮಯ ತಾಗವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರೆ ಈ ಪ್ರತನೆಯಿಂದ ವಾಧನೆಯ ಮೂಲಕ ಏಳನೆಯ ನೆಲೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ಶ್ರಾವಕನಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತ್ಮಯ ಸಂಪೂರ್ಣ ತಾಗವಿರುತ್ತದೆ; ಪತ್ತಿಯಿಂಬ ಭಾವದ್ದೇ ತಾಗವಿರುತ್ತದೆ. ಹಿಂದಿನ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಾಣಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ರಾಗದಿಂದ ಬಿನ್ನವಿರುವ ಜಾಣಾಮೃತದ ಸೇವನೆ ಮಾಡಿ ರಾಗದ ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಈಗ ಏಳನೆಯ ನೆಲೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ಶ್ರಾವಕನಲ್ಲಿ ಅವನ ಪ್ರರೂಪಾರ್ಥದ ಪ್ರಬಲತೆಯಿಂದ ಒಂದು ಸಮಯ ರಾಗದ ಅಭಾವರೂಪ ಆನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ. ರಾಗದ ಬಂಧನದಿಂದ ಮುಕ್ತವಾದ ಅವನ ಪರಿಣಾಮವು ಒಂದೊಂದು ಸೆಲ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ಥಾಪನಾದ ನಿಜಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ವಿಹಾರ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅವನು ಸ್ವಯಂ ಜಡಕರ್ಮದ ಬಂಧನದಿಂದ ವಿಮುಕ್ತನಿರುತ್ತಾನೆ.

ಸ್ಥಾವರದ ಪ್ರಕಟತೆಯು ಹಾಗೂ ಧರ್ಮದ ಪವಿತ್ರ ಅಂಗವು ಅದು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವಿದೆ. ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯಧಾರಣ ಮಾಡಿದ ಪ್ರರೂಪರ ಪ್ರಕಂಸೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕೇವಲ ವಿಷಯದಿಂದ ದೂರವಿರುವುದು ಕೂಡ ಪ್ರತಂಥಾಹ ಕಾಯದಿಯೆಂದ ಮೇಲೆ ವಿಷಯದ ವಾಸನ (ಇಚ್ಛೆ) ಯಿಂದ ದೂರವಾಗುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಪ್ರಕಂಸೆಯೆಂತೂ ದೂರವಿರಲಿ ಆದರೆ ಆ ಜೀವದ ಅಂತರ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ವ ಅನಂದದ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತನೆಯೆಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತನಾದ ಜೀವನಿಗೆ ಕೇವಲ ಪರಸ್ಪ್ರಯ ತಾಗವಿರುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಮುಖ-ಅಶುಭ ಕರ್ಮದ ಉದಯಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ತನಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಸಂಯೋಗಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಬದಲಾವಣ ಮಾಡುವ ಅಭಿವಾತನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗೆ ತನ್ನ ಸಂಯೋಗದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಸ್ವಾತ್ಮಯಲ್ಲಿ ಸಂತುಷ್ಟಿನಿರುವುದರಿಂದ ಪರಸ್ಪ್ರಯ ತಾಗವು ಸಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಆಗಿಜೋಗಿರುತ್ತದೆ. ವಿಷಯ ವಾಸನೆಯ ಪ್ರಸಾರವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಹೋಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕುಮದಿಂದ ಸ್ವಭಾವದ ಕಡೆಗೇ ಪ್ರಪ್ರತಿಯು ಅಥಿಕಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಈಗ ಏಳನೆಯ ನೆಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಶ್ರವಕನಲ್ಲಿ ಸ್ವಿಯ ಪುರಿತಾಗಿರುವ ರಾಗವೂ ಕೂಡ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಸ್ವಿಯು ಕೂಡ ಪರಸ್ತಿ ಸ್ವರೂಪವಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಾಮಿಸಿರುತ್ತಾಳೆ. ಅವನಿಗೆ ದೇಹ ದೃಷ್ಟಿಯೇ ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ ದೇಹವನ್ನು ರಮಿಸುವ ಅನ್ವ ದೇಹರೂಪದ ಸ್ತ್ರೀಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಈಗ ಒಂದು ಸಾಮುಖಾತಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಿಯ ಸಾನುದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕೃತವಾಗಿ ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ.

ಜೀವನು ಸಮ್ಮಗ್ನಿಸ್ತಿರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಯಾಗಿರಲಿ ಅವನು ಜಡ ಸ್ತ್ರೀಯ ಭೋಗವನ್ನಿಂತೂ ಭೋಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಸ್ತ್ರೀಯ ಪುರಿತಾಗಿರುವ ಇಚ್ಛೆಯ ಭೋಗ ಭೋಗಿಸುತ್ತಾನೆ. ತರೀರಬ್ಧಿಯಿರುವಂಥ ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿ ಜೀವನು ತನ್ನ ಪೂರ್ವ ಕರ್ಮೋದಯದ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದ ಶ್ರವಣಿರುವ ಸಂಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂತುಷ್ಟಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಬಾಹ್ಯ ಸಂಯೋಗದಲೇ ತನಗೆ ಸುಖಿದೆಯಿಂಬ ಮಿಥ್ಯಾಭಾಂತಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಿರಂತರ ಪರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಯತ್ನಿಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಪರ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಅಸೆರ್ತಿರೂಪದ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವಿದೆ ಅದುವೇ ಪರಸ್ತಿ ಸೇವನೆಯಿದೆ. ಆ ಅಸೆರ್ತಿಯ ಸೇವನೆಯ ಪಿಪಾಸೆಯು ಅವನನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಒಳಡಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಸಮ್ಮಗ್ರಹನದ ಪ್ರಪ್ರತಿಯಾದ ಸಂತರ ಪೂರ್ವ ಕರ್ಮದ ಉದಯಕ್ಕೆ ಅನುಷಾರವಾಗಿ ಶ್ರವಣಿರುವ ಸಂಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಉದಾಸೀನಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಬಾಹ್ಯದ ಅಸೆರ್ತಿಯು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅವನು ಸುಖಿವನ್ನು ಸಂಯೋಗ ಧಿನವೆಂದು ಮನ್ವಿಸಿದೆ ಅದು (ಸುಖಿವು) ಪರಿಣಾಮ ವಿಶೇಷದ ಮಾತ್ರ ಇದೆಯಿಂಬುದನ್ನು ಅನುಭವ ಪೂರ್ವಕ ತಿಳಿರುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ಸುಖಿದ ಸಲುವಾಗಿ ಪರಪದಾರ್ಥಗಳ ಅಶ್ರಯವನ್ನು ಬಯಸುದ ಆತನ ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ತಿಯ ಶ್ರಾಗವು ಸಾಫ್ಫಾರ್ಕವಾಗಿ ಆಗಿ ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಈ ಶ್ರವಕನು ಉದಯಕ್ಕೆ ಅನುಷಾರವಾಗಿ ಶ್ರವಣಿರುವ ಕರೀರು, ಶ್ರೀ ಮಾದಲಾದ ಸಂಯೋಗಗಳಿಂದ ಕೂಡ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ನಿಜ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯ ಒಂದು ಸಮಯ ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಅನಂದದ ಅನುಭವ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಪುನಃ ಅಂತರ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಆ ಅನಂದದ ಪ್ರಪ್ರತಿಯ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಾನೆ. ದೇವಜೀ ಜ್ಞಾನದ ಜ್ಞಾಯವಾಗಿ ಉಳಿಯತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಇಂದ್ರಿಯ ಭೋಗದ ಅಭಿಲಾಷೆಯು ಉತ್ಸವವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆಗ ಸ್ವಿಯದ್ವಾರಾ ಗರೂಜಾದ ಬ್ರಹ್ಮಚಯ ನೆಲೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ನಿಜವಾಗಿ ಈ ನೆಲೆಯಿಂದ ಮುನಿಧರ್ಮದ ಅಭ್ಯಾಸವೇ ಪಾರಂಭವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿಂದ ಅವನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಹಾವ್ರತದ ಅಭ್ಯಾಸವು ನಡೆದಿರುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಆತ್ಮ ಸಾಧಕ ಸಾಧುಗಳು ಸಂಚರಿಸುವ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಇರುತ್ತಾರೆ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಚಯ ನೆಲೆಯಿಂದ ಮುಂದಿನ ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸಮಸ್ತ ಶ್ರಾವಕರು ಗ್ರಹ ತಪಸ್ಸಿಗಳೇ ಆಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅನ್ಯ ಬಾಹ್ಯ ಪದಾರ್ಥಗಳ ವಿಷಯವೆಂತೂ ದೂರವಿರಲಿ ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಕರೀರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನಿಸ್ಪರಾಗುವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅಭ್ಯಾಸವೆಂದರೇನೇ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಚಯ ನೆಲೆಯಿದೆ.

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಗುಣವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಸಾನುಭವ ಪೂರ್ವ ತನ್ನ ಇತ್ತೀ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಜೀವನು ಆ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪಶಿಲ್ಪ ಒಂದಾಗಿ ಹೋಗುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಅಪರಿಮಿತ ಪ್ರಯತ್ನದ ಫಲರೂಪವಾಗಿರುವ ಈ ಹನೊಂದು ನೆಲೆಗಳು ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪಿತವಾಗಿ ಮುನಿ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿದೆ. ಶ್ರವಕನ ಓದನೆಯ ಗುಣವ್ಯಾಖ್ಯಾನವಿರುವ ನೆಲೆಗಳು ಮಹಾವ್ರತದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅಭ್ಯಾಸರೂಪವಿರುತ್ತದೆ. ಏಳನೆಯ ನೆಲೆಯಿಂದ ಹನೊಂದನೇ ನೆಲೆಯವರಿಗೆ ಸ್ವರೂಪ ಸ್ಥಿರತೆಯ ಅಭ್ಯಾಸವು ಉತ್ತರೋಜು ದೃಢವಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಆ ಅಭ್ಯಾಸ ಶ್ರವಕನು ಮುನಿಧರ್ಮರೂಪ ಪರಿಕ್ಷೇಯಲ್ಲಿ ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ ಉತ್ತೀರ್ಣನಾಗುತ್ತ ಸಿದ್ಧಪದವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಪುನಃ ಈ ಅಷಾರ ಸಂಷಾರದಲ್ಲಿ ಎಂಜೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಅತ್ಯಜ್ಞನ-ಅತ್ಯಾನುಭೂತಿ ಪೂರ್ವಕ ರ್ಯಾವಕ ಧರ್ಮದ ಪರಿಪಾಲನ
ಮಾಡುವಂಥ ಜೀವನು ಮುನಿಧರ್ಮವನ್ನು ಧಾರಕ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ
ಇಂದ್ರ-ನಾಗೇಂದ್ರ-ಸರೇಂದ್ರರುಗಳಿಂದ ಕಥನ ಮಾಡಲು ಅಂಶಾದ್ವಿರುವಂಥ
ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಅನಂದದ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಮೋಗುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಅಲ್ಲ
ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವಿನಾಶಿಯೂ, ಅವ್ಯಾಬಾಧವೂ ಆದ ಮೋಕ್ಷ ಸುಖವನ್ನು
ಪ್ರಾಪ್ತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಇದೆಲ್ಲವೂ ಒಂದು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯದ ಮಹತೋ
ಮಹಿಮೆಯ ಫಲವಿದೆ.

ಆರಂಭತ್ವಗ ನೆಲಿ

ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಿಯಾದ ನಿಜ ಮುದ್ರಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಪಯ್ಯಾರ್ಥಿಯವನ್ನು ಒಂದೆರಡು
ಸಮಯ ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸಿದ ಆ ತ್ರಾವಕನು ಅಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ವವಾದ ಅನಂದದ ಅನುಭವ
ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಮರುಸಮಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದುರ್ಬಲತೆಯಿಂದ, ಪೂರ್ವ
ಸಂಸ್ಕಾರದ ಬಲದಿಂದ, ಕರ್ಮದ ತೀವ್ರ ಉದಯದಿಂದ ಪಯ್ಯಾರ್ಥಿಯವು
ಹೊರಗೆ ಒಂದು ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅಗ ಅವನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ನಿರ್ಮಲ ಪರಿಣಿಯ
ಫಲಸ್ವರೂಪವಾಗಿ ಧನಾದಿಗಳ ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡುವ ಹಾಗೂ ಗೃಹಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ
ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವ್ಯಾಪಾರ ಮೋದಲಾದ ಯಾವುದೇ ಬಾಪದ ಅರಂಭ ಮಾಡುವ
ಭಾವವು ಅವನಲ್ಲಿ ಉತ್ಸ್ವಾಮಿತ್ವದಿಲ್ಲ; ಆ ಪ್ರಕಾರದ ಯಾವುದೇ ಅರಂಭವನ್ನು
ಇತರಿಂದ ಮಾಡಿಸುವ ಭಾವವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಅಂಥ ಅರಂಭ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ
ಪ್ರತ್ಯಾದಿಕರಿಗೆ ಅನುಮೋದನೆ ಕೊಡುವ ಭಾವವು ಕೂಡ ಅವನಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.
ಅವನು ಹಿಂಸೆಯಿಂದ ಭಯಭೀತವಿರುವ ಚಿತ್ತಪುಷ್ಟವನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಮೋದಲು ಸಂಚಯ ಮಾಡಿದ ಧನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ
ಇಟ್ಟಕೊಂಡು ಉಳಿದ ಸಮಸ್ತ ಧನ ಮೋದಲಾದುವನ್ನು ಪ್ರತಾದಿಕರಲ್ಲಿ ಹಂಚಿ
ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ತಾನು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇಟ್ಟಕೊಂಡ ಹಣವನ್ನು ತನ್ನ ಶರೀರಕ್ಕೆ
ಅವಕ್ಕೆ ಕರಿಯದ ಅಹಾರ, ವಸ್ತು ಮೋದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸುತ್ತಾನೆ.
ಸಾಧರ್ಮಿಗಳು ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅವರುಗಳ ಕಷ್ಟನಿರ್ವಾರಸೆಯ ಸಲುವಾಗಿ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ
ಧನದ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಆದರೆ ಪಾಪದ ಅರಂಭದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ
ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿ

ತೊಡಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಒಂದು ವೇಳೆ ಆ ಧನವನ್ನು ಕಳ್ಳಿರು ಕದ್ದುಕೊಂಡು
ಹೊದರೆ ಪ್ರನ: ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ಬ್ರಹ್ಮತ್ವ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ; ನಾನು ಆ
ಧನದ ಮೇಲೆ ರಾಗವಿಟ್ಟು ಅದರ ಕುರಿತು ಮಮತೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ
ಪೂಜುವ ಸಲುವಾಗಿ ವುಹಾ ದುಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು ಆದರೆ
ಕರ್ಮಾದಯವು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿತು. ಅದರಿಂದ ಅದು (ಧನವ) ತಾನಾಗಿಯೇ ಮೊರಟು ಹೋಯಿತೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪದ ಕಡೆಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು
ಸಾವಧಾನನಾಗುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಇತರರ ಆಧ್ಯಾತ್ಮದ ಮೇರಿಗೆ
ಇತರರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರಸನೀಂದ್ರಿಯದ ಲೋಲುಪತೆಯಿಂದ ರಹಿತನಾಗುತ್ತಾರೆ
ಸೇವನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ತುಚ್ಛ ಬೀಳೆಯ ವಸಾದಿಗಳನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಾನೆ; ಸಮಸ್ತ
ವಿಷಯ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳಿಂದ ದೂರವಿರುವ ಆರಂಭತ್ವಗಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಏಸ್ಟ್ರಿಕವಾಗಿಯಂತೂ ಶ್ರೀಕಾಲೀ ಧ್ಯಾನ ಅತ್ಯಾನಿಂದ ಉತ್ಸ್ವಾಮಿತ್ವದ್ವಾಗಿ
ಪಯ್ಯಾರ್ಥಿಯವು ಪರವನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಧಾರಣ ಮಾಡುತ್ತೇ ಪರರೂಪದ ಅನುಭವ
ಮಾಡುವುದು ಅದು ಆರಂಭವಿದೆ; ಪ್ರತಿಸಮಯದ ಪಯ್ಯಾರ್ಥಿಯದ್ದು ನವೀನ
ಅರಂಭವೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆ ಪಯ್ಯಾರ್ಥಿಯವು ನವೀನ ನವೀನ ಪರವದಾಧಾರಗಳ ಪಯ್ಯಾರ್ಥಿಯರೂಪವಿರುವ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸುವುದು,
ನವೀನ-ನವೀನ ಕರ್ಮ ಸಂಚಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣಭೂತವಿರುವ ವಿಕೃತಿಯ ಹೆಸರೇ
ಅರಂಭವಿದೆ; ಪ್ರತಿ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನವೀನ ಮಲಿನತೆಯಿಂದ ಯುಕ್ತವಾಗುವುದೇ
ಅರಂಭವಿದ್ದು ಎಲ್ಲಿ ಪರಭಾವವಿದೆ ಅಲ್ಲಿ ಸಂಪಾರವಿದೆ. ಆ ಸಂಪಾರದ ಅರಂಭವು
ಪ್ರತಿ ಸಮಯ ಭಿನ್ನ-ಭಿನ್ನವೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಜೀವದ ಶುದ್ಧ ಮತ್ತು ಅಶುದ್ಧ ಪರಿಣಾಮಗಳಂತೂ ಭಿನ್ನವೇ ಇವೆ.
ಆದರೆ ಅಶುದ್ಧ ಪರಿಣಾಮದ ಭೇದಗಳಾದ ತುಭ್ರ-ಅಶುಭ ಪರಿಣಾಮಗಳು
ಕೂಡ ಪರಸ್ಪರದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಿವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಏಮ್ಯೋ ಸಮಯ ಶುಭಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ
ತೊಡಗಿರುವ ಜೀವದ ಪ್ರತಿಸವುಯಾದ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಒಂದೇ
ಜಾತಿಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಭಿನ್ನ-ಭಿನ್ನವಿರುತ್ತವೆ. ಅದೆಲ್ಲ ಒಂದು ಸಮಯದ ಅವಧಿ
ಯುಕ್ತವುಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಎಂದರೆ ಜೀವಲ ಸಮಯ ಭೇದದಿಂದ

ಪರಿಸಾಮಾನದ ಭೇದತೆ (ಭಿನ್ನತೆ) ಯಿದೆಯಿಂಬುದಲ್ಲಿ ಅದರೆ ಪ್ರತಿಕರು ಮಾನ್ಯದ ಪರಿಸಾಮಾನದ ರೂಪ, ಸ್ಥಾವರ ಮತ್ತು ತುಭದ ತರತಮತೆಯ ಅಂಶಕ್ಕೆಯಿಂದ ಅವು ಭಿನ್ನವಿರುತ್ತವೆ. ಅದರಂತೆ ಅಶುಭ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವ ಜೀವದ ಪರಿಸಾಮಾನದ ಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಕರು ಮಾನ್ಯದ ಪರಿಸಾಮಾನದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನತೆಯಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಪರಿಸಾಮಾನದ ನಿರ್ಮಿತದಿಂದ ಅಗುತ್ತಿರುವ ಕರ್ಮಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನತೆಯಾಯಿತು ಮತ್ತು ಅದರ ಫಲವೂ ಭಿನ್ನ-ಭಿನ್ನವೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಎಂದರೇನೇ ಪ್ರತಿಕರು ಮಾನ್ಯದ ಸಂಸಾರವು ಭಿನ್ನ ಹಾಗೂ ನವೀನವಿದೆಯಿಂಬುದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನವೀನತೆಗೆ ಕಾರಣವಿರುವ ಜೀವದ ಪರಿಸಾಮಾನವೇ ಸಂಸಾರದ ಅರಂಭ ಅಥವಾ ಪ್ರಾರಂಭವಿದೆ.

ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಿಯಾದ ಅತ್ಯನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಮಯದ ಸ್ತ್ರಿರೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರುವ ಜೀವನು ಈ ನವೀನವಾದ ಕರ್ಮಾರಂಭಕ್ಕೆ, ಸಂಸಾರದ ಅರಂಭಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಬೇಕಾದ ಭಾವಅರಂಭದ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವುದು ಎಂದರೆ ಸ್ವಾಧಾರಿವಿಕವಾಗಿ ತ್ಯಾಗವಾಗುವುದರ ಹೆಸರು ಅರಂಭತ್ಯಾಗವೆಂಬ ಎಂಟನೆಯ ಸೆಲೆಯಿದೆ. ಗ್ರಹಗಳ ಪೂರ್ವಕವಿರುವುದೇ ನಿಜವಾದ ತ್ಯಾಗವಿದೆ. ಸೂಕ್ತತೆಯಿಂದ ಸೋಧಿದರೆ ಹಿಂದಿನ ಪರ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಗ್ರಹಣವಾಗಿ ನಂತರದ ಪರ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ತ್ಯಾಗವಾಗುವುದಲ್ಲಿ ಅದರೆ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ನಿಜ ಜ್ಞಾನಾನಂದ ಸ್ಥಾವರದ ಸ್ವೀಕಾರವಿರುವುದರ ಬಲದಿಂದ - ಸ್ವೀಕಾರವಿರುವಂಥ ಆ ವರ್ತಮಾನ ಜ್ಞಾನವೇ ಪರಭಾವದ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ.

ತ್ರಿಕಾಲ ಜ್ಞಾನಮಯವಿರುವ ಅತ್ಯನ ವರ್ತಮಾನ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ನಿಜ ಸ್ಥಾವರದ ಸ್ವೀಕಾರವಿಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಸಂಸಾರವಿದೆ. ಮತ್ತು ವರ್ತಮಾನ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಕಾಲ ಜ್ಞಾನ ಸ್ಥಾವರದ ಸ್ವೀಕಾರವಿರುವುದೇ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗವಿದೆ. ಅದರಿಂದಲೇ ಎಂದರೆ ವರ್ತಮಾನ ಜ್ಞಾನವು ಸ್ಥಾವರದಲ್ಲಿ ಸ್ತಿರವಾಗುತ್ತ ಮೋಗುವುದರಿಂದ ಜೀವನು ಪರದಿಂದ ಉದಾಶೀನಾಗುತ್ತ ಮೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅರೂಪಿ ಅತ್ಯನ ಪರಿಷಯ ಮತ್ತು ಅವನಲ್ಲಿ ಸ್ತಿರತೆಯು ಹೆಚ್ಚಿದಷ್ಟು ಈ ರೂಪೇ ಕರೀರದಿಂದ ವಿರಕ್ತವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅಂತರ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಸುಖಿದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಾದಷ್ಟು ಬಾಹ್ಯದ

ಜಂಧಿಯ ಸುಖಿದಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇಂದಿಯಸುಖಿ ಮೊದಲಾದವರುಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಸಾಮಾನದ ಜ್ಞಾನವು ಆರಂಭದಿಂದ ವಿರತವಾಗುತ್ತದೆ; ಆರಂಭವು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಜ್ಞಾನದ ಬಲದಿಂದಲೇ ಜೀವನು ಸಂಸಾರ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗುತ್ತಾನೆ; ಅಂತರ್ಯಾಸದ ಆ ಜ್ಞಾನದ ಬಲದಿಂದಲೇ ಭೂಗಾದಿಗಳಿಂದ ವಿರಕ್ತವಾಗುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ನಿರ್ಮಲ ಜ್ಞಾನದ ಬಲದಿಂದಲೇ ಜೀವನು ಈ ಮಲಿನಹಾಗೂ ರೂಪೇ ಕರೀರದಿಂದ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಬಿಡುಗಡೊಂದಿ ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನಮಯ ತರೀರವುಳ್ಳವನಾಗಿ ಎಂದರೆ ಅಶರೀರ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ.

ಸಮೃಜ್ಞನಾದ ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ಜೀವನು ಪರ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ಅರಂಭದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟರೂ ಕೂಡ ಅವನು ಆರಂಭ ಹಿಂಸೆಯಿಂದ ರಹಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಕಲ್ಪ ಹಿಂಸೆ, ಉದ್ಯೋಗ ಹಿಂಸೆ ಮತ್ತು ವಿರೋಧೀ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಮನ-ವಚನ-ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಪರಿಸಾಮಾನದಲ್ಲಿಯ ಅರಂಭ ಹಿಂಸೆಯ ಎಂದರೆ ಪರಭಾವಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ (ಜ್ಞಾನ ಸ್ಥಾವರದ ಹಿಂಸೆಯ) ಅಭಾವವಾಗದ ಕಾರಣ ಅವನು ಸುಖಿಯಾಗಲಿ, ಘರ್ಮಿಯಾಗಲಿ, ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗಯಾಗಲಿ ಅಗುವ ಶಾಧ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ಆದುದರಿಂದ ಜ್ಞಾನಮಯನಿರುವ ಅತ್ಯನ ಪರಿಸಾಮಾನವು ರಾಗಾದಿಗಳ ರೂಪವಾಗುತ್ತ ಸಂಸಾರದ ಅರಂಭ ಮಾಡಿದುವುದೇ 'ಅರಂಭತ್ಯಾಗ' ಸೆಲೆಯಿದೆ. ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ಬರಲಿರುವ ದುನಿ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಬೇಕಾದ ನಿರ್ಮಲ ಪರಿಸಾಮ ವಿಶೇಷವಿದೆ. ಈ ಅರಂಭ ತ್ಯಾಗವು ಕೇವಲ ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾವಿಕೇಷದ ಮೂಲಕ ಆಗಬೇಕಾದ ತ್ಯಾಗದಲ್ಲಿ.

ಇಂಥ ಅರಂಭತ್ಯಾಗ ಸೆಲೆಯ ಧಾರಕನಾದ ಶ್ರಾವಕನು ವಿವೇಕ ಪೂರ್ವಕ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸಾಧಾನನಿರುತ್ತಿಯಾವುದೇ ಪಾಪಾರಂಭ ಮಾಡುವೆ ಕುಗಿರಿಂದಾದ ರಾಗಾರಂಗವನ್ನು ದಯಿಸುತ್ತ ಈ ಎಂಟನೆಯ ಸೆಲೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಪರಿಗ್ರಹತ್ಯಾಗ ನೆಲಿ

ವೇರಾಗ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷರೂಪದ ಆನಂದವನ್ನು ವ್ಯಾಪ್ತಮಾಡಿಕೊಂಡ ಜೀವನು ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿಯ ಹತ್ತು ಪ್ರಕಾರದ ಪರಿಗ್ರಹಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ತಣ್ಣೆತ್ತಣ್ಣೆತ್ತಣ್ಣೆತ್ತಣ್ಣೆತ್ತಣ್ಣೆ 47 ತಣ್ಣೆತ್ತಣ್ಣೆತ್ತಣ್ಣೆತ್ತಣ್ಣೆತ್ತಣ್ಣೆ

ವಸ್ತು-ಪಾತ್ರಗಳನ್ನಿಬ್ಬಕೊಂಡು ಉಳಿದೆಲ್ಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಸಾಮ್ಯಭಾವದ ಧಾರಕನಾದ ಒಂಭತ್ಸೇಯ ನೆಲೀಯ ಶ್ರವಕನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಯಾವ ಸಮೃದ್ಧಿ ಶ್ರವಕನು ಅಭ್ಯಂತರ ಮತ್ತು ಬಾಹ್ಯವೆಂಬ ಎರಡು ಪ್ರಕಾರದ ಪರಿಗ್ರಹವನ್ನು ಪಾಪದ ಕಾರಣವೆಂದು ಮನಿಸ್ತು ಅತ್ಯಂತ ಆನಂದದಿಂದ ಅವುಗಳ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ, ಅವನು ಪರಿಗ್ರಹ ತ್ಯಾಗವೆಂಬ ನೆಲೀಗೆ ತಲುಪುತ್ತಾನೆ. ಅಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಏಷ್ಟುತ್ತೇ ಅನಂತಾನುಬಂಧಿ, ಅವುತ್ತ್ಯಾಖ್ಯಾನಾವರಣ ಮತ್ತು ಅದರ ಜಡಿಯಲ್ಲೇ ತಗಲಿದ ಹಾಸ್ಯ, ವೇದ ಮೋದಲಾದುವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಬಾಹ್ಯದ ಧನ-ಧಾನ್ಯ ಮೋದಲಾದುವೆಲ್ಲವುಗಳ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಪರಿಗ್ರಹದ ತ್ಯಾಗದಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಂತರ ಆನಂದ ಮನಿಸ್ತುತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಯಾರಿಗೆ ನಿಜವಾದ ವೈರಾಗ್ಯವಿರುತ್ತದೆ ಅವರಿಗೆ ಪರಿಗ್ರಹವು ಪಾಪರೂಪ ಹಾಗೂ ವಿಪಶ್ಚ ರೂಪವಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅದರ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಅವರು ಅತಿಶಯ ಆನಂದ ಮನಿಸ್ತುತ್ತಾರೆ.

ದರಿದ್ರ ಮನುಷ್ಯರು ಸ್ಥಫಾವದಿಂದಲೇ ಬಾಹ್ಯ ಪರಿಗ್ರಹದಿಂದ ರಹಿತರಿಯತ್ತಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ಬಾಹ್ಯ ತ್ಯಾಗಮಾಡುವಲ್ಲಿಯಾವ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ; ಅದರೆ ಅಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವಲ್ಲಿಯಾರೂ ಸಮಭರಿಲ್ಲ ಯಾವನು ಅಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹದ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಅವನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಶಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಮತೆಯ ಪರಿಣಾಮವೇ ಅಭ್ಯಂತರದ ಪರಿಗ್ರಹವಿರುವುದರಿಂದ ಯಾವನು ಅದರ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಅವನೇ ಪರಿಗ್ರಹ ತ್ಯಾಗಿಯಿಂದು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅಂತೆಯೇ ‘ಮೂಳೆ ಪರಿಗ್ರಹ’ ವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಕಿ ಪರಿಗ್ರಹ ತ್ಯಾಗಿಯು ನಿವಾರಣಾಕರಿತಾನೆ. ಗ್ರಹವಾಸವನ್ನು ಪರಿತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ಜನಮಂದಿರದ ಸಮೀಕ್ಷೆದಲ್ಲಿ ಶಾಧ್ಯಮಿಗಳಿಂದ ಧರ್ಮಧಾನ್ಯನಿರ್ವಹಿತವಾಗಿ ನಿರ್ಮಾಣಾದ ವಸತಿಕಿರ್ತಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಮನೆಯವರ ಅಥವಾ ಇತರರ ನಿಮಂತ್ರಣಾದ ಮೇರಿಗೆ ಅವರುಗಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಪ್ರಾಂತಕಾದ ಅಲ್ಲ ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇತರಿಂದ

ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟ ಯೋಗ್ಯ ವಸ್ತು (ಒಂದು ಚೆಕ್ಕ ಪಂಚ ಮತ್ತು ಹೊದಿಯಲು ಮತ್ತು ಚೆಲೆಯದ್ದೆ ಒಂದು ತಲ್ಲ) ಧರಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಪರದ್ವಾದ ಕುರಿತು ಅದಂತಾರ ಮತ್ತು ಮಮಕಾರ ಬುದ್ಧಿರೂಪ ಪರಿಣಾಮನದ ತ್ಯಾಗವಿರುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಸಂಘಾರದ ಆರಂಭವಿದೆ ಅಂಥ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಉತ್ಸವಾಗದಿರುವಂತೆ ಪ್ರರುಷಾಧರ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಶ್ರವಕನು ಆ ಪ್ರರುಷಾಧರದಲ್ಲಿ ಯಶ್ವಿಯಾದ ನಂತರ ಸ್ಥಭಾವ ಸ್ಥಿರತೆಗೆ ಕಾರಣವಿರುವ ಯಾವ ಅಂತರೂಪದ ಪ್ರಶಸ್ತಾಗವಿದೆ ಅದನ್ನು ಕೂಡ ತನಗೆ ಹಾನಿಕಾರಕವಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾಗೆ ಅದರಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಂಳಿರುತ್ತಾನೆ.

ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಒಂದೀಗ್ಯದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಮನುಷ್ಯನು ತಾನು ಆ ಬಂದೀಗ್ಯದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ನಾಯಾಲಯದ (ಕಟಕಟಯ) ಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯ ತನ್ನ ನಿರ್ದೋಷತೆಯನ್ನು ನಿರೂಪಣೆ ವಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ ಅದರೆ ಇನ್ನೂ ಅತನು ನಿದೋಷೀಷನೆಂದು ನಿರ್ಣಯವಾಗದವರೆಗೆ ಅತನು ಅಪರಾಧಿ, ದೋಷಿ ಹಾಗೂ ಬಂಧಿತನಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಸರಿ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಪರದ್ವಾದ ರೂಪವಿರುವ ತರೀಕರಣಲ್ಲಿ ತನ್ನನವನ್ನು ಮನಿಸುವಂಥ ವಿವರಿತ ಬುದ್ಧಿಯ ತ್ಯಾಗವಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದರೂ ತರೀಕರಣ ಸಂಯೋಜನೆದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವ ಚೇತನಾತ್ಮಕಿಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿತಾನು ನಿಲ್ಲುವ-ಸ್ಥಿರವಾಗುವ ಭಾವವು ವರ್ತಿಸುತ್ತದೆ. ಅದಂತೂ ತನ್ನ ಸ್ಥಭಾವದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಿರುವಾಗ ಯಾವ ನಿರಾಕುಲರೂಪದ ಅನುಭವವಿರುತ್ತದೆ ಅಂಥ ಅನುಭವವಿಲ್ಲ; ಅದರೆ ಅದು ಇನ್ನೂ ಅಪೂರ್ವವಿರುವುದರಿಂದ ಬಂಧರೂಪಿದೆ, ಅದುದರಿಂದ ಆ ಭಾವವೇ ಅವನಿಗೆ ಪರಿಗ್ರಹವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುವ ಪ್ರಯತ್ನರೂಪದ ಅವಸ್ಥೆಯೇ ಪರಿಗ್ರಹತ್ಯಾಗ ನೆಲೆಯಿದೆ.

ಪರಿಧಿ, ಪರಿಪತ್ತಾಗೂ ಪರಿಗ್ರಹ ಇವು ಏಳಾಧರ ವಾಚಕ ತಬ್ಬಿವೆ. ಎಂದರೆ ಇವು ತನ್ನ ಸುತ್ತಲೂ ಇರುವ ಜಾಲವೆಂಬ ಅಧರವನ್ನು ಮೊಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಆ ಜಾಲವು ಜಡನಿಮಿತ್ವತ್ವಿರಲಿ ಅಥವಾ ಭಾವನಿಮಿತ್ವತ್ವಿರಲಿ ಅದು ಜೀವನಿಗೆ ದುಃಖರೂಪವೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಜಡದ ಜಾಲಕ್ಕೆ ಎಂದರೆ ಜೀವನು ಶರೀರದಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಯ್ಯ ಹಾಗೂ ನಾಮಕರ್ಮಗಳು ನಿಮಿತ್ತವಿದ್ವರೆ ಆ ಅಯ್ಯ, ನಾಮಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ಜೀವದ ಭಾವವೇ ಕಾರಣವಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಶರೀರರೂಪದ ಜಾಲದಿಂದ, ಕರ್ಮ ರೂಪದ ಪರಿಧಿಯಿಂದ ಈ ಜೀವನು ಹೊರಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ತನ್ನಿಂದಲೇ ಉತ್ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಭಾವರೂಪ (ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ವಿರುದ್ಧವಿರುವ ಸಮಸ್ತ ಅಶುಭ ಅಂತಯೇ ಮಿಥಭ ಭಾವಗಳಿಂದ್) ಜಾಲವನ್ನು ಎಂದರೆ ಪರಿಗ್ರಹವನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು ಅಪ್ಯಾಗಳ ವಿದ್ವಮಾನತೆಯಿರುವಾಗಲೇ ಜ್ಞಾನದ ಬಿಲದಿಂದ ತಾನು ಅಪ್ಯಾಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನನಾಗಿ ಉಳಿಯುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದರ ಹೆಸರೇ ಶ್ರಾವಕ ದರೆಯಿದೆ. ಅದರದೇ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕ್ರಮದಿಂದ ವ್ಯಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಅವನು ಮೇಲೆ ಮೇಲಿನ ನೆಲೆ ತಲುಪುತ್ತಾನೆ. ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಲತೆಯನ್ನು ವ್ಯಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಹೆಸರು ಅದು ಧರ್ಮದ ಸಾಧನವಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಇತರಿಂದ (ಗುರುಗಳಿಂದ) ಪಡೆಯುವುದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಇತರಿಗೆ ಜಾಹೀರು ಪಡಿಸುವುದಾಗಲಿ ಸಂಭವಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಪರಿಣಾಮವ ನಿರ್ಮಾಲತೆಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಅನುವ್ರತ, ಮಹಾವ್ರತಗಳು ಅಥವಾ ನೆಲೆ, ದೀಕ್ಷಾಗಳು ಸ್ವಾಧಾರಿಕವಾಗಿ ಸಂಭವಿಸುತ್ತವೆ.

ಜೀವನು ವೋದಲು ವಿಷರೀತೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯರೂಪದ (ದೇಹಾತ್ಮಿಧಿಯ) ಪರಿಗ್ರಹವನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಪರ ಪದಾರ್ಥರೂಪವಿರುವ ಪರಿಗ್ರಹದ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವುದು ಅಸಂಭವವಿದೆ. ಮತ್ತು ಜೀವನಿಗೆ ಅದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಕೂಡ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಬಾಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವ ಚಿನ್ನ-ಬೆಳ್ಳಿ, ಧನ-ಥಾನ್ಯ, ಮೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸಂಯೋಗವು ಕರ್ಮದ ಉದಯಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಉದಯಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು

ಹೊಗುತ್ತದೆ-ವಿಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ಅದರ (ಪರಿಗ್ರಹದ) ಗ್ರಹಣವು ಜೀವದ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಅಗಿಲ್ಲವೆಂದ ಮೇಲೆ ಅದರ ತ್ಯಾಗವು ಜೀವದ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಹೇಗೆ ಸಂಭವಿಸುವುದು? ಮತ್ತು ಆ ಪರಿಗ್ರಹವಾದ ಪರಿಗ್ರಹವು ಜೀವದ ಸಂಯೋಗದಲ್ಲಿರುವಿಕೆಯು ಅಥವಾ ಇಲ್ಲದಿರುವಿಕೆಯು ಅದು ಜೀವನಿಗೆ ಸುಖ-ದುಃಖದ ಕಾರಣವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ಧರ್ಮ-ಅಧರ್ಮದಲ್ಲಿನಿಮಿತ್ತವಾಗಲಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ದೇಹಾತ್ಮರೂಪದ (ವಿಷರೀತ) ಬುದ್ಧಿಯ ತ್ಯಾಗವಾದ ನಂತರ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವಿರವಿರುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಆ ಅಭ್ಯಾಸದ ಫಲ ಸ್ವರೂಪವಾಗಿ ಅಸ್ತಿರ ಅವಸ್ಥೆಯ (ರಾಗರೂಪ ಅವಸ್ಥೆಯ) ತ್ಯಾಗವಾಗುವುದು ಅದು ಸಾಧಕ ದರೆಯಿದೆ. ಮತ್ತು ಬದರಿಂದ ಹನ್ನರುಡು ಗುಣಾಂಶಗಳು ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಾವೇಶಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆ ಸಾಧನೆಯನ್ನೇ ಈ ಶ್ರಾವಕನು ಉತ್ತರೋತ್ತರವಾಗಿ ವ್ಯಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಶರೀರ ಹಾಗೂ ಕರ್ಮರೂಪದ ಪರಿಗ್ರಹವು ಜೀವನಿಗಿರುವುದಿಲ್ಲ ಅದರೆ ಅವು ಜೀವದ ಜಡೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ.

ನಿಜವಾಗಿ ಜೀವದ ಪರಿಣಾಮವು ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುದೆ ಬಾಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಾಯ್ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಆ ಜೀವನಿಗೆ ಪರಿಗ್ರಹರೂಪವಿದೆ. ಶರೀರವು ಪರಿಗ್ರಹವಿದ್ವರೆ ಅದು ಅರಹಂತರಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇನು? ಇನ್ನು ಕರ್ಮವು ಪರಿಗ್ರಹವಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅಥಾತಿಕರ್ಮವು ಅರಹಂತರಿಗೆ ಮತ್ತು ಕಪಕ್ಷೇಣೆಯಲ್ಲಿ ಅರೂಢರಿರುವ ಸಾಧುಗಳಿಗೆ ಘಾತಿ-ಅಘಾತಿರೂಪದ ಎಂಟೂ ಕರ್ಮಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಅದರಂತೆ ಮನೆ-ವಸ್ತುಧಿಗಳು ಪರಿಗ್ರಹವಿದ್ದರೆ ಅವು ಶ್ರಾವಕನಿಗೆ ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ಇದರಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುವುದೇನೆಂದರೆ ಶರೀರ, ಕರ್ಮ, ಮನೆ ಹಾಗೂ ವಸ್ತುಧಿಗಳು ಪರಿಗ್ರಹವಲ್ಲ. ಅದರೆ ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ವಿಷರೀತವಿರುವ ಮತ್ತು ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಸ್ವಿರಗೊಳ್ಳದ ಪರಿಣಾಮ (ಸಮಸ್ತ ಶುಭಾಶುಭಭಾವ) ಗಳು ಜೀವದ ಪರಿಗ್ರಹವಿದೆ ಮತ್ತು ಅವುವೇ ತ್ಯಾಗಯೋಗ್ಯವಿದೆ. ಆ ಅರೂಢಭಾವಗಳನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸವೇ ಈ 'ಪರಿಗ್ರಹತ್ಯಾಗ'ವೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಂಭತ್ತನೆಯ ನೆಲೆಯಿದೆ.

ಕೃಷ್ಣರೂಪ ನೀಲಿಗಳು ಕೃಷ್ಣರೂಪ ಅನುಮತಿತ್ವಗೆ ನೀಲಿ

ಯಾವ ಶ್ರವಕನು ಅರಂಭ, ಪರಿಗ್ರಹ ಹಾಗೂ ಇವರೊಳೆ ಸಂಬಂಧದ ಕಾರ್ಯಗಳಾದ ಮದುವೆ, ವಾಸೀಜ್ಞ, ಮನ ಕಟ್ಟಿಸುವುದು ಮೊದಲಾದ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಕುರಿತು ಕುಟುಂಬದ ಜನರು ಸಲಹೆ ಕೇಳಿದರೂ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಕಾರದ ಅನುಮೋದನೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ನೀವು ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೇ ಮಾಡಿದಿರಿಂದ ಮನ-ವಚನ-ಕಾರ್ಯದಿಂದ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಭೋಜನದಲ್ಲಿ ರಾಗ ರಹಿತನಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಭೋಜನದ ವರ್ಗನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ನೀವು ಭಕ್ತಿರ್ದೀರಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ದಾತ್ವರ್ತಿರ್ದೀರಿಯಿಂಬ ಪ್ರಶಂಸೆಯ ಶಬ್ದಗಳನ್ನಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಗ್ರಂಥಸ್ಥರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಾರ್ಯಗಳ ಕುರಿತು ರಾಗ-ದ್ವೇಷದ ಅಭಾವವಾಗಿ ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಅತನು ಅನುಮೋದನೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ, ಅನುಮೋದನ ಕೊಡುವ ಭಾವದ ಅಭಾವವಾಗಿ ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವನು ಸ್ವಯಂ ಅನುಮತಿತ್ವಗೆ ಹಿನ್ನಯೆ ನೀಲಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಜನಾಗಮದಲ್ಲಿ ಕೃತ, ಕಾರಿತ, ಅನುಮೋದನಗಳು ಜೀವರುಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿ ಬಂಧದ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆಯಿಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಯಾರು ಬ್ರಹ್ಮಚಯನೆಲೆಯ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಸ್ವಾತ್ಮಯ ತ್ವಾಗವನ್ನು ಕೂಡ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮದ ನಿರ್ಮಲತೆಯ ಮೂಲಕ ಹತ್ತನೇಯ ನೆಲೆಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಅವರು ಇತರರ ಮದುವೆಗೆ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಕೊಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ? ಅರಂಭ, ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತಾವೇ ತೈಸಿಸಿರುವಾಗ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಇತರರಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಮೊದಲಾದ ಧನಸಂಪಾದನೆಯ ಕಾರ್ಯದ ಸಲುವಾಗಿ ಅನುಮೋದನೆ ಹೇಗೆ ಕೊಡಬಲ್ಲರು? ಯಾರು ತಮ್ಮ ಮನಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಜಿನಮಂದಿರದ ಸಮೀವದಲ್ಲಿರುವ ವಸತಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುತ್ತೆ ಧರ್ಮಧ್ಯಾನ, ತತ್ತ್ವಿಂತನೆ, ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ ಮೊದಲಾದ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಶೀಲರಿಯತ್ವಾರೆ ಅಂಥವರು ಇತರಿಗೆ ಮನ ಕಟ್ಟಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಅನುಮೋದನೆ ಕೊಡುವರು? ಎಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಕುರಿತು ಯಾವ ಶಾಖೆಯನ್ನು ಕೊಡುವರು?

ಕೃಷ್ಣರೂಪ ನೀಲಿಗಳು ಕೃಷ್ಣರೂಪ ಅಭಿರುಚಯ ಇಲ್ಲದ ಕಾರಣ ಅಂಥ ಕಾರ್ಯಗಳ ಕುರಿತು ಅನುಮೋದನೆ ಕೊಡುವ ಭಾವವು ಅಸ್ವಾಗಿ ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಅನುಮತಿ, ಅನು+ಮತಿ= ಅನುಕೂಲವಿರುವ ಮತಿ; ಬುದ್ಧಿ ಅನಾದಿ ಕಾಲದಿಂದ ಈ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಮತಿಯೇ- ಬುದ್ಧಿಯೇ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅತ್ಯಕಲ್ಯಾಣದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಮಿತ್ತದ ಪಾತ್ರವಹಿಸುವಂಥ ಅನೇಕ ಅನುಕೂಲತೆಗಳ ಸಂಯೋಗವಾದರೂ ಜೀವರುಗಳ ಬುದ್ಧಿ - ಜ್ಞಾನವು ಅದು ಶರೀರ ಮತ್ತು ಶರೀರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಜ್ಞಾನವು ಸಂಸಾರದ ಅನುಕೂಲವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಜಿನೇಂದ್ರ ಪ್ರಭುವಿನ ದರ್ಶನದ ಮೂಲಕ ನಿಜ ಶುದ್ಧಾತ್ಮನ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವುದಿದ್ದರೂ ಜನದರ್ಶನದ ಮೂಲಕವಂತೂ ಶರೀರದ ಸೌಖ್ಯ ಮತ್ತು ಪಾರಿವಾರಿಕ ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನೇ ಬಯಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಶಾಸ್ತ್ರ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯದ ಮೂಲಕ ಸ್ವಶುದ್ಧಾತ್ಮೆ ಮತ್ತು ರಾಗಾದಿ ಪರಭಾವಗಳ ಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಿದ್ದರೂ ಆ ಶಾಸ್ತ್ರಾಂಶದ ಮೂಲಕ ಬಾಹ್ಯದ ಕೇರಿ, ಸಂಸಾರಗಳನ್ನು ಬಯಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ದಾನಾದಿಗಳ ಮೂಲಕ ಲೋಭ ಮೊದಲಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕುಗಿಸುವುದಿದ್ದರೂ ಆ ದಾನದ ಮೂಲಕ ಸ್ವರ್ಗದ, ಇಂದ್ರಿಯ ಸುಖಿದ ಇಚ್ಛೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ, ಪ್ರತಾದಿಗಳ ಮೂಲಕ ಜೀವದಿಂದ ವಿರಕ್ತತೆಯನ್ನು ಬೆಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿದ್ದರೂ ಕೇವಲ ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರತಾದಿಗಳನ್ನೇ ಧರಿಸಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮೊದ್ದೊಕ್ಕಿಯನ್ನು ಬಯಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಈ ಜೀವದ ಬುದ್ಧಿಯು ಧರ್ಮಾನುಕೂಲವಾದ ಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಸಂಸಾರದ ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನೇ ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಸಂಸಾರಕ್ಕೇನೇ ಅನುಕೂಲವಿರುವಂಥ ಮತಿಯ (ಬುದ್ಧಿಯ) ತ್ವಾಗವು ಅದು 'ಅನುಮತಿತ್ವಾಗ' ನೆಲೆಯಿದೆ.

ಈ ಸಂಸಾರದ ಏಕೆಂದ್ರಿಯದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಸಂಜ್ಞೆ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯ ಮಿಥ್ಯಾದ್ವಿಷಿ ಜೀವರುಗಳಲ್ಲಿಯಾವ ಮತ್ತೆ-ಪ್ರತ ಜ್ಞಾನಗಳವೆ ಅವಂತೂ ಸಂಸಾರ ಪ್ರೋಷಕೆ ಮಾಡುವಂಥ ವರ್ಗಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಂಸಾರಕ್ಕೇ ಅನುಕೂಲವಿವೆ. ಆಗವಾಗಳ ಅಜ್ಞಾಯ ಪ್ರಕಾರ ಶ್ರುತಜ್ಞಾನದಿಂದ ಲೇ ಸಂಪೂರ್ಣಶರ್ವ-ಶಾಖೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಅನುಮತಿತ್ವಾಗ ನೀಲಿಗಳನ್ನು ಹಿನ್ನೆಚ್ಚಿದ್ದು ಅನುಮತಿತ್ವಾಗ ನೀಲಿಗಳನ್ನು ಹಿನ್ನೆಚ್ಚಿದ್ದು 53

ಸಮೃದ್ಧಾನ್ವಯಗಳಾಗುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಮತಿಜ್ಞಾನವು ಸಮೃದ್ಧಾನ್ವಯದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಇಂದಿಯ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿನ ನಿಮಿತ್ತದ ಮೂಲಕ ಅಗುವ ರೂಪಿ-ಅರೂಪಿ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಮತಿಜ್ಞಾನವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಮತಿಜ್ಞಾನದ ಮೂಲಕ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಪದಾರ್ಥದ ಕುರಿತು ಏಕೇಷ ಜ್ಞಾನವಾಗುವುದನ್ನು ತ್ವರಿತಜ್ಞಾನವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಎಂದರೆ ಸಂಸಾರದಿಂದ ಪ್ರತಿಕೂಲವಿರುವಂಥ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದ ಪರಿಚಯವಾಗುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಜೀವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನ (ಸಂಜ್ಞೈತನದ) ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದ್ದರೂ ವೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಂತೂ ಒಂದು ತ್ವರಿತಜ್ಞಾನದಿಂದಲೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ತ್ವರಿತಜ್ಞಾನವೇ ಸಮೃದ್ಧಾನ್ವಯರೂಪವಾಗಿ ಪರಿಗಣನಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದುವೇ ವ್ಯಾಧಿಂಗತವಾಗುತ್ತ ಕೇವಲಜ್ಞಾನ ರೂಪವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಿರಿಂದ ಈ ಜೀವರುಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವಂಥ ಮತ್ತಿ-ತ್ವರಿತಜ್ಞಾನಗಳಲ್ಲಿ ಮತಿಜ್ಞಾನವು ಮುಖ್ಯ ರೂಪದಿಂದ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಿದ್ದು ಸಂಸಾರ ಭೇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಂತೂ ತ್ವರಿತಜ್ಞಾನವೇ ಇದೆಯೆಂದಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಹತ್ತನೆಯ ನೆಲಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತನಾದ ಶ್ರಾವಕನು ಪರ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾತೀಲವಿರುವಂಥ ಪುತಿ ಎಂದರೆ ಬುದ್ಧಿಯ ತಾಗ ವಾಡಿ ತ್ವರಿತಜ್ಞಾನರೂಪನಾಗುತ್ತ ಭಾವದ ನಿರ್ಮಾಲತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ.

ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನವು ತ್ರಿಕಾಲೀ ಆತ್ಮನ ಆಶ್ರಯದಿಂದ ಉತ್ಸ್ವಾಹಾಗುತ್ತದೆ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ನೆಲಿಗಳ ವಿರಿಕಿಯು ಆತ್ಮನ ಆಶ್ರಯ ಮಾಡುತ್ತ - ಪರಿಣಾಮವು ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಸ್ವಿರವಾಗುತ್ತ ತನ್ನ ಮಾಲಿನತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಹನ್ಮೋಂದು ನೆಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ, ಮಧ್ಯಮ ಮತ್ತು ಜಫ್ಫನ್ಸ್ವವೆಂದು ಮೂರು ಭೇದ ಮಾಡಿದರೆ ಹತ್ತು ಮತ್ತು ಹನ್ಮೋಂದನೆಯ ನೆಲಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತನಾದ ಶ್ರಾವಕನು ಉತ್ತಮ ಶ್ರಾವಕನಿರುತ್ತಾನೆ. ಏಳು, ಎಂಟು ಮತ್ತು ಒಂಭತ್ತು ಈ ಮೂರು ನೆಲಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತನಾದ ಶ್ರಾವಕನು ಮಧ್ಯಮ ಶ್ರಾವಕನಿದ್ದು ಒಂದರಿಂದ ಆರನೆಯ ನೆಲಿಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುವಂಥವನು ಜಫ್ಜನ್ಸ್ ಶ್ರಾವಕನೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಎಂದರೆ ಈ ಹತ್ತನೆಯ ನೆಲಿಗೆ ಶ್ರಾವಕನ ಜೀವನವು ಮುನಿ ಜೀವನದ ತೀರದ ಪರಿರದ ಅವಸ್ಥೆಯಿದೆಯಿಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಸ್ವರಣೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿಕ್ಕೊಂಡು ಆ ಜೀವದ ಭಾವಗಳ ನಿರ್ಮಾಲತೆಯ ಜ್ಞಾನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೇಕು.

ಭಾವದ ನಿರ್ಮಾಲತೆಯ ಅಭಾಸವನ್ನು ಗೃಹಷಾಂತರಸ್ಯೈಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಡುವ ಜೀವನೇ ಶುದ್ಧ ಭಾವದ ದೀಕ್ಷೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಪೂರ್ವ ಮಧ್ಯತೆಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಶುದ್ಧ ಭಾವದ ಅಭಾವದಿಂದಲೇ ಈ ಜೀವನು ಅನಾದಿಯಿಂದ ದುಃಖಿಯ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತುತ್ತದ್ದಾನೆ. ತನ್ನ ಅಪ್ಪದ್ದ ಭಾವಗಳ ಪರಿಚಯ ಪಡೆದು ಅಪ್ಪಗಳಿಂದ ವಿಮುಖನಾಗುವ ಜೀವನೇ ಮನುಷ್ಯನೆನಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಆ ಶುದ್ಧ ಭಾವಗಳಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗುತ್ತಿರುವವನು ಶ್ರಾವಕನೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಸಂಸಾರದ ಪರಿಸೀಮೆಗೆ ತಲುಪುವ ಸಾಮಧ್ಯರೂಪಾಲಿ ಜೀವನು ಮುನಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಉದ್ದಿಷ್ಟತ್ವಗಳ ನೆಲಿ

ಯಾವ ಶ್ರಾವಕನು ಮನ-ವಚನ-ಕಾಯ ಮನತ್ತ ಕೃತ-ಕಾರಿತ - ಅನುಮೋದನ ದೋಷದಿಂದ ರಹಿತನಾಗುತ್ತ ಭಿಕ್ಷಾಚರಣ ಪೂರ್ವಕ ಹಾಗೂ ಯಾಚನೆಯಿಂದ ರಹಿತನಾಗಿ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಎಂದರೆ ಸಚತ್ತ ಮೊದಲಾದ ದೋಷಗಳಿಂದ ರಹಿತವಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ಗೃಹಣಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಅವನು ಉದ್ದಿಷ್ಟ ಆಹಾರದ ತಾಗಿಯಿರುತ್ತಾನೆ ಅವನು ತನ್ನ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದ ಆಹಾರ ಸಿದ್ಧ ಪಡಿಸಲಾಗಿದ್ದರೆ ಅಂಥ ಆಹಾರವನ್ನು ಅವನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಸಿದ್ಧ ಪಡಿಸುವಾಗ ಯಾವ ಆರಂಭ ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯಾಯ ಜೀವಗಳ ಹಿಂಬಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಆ ಹಿಂಬಿಯಲ್ಲಿ ಆತನು ಪಾಲುಗಾರನಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಶರೀರದ ಕುರಿತು ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಮಾಮತೆಯನ್ನು ಪೂರ್ವರೂಪದಿಂದ ತಾಗ ಮಾಡಬಿಯಸುವ ಈ ಶ್ರಾವಕನು ಶರೀರದ ಸ್ವಿರತೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿಯಿರುವಂಥ ಆಹಾರದ ಕುರಿತು ಸ್ವಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಅಭಿರುಚಿಯು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಆಹಾರದ ಅಭಿರುಚಿಯು ಅದು ಜೀವನಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಬಹುದಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ತನ್ನ ಭಾವಹಿಂಸೆಯಿದೆ ಮತ್ತು ಅದರ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದ ಆಹಾರ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವಾಗ ಅರಂಭ ಮೊದಲಾದ ಕ್ರಿಯೆಗಳಾಗುತ್ತವೆ ಆಗ ದ್ರವ್ಯಹಿಂಸೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಹನ್ಮಾಂದನೆಯ ನೆಲೀಯ ಶ್ರಾವಕನು ತನ್ನ ಸಲುವಾಗಿ ಸಿದ್ಧ ಪಡಿಸಲಾದ ಭೋಜನವನ್ನು ಗ್ರಹಣ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಗ್ರಹಸ್ಥರ ಆಹಾರನವಿಲ್ಲದೆ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಗ್ರಹಸ್ಥರು ತಮ್ಮ ಸಲುವಾಗಿ ಆಹಾರ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದರೆ ಅದರೊಳಗಿಂದ ಭಕ್ತಿಪ್ರೋವರ್ಕ ಆ ಗ್ರಹಸ್ಥ ಆಹಾರ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದನ್ನು ಈ ಶ್ರಾವಕನು ಗ್ರಹಣ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ನೀರನೆವಿರಲಿ ಅಥವಾ ಸರಸನೆವಿರಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಗ್ರಹಸ್ಥನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆಯೋ ಅದನ್ನು ಈ ಶ್ರಾವಕನು ಸಮಭಾವದಿಂದ ಗ್ರಹಣ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಾರಿ ಆಹಾರ ಪಾನೀಯಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಣ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅಂತರಾಯವಾದಲ್ಲಿ ಉಪವಾಸವಿರುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಸಲುವಾಗಿ ಸ್ವಾಪ್ತಮಾತ್ರವಾದರೂ ಅರಂಭ ಮಾಡಿರುವುದು ತಿಳಿದು ಬಂದರೆ ಭೋಜನದ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ ಮುನಿಗಳು ಇರುವಂಥ ವನದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಗ್ರಾಮದ ಹೋರಗ ವಸತಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಉಪಸರ್ಗ, ವರೀಷಪಗಳು ಬಂದು ಬಿಟ್ಟರೆ ನಿಭರಯತೆಯಿಂದ ಸಹಿಸುತ್ತಾನೆ; ಅಧಿರನಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪದ ಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಲೀನನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆತ್ಮನ ನಿಮ್ರಾಲ ಪರಿಣಾಮವು ವಸ್ತ್ರಸ್ಥಿತಹೋದಂತೆ ಸ್ವಾಧಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಅವನು ಬಾಹ್ಯದಿಂದ ವಿರಕ್ತನಾಗುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಇಂಥ ಜೀವನು ಉತ್ಸಾಹ (ಹನ್ಮಾಂದನೆ ನೆಲೀಯ) ಶ್ರಾವಕನಿರುತ್ತಾನೆ.

ಬಾಹ್ಯದ ಸಂಯೋಗರೂಪ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಪರಿಣಾಮನಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಜೀವದ ಕರ್ಮವೇ ನಿಮಿತ್ತವಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಪೂರ್ವ ಕರ್ಮವು ಸ್ವತಿ ಪೂರ್ಣವಾದ ನಂತರ ಉದಯದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಹೋರಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ನಿಮಿತ್ತ ಪಡೆದು ನೋಕರ್ಮರೂಪದ ಪರದ್ರವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ಪರಿಣಾಮನವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಆಜ್ಞಾನೀ ಜೀವನು ಅದರ ಕುರಿತು ಹಣ-ವಿಷಾದ ಮಾಡುತ್ತ ಸುಖ-ಮಂಬಿದ ಅನುಭವ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಅತನ್ ಮಲಿನ ಪರಿಣಾಮದ ನಿಮಿತ್ತ ಪಡೆದು ನವೀನ ಕರ್ಮಗಳ ಬಂಧವು

ಸ್ವಯಂ ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ ಹೀಗೆ ಸಂಖಾರದ ಚಕ್ರವು ಅವಿಂದವಾಗಿ ಸುತ್ತುತ್ತೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಇಂಥ ಚಕ್ರದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿರುವ ಈ ಉತ್ಸಾಹ ಶ್ರಾವಕನು ನೇರವಾದ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯು ಸ್ವಭಾವದ ಮೇಲೆಯೇ ಸ್ಥಿರವಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವನು ಸ್ವಾಧಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಪರದಿಂದ ದೂರವಿರುತ್ತಾನೆ. ಎಂದರೆ ತಾನೇ ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮದ ಉದಯ ವಿವಾಕದಿಂದ ಅಪ್ರಭಾವಿಯಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಈ ಪ್ರಕಾರದ ಉದ್ದಿಷ್ಟ ತ್ಯಾಗವಿರುತ್ತದೆ. ಉದ್ದಿಷ್ಟ ಎಂದರೆ ಉದ್ದೇಶಕ ತನಗಾಗಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಆಹಾರವೇಂದರ್ಥ. ಬಾಹ್ಯದ ಜಡ, ರೂಪಿ ಆಹಾರವಂತೂ ಜಡ-ರೂಪಿಯಿರುವಂಥ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಕ್ಯಾಟಸ್-ಅರೂಪಿಯಿರುವ ಆತ್ಮನ ಆಹಾರವಂತೂ ಸಂಖಾರ ದುಃಖ (ರಾಗ-ದ್ವೇಷರೂಪದ) ಅನುಭವವಿದೆ, ಅದುವೇ ಉದ್ದಿಷ್ಟ ಆಹಾರವಿದೆ, ಎಂದರೆ ಜೀವನು ಯಾವ ಮಂಭ ಅಥವಾ ಅರುಭ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಅವನ್ನು ತನ್ನ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಸ್ವಯಂ ಸ್ವಸಂತೋಷದಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ; ಅಂತಹೀ ಅದರ ಫಲವನ್ನು ಕೂಡ ತಾನೇ ಭೋಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಜೀವನು ಅಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ ನಿಭರಯದಿಂದ ಮಲಿನ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಹೋದಂತೆ ಅವನಿಗರಿವಿಲ್ಲದೆ ಅವನ ಭಾವಹಿಂಸೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಜಡ ದ್ರವ್ಯ ಕರ್ಮಾಹಾರವು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ತನ್ನ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ತಾನು ಕರ್ಮಾಹಾರವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವುದು ಉದ್ದಿಷ್ಟ ಆಹಾರವಿದೆ ಮತ್ತು ಆ ಕರ್ಮದ ಉದಯವಾಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಉದಯಕ್ಕೆ ಅನುಖಾರವಾಗಿ ಮಲಿನ ಭಾವರೂಪನಾಗಿ ಪರಿಣಾಮವುದು. ಆ ಮಲಿನ ಭಾವಗಳ ಅನುಭವ ಮಾಡುವುದು, ಅದರ ಜಡ ತಾನು ತನ್ಯಾಯನಾಗಿ ಹೋಗುವುದೇ ಉದ್ದಿಷ್ಟ ಸೇವನಯಿದೆ.

ನಿಜ ಸ್ವಭಾವದ ದೃಷ್ಟಿಯ ಬಲದಿಂದ ಜೀವನು ಉದಯರೂಪ ಫಲದ ಸೇವನಯಿಂದ ಮೊದಲು ವಿಮುಖನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಮುಂದೆ ಕ್ರಮದಿಂದ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ತಡೆತ್ತಿದ್ದುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ ಹಣ-ವಿಷಾದ ಆಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ ಜಡ ದ್ರವ್ಯ

ನೆಲಿ ನಿಲ್ಲುವ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಪೂರ್ವ ಕರ್ಮವು ಉದಯದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಜೀವನು ಅದರ ಜತೆ ಬಂದಾಗದೆ -ತನ್ನಯನಾಗದೆ ತನ್ನ ಸ್ವಾಧಾರಿಕವಾದ ಸ್ವಫ್ಱಾಪರೂಪನಾಗಿ ಎಂದರೆ ಜಾಖ್ಯಕನಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತಾನೆ. ಕರ್ಮವು ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನಂತೂ ನೋಡಕರೂಪದ ಬಾಹ್ಯ ವಸ್ತು-ಕರೀರ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಮೇಲೆ ಬೀರುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಶ್ರಾವಕನು ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಿಂದ ಆತ್ಮಂತ ಮಾರವಿರುವ ತನ್ನ ಸ್ವಫ್ಱಾಪದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಂತಹೇ ಈ ಹನ್ಮೋಂದನೆಯ ನೆಲೆಯ ನಂತರ ಬರುವುದು ಅದು ಸ್ವಾಧಾರಿಕವಿರುವಂಥ ಅಪ್ರೂರ್ವ ಚುನಿದಕೆಯಿದೆ. ಕರ್ಮೋದಯದಿಂದ ಆಪ್ರಭಾವಿಯಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತ ಅತೀಂದ್ರಿಯ ನಿರಾಕುಲ ಅನಂದದ ಅನುಭವ ಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸವಿರುವಂಥ ಜೀವನೇ ನಿಭಿರ್ತನಾಗಿ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಶೈಕ್ಷಣಿಕಿಯಿಂದ ಸಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತರೂಪದ ಶಾಶ್ವತ ಸುಖಿಧಾಮದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವನು.

ಉಪಸಕ್ರ- ಪರಿಷ್ಠಹಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಂತೂ ಕರ್ಮವೇ ಇದ್ದು ಅದು ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದ ಜೀವರಾಜನ ನ್ನು ಸವಾಯ ಸವಾಯಕ್ಕೆ ಪರಾಭವಗೊಳಿಸುತ್ತ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಹತ್ತೊಟಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡಿತ್ತು. ಆದರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕ್ರಮದಿಂದ ಕಡಿಮೆ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಈ ಶ್ರಾವಕನು ಈಗ ತನ್ನ ಸ್ವಫ್ಱಾಪದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಂತ ಉತ್ಸರ್ಪನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಕರ್ಮೋದಯವನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರ ಪೂರ್ವವ (ಕರ್ಮದಿಂದ ದೂರ ಉಳಿಯುವ) ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಮುನಿಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನು ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವಲ್ಲಿಯ ಶಿಷ್ಯಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಕರ್ಮೋದಯದ ತಿರಸ್ಕಾರವೇ ಉದಿಪ್ಪತ್ತಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಕರ್ಮಾಧಿನೆಯೇ ಹಿಂಸೆಯ ಮೂಲವಾದ ಉದಿಪ್ಪ ಗ್ರಹಣವಿದೆ. ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗವು ಅಲೋಕವಾಗಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಾಧಕನ ಪರಿಣಾಮವು ಅಲೋಕವೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಇಂಥ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಯಸುವವರು ಕೂಡ ತಮ್ಮದೇ ಅದರೂದಿ, ಪರಂಪರೆ ಅಥವಾ ಮನ-ವಚನ- ಕಾಯಗಳ ಬದಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ 58 ಉಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ

ಧರ್ಮದ ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ತಾವೇ ಕಡಿಮೆಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ತಮ್ಮ ಪರಿಣಾಮದ ಮಲಿನತೆ ಹಾಗೂ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗರೂಪವಿರುವ ನಿರ್ಮಲ ಪರಿಣಾಮದ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ್ಯವಾದ ಮನುಷ್ಯ ಜೀವನವನ್ನು ಸಫಲಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಜೀವಲ ಪರದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮನ ಮಾಡಿ ಎಂದರೆ ದೇಹದ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವನೆ ತಂದುಕೊಂಡ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ತಾನು ಸುಖಿಯಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂಬ ಮಾತನ್ನು ಸ್ವಯಂ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿ ಆ ಕಡೆಯ ಉಪಯೋಗವನ್ನು (ಕರೀರಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವ ಉತ್ಪಾದವನ್ನು) ತೋರಿದು ತಮ್ಮ ಪರಿಣಾಮದ ಉಜ್ಜ್ವಲತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಜ್ಯೇಂದ್ರಿಯ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ವಡೆದುದರ ಸಾಧಕತೆಯಿದೆ. ಧರ್ಮಾಚರಣ ಮಾಡುವ ಗಡಿಬಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಧರ್ಮದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ತಿಳಿದು ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಿಡಿರುವುದು ಸೋಚಿಗದ ಸಂಗತಿಯಿದೆ. ಸಂಂಬಾರ, ಕರೀರ, ಭೋಗಗಳ ನೆಪದಿಂದ ಸಂಚಯ ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮರಾಶಿಯನ್ನು ಈ ಜೀವನು ತನ್ನ ಸ್ವಫ್ಱಾಪದ ಪರಿಚಯ, ಅನುಭೂತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಆ ತನ್ನ ಸ್ವಫ್ಱಾಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದರೆ ಕ್ಷಣಾ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಆಧರ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ ಧರ್ಮದ ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ಆಚರಣ ಮಾಡುವ ಅಪರಾಧದಿಂದ ಸಂಪತ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಕರ್ಮರಾಶಿಯನ್ನು ಕ್ಷೇದುಕೊಳ್ಳಬ ಸಲುವಾಗಿ ಅವಾಶವೇ ಭವಿಷ್ಯದ ಅನಂತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಜೀವನಿಗೆ ದೂರಕುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು.

ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಮುನಿಗೆ ಒಂದು ಅಂತರ್ಮುರುತ್ವದ ಒಳಗೆ ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪ ಆನಂದದ ಅನುಭವ ಹಾಗೂ ನಿರಂತರ ವೀರರಾಗತೆಯು ವರ್ತಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ, ಅದು ಭಾವಲಿಂಗವಿದೆ ಮತ್ತು ಆದರ ಜತೆ ಸಂಭವಿಸುತ್ತಿರುವ 28 ಮೂಲಗಣ ಮೊದಲಾದ ಮಂಭ ವಿಕಲ್ಪಗಳು ದ್ರವ್ಯಲಿಂಗವಿದೆ; ಅಲ್ಲದೆ ಆದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಕೂಡ ದ್ರವ್ಯಲಿಂಗವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ವಂಚಮ ಗುಣಾನ್ವಯವರ್ತಿ ಶ್ರಾವಕನಿಗೆ ನೆಲೆಗೆ ಅನುಷಾರವಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಸುತ್ತಿರುವಂಥ ಸ್ವರೂಪಾನಂದ ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ ಅದು ಅಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ 59 ಉಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ ಉಡ್ಲಿ

ಭಾವ ಸೆಲೆಯಿದೆ ಎಂದರೆ ನಿಶ್ಚಯ ಸೆಲೆಯಿದೆ. ಮತ್ತು ಅಯಾ ಸೆಲೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಮತ್ತು ತಾಫ್‌ಗ್ರಾಹಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿದ ಪ್ರಕಾರ ಕಷಾಯ ಮಂದತೆಯ ರೂಪದ ಭಾವವು ಅದು ದ್ರವ್ಯಸೆಲೆಯಿದೆ ಎಂದರೆ ವ್ಯವಹಾರಸೆಲೆಯಿದೆ; ಅಲ್ಲದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಬಾಹ್ಯ ಕ್ರಿಯೆಗಳದ್ದು ಆ ವ್ಯವಹಾರ ಸೆಲೆಯ ಜಡೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾದ ನಿಮಿತ್ತ - ನೈಮಿತ್ತಿಕ ಸಂಬಂಧವಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗೆ ಕೂಡ ವ್ಯವಹಾರದಿಂದ ಸೆಲೆಯಿಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಯಾವ ಜೀವನಿಗೆ ಕೇವಲ ದ್ರವ್ಯಸೆಲೆಯರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನೇ ಆವನು ನಿಜವಾದ ಸೆಲೆರೂಪದ ಚಾರಿತ್ರ್ಯವಂದು ಮನ್ಯಮತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ಆ ವಿವರಿತ ಮನ್ಯಸೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಏಫ್‌ಫ್ರಾತ್ರ್ಯದ ಬಂಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಫ್‌ಫ್ರಾತ್ರ್ಯದ ಬಂಧದ ಜಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಷಾಯದ ಮಂದತೆಗೆ ಅನುಶಾರವಾಗಿ ಪ್ರಣಾ ಬಂಧವೂ ಆಗುತ್ತದೆ; ಅದರಿಂದ ಸ್ವರ್ಗಾರದಿಗಳ ಪ್ರಾಚ್ಯಿಯೂ ಕೂಡ ಆಗಬಹುದಾಗಿದೆ; ಅದರೆ ಅದರಿಂದ ಸಂಶಾರದ ಕೊನೆಯು ಮಾತ್ರ, ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯ ಸೆಲೆಯ ಜಡೆ-ಜಡೆಯಾಗಿ ತುಭಭಾವರೂಪದ ವ್ಯವಹಾರದ್ದೂ ಕೂಡ ಅಭಾವವಿದ್ದರೆ ಮತ್ತು ವ್ಯವಹಾರ ಸೆಲೆಯ ಹೆಸರಿನಿಂದ ವರ್ಣಿಸಲ್ಪಡುವ ಕೇವಲ ಬಾಹ್ಯಚರಣವೇ ಇದ್ದರೆ ಅವನಿಗಂತೂ ಅತುಭ್ಯ ಭಾವಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಿಸಿ ಅತುಭ್ಯಗತಿಗಳ ಬಂಧವೇ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಅದುದರಿಂದ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಶ್ರಾವಕನ ಹನ್ನೋಂದು ಸೆಲೆಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲವಾತ್ರ ಜೀವರುಗಳು ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನಾಪೂರ್ವಕ ಆತ್ಮ ಶುದ್ಧಿಯನ್ನು ಘೃದ್ವಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಎಂದರೆ ಪರಿಣಾಮದ ನಿರ್ಮಾಲತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರೋತ್ತರವಾಗಿ ದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ ಮತ್ತು ಸಂಶಾರದ ಅಭಾವ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂಬ ಉದಾತ್ತ ಭಾವದೊಂದಿಗೆ ವಿರಾಮ ಕೋರುತ್ತೇನೆ.

